

NNCL494-36Av2.0

KOZMOSZ FANTASZTIKUS KÖNYVEK
SZERKESZTI KUCZKA PÉTER

STEVEN SPIELBERG
Harmadik típusú találkozások

TUDOMÁNYOS
FANTASZTIKUS
REGÉNY

KOZMOSZ KÖNYVEK

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Steven Spielberg:
Close Encounters of the Third Kind
Sphere Books Limited, 1978
© Columbia Pictures, 1977

FORDÍTOTTA KÉPES ANNA

A FEDÉL KORGA GYÖRGY MUNKÁJA

© Képes Anna, 1981
Hungarian translation

HU ISSN 0324-5225
ISBN 963 211 4833

Kozmosz Könyvek, Budapest
Felelős kiadó: Szilvásy György igazgató
Alföldi Nyomda (1111.66-15-2), Debrecen, 1981
Felelős vezető: Benkő István igazgató
Felelős szerkesztő: Fazekas László
Műszaki vezető: Haás Pál
Képszerkesztő: Moldova Zsuzsa
Műszaki szerkesztő: Beszédes Natasa
120 000 példány. Terjedelem: 9,55 (A/5) ív. IF 4294

Hét viharvert alak bukkant elő a zsályabozótól a vakítóan kavargó sivatagi homokban. Arcuk alig látszott a földáradatban. Három kissé elképedt Federales várta őket Észak-Mexikó Sonoita nevű városkájának peremén. Az öszvérek hisztérikusan túlköltek az oszlopuknál; rángatták a kötőfékjüket, összevissza rúgkapáltak, új jövevényeket szimatoltak. A torzonborz figurák már csaknem odaértek, s az első épület baljóslatúan derengett fel előttük ezen a kísértetjárta sivatagi csomóponton. A fejük felett a nap delet mutatott, de vérvörösen izzott, éppolyan volt, mint a kifakult Coca-Cola-reklám az oázis kávéházának hirdetőtábláján.

Az első alak, aki kibontakozott a szélből, úgy hat láb magas lehetett, és a három mexikói rendőrt kúria fejbőlintással és spanyol szóáradattal üdvözölte.

– Mi érkezünk először?! – kiáltotta a khakiruhás férfi iskolás spanyolsággal, védőszemüvege és az arcát fedő bőrkendő elrejtette nemzetiségét. – Mi vagyunk az elsők? – kérdezte ismét.

Az elképedt rendőr nem szólt semmit, csak déli irányba intett, ahol egy másik kutatócsoport tűnt fel hirtelen, mintha csak az égből pottyantak volna oda. És Sonoita határán 1973-ban egy sivatagi homokviharban találkozott a két kutatócsoport, összesen tizennégyen, gyors kézfogások, halk üdvözlő szavak kíséretében.

– Magukkal van a francia tolmács? – Bár a beszélő arcát nem lehetett látni, a kissé bukolikus hang amerikai származásról árulkodott, Ohio vagy Tennessee lehetett a kérdező szűkebb hazája.

– Igen, uram, beszélek franciául, de nem vagyok hivatásos tolmács. – A hang a másodjára érkező csoport legalacsonyabb tagjához tartozott, s egy árnyalatnyi aggodalom csendült ki belőle. David Laughlin megpróbálta túlkiabálni a szélzúgást:

– Térképész vagyok, topográfiával foglalkozom. Térképeket készítek. Térképeket készítek!

– Beszél franciául? Tud angolról franciára s franciáról angolra fordítani?

– Ha lassan beszél, és tekintettel van arra, hogy nem ez az eredeti foglalkozásom.

Egy másik férfi szakította félbe a beszélgetést, előrelépett, s kezét nyújtott a térképésznek. Tört angolsággal beszélt, erős francia akcentussal:

– Ön monsieur... hm... Loog-oh-line?

– Hm! Láflin – javította ki finoman Laughlin, s kezét ráztak. Volt valami a francia hangjában, ami udvarias, megfontolt válaszokra késztetett.

– Ó, igen, oui – mentegetőzött nevetve a francia. – Oui, oui, pardon. – Majd anyanyelvén folytatta a beszélgetést: – Mr. Laughlin, ön mióta dolgozik velünk a közös programon?

Laughlin büszke volt, hogy válaszolhat erre a kérdésre, és gondosan válogatta meg a szavait:

– 69 óta, mióta fúzióba léptünk a franciákkal. Jelen voltam a montsoreau-i

tárgyalásokon, mikor önök olyan nagyszerű eredményeket értek el. Ha még nem késő, fogadja gratulációmát, Mr. Lacombe.

Lacombe mosolygott, de a csapat már türelmetlenül várta, hogy továbbmenjenek, s végre meglássák, amiért megtették ezt a hosszú utat. Érezvén ezt, Lacombe elindult a csoport élén, s útközben a beszédtempót gyors lépteihez igazítva, intett valakinek a csoportjából, s egy másodpercen belül ott termett Robert Watts, Lacombe személyes testőre.

– Robert, figyeljen Monsieur Laf-o-linra.

– Igen, uram.

– Fordítsa, kérem, Robertnek angolra, amit én önnek franciául mondok. Alors.

– Lacombe eldarált egy mondatot franciául, s Laughlin azonnal fordította Robertnek, csak egy-két ütemmel maradt le a franciától.

– Ne csak azt fordítsa le, amit mondani fogok – kérte Lacombe –, hanem próbálja visszaadni az érzelmeimet is. Fontos, hogy tökéletesen megértsenek.

Előttük a mexikói rendőrök kiabáltak, s valamire mutogattak – a tárgyakat nem lehetett pontosan kivenni a 45 mérföldes szél korbácsolta homoktengerben. A szemük annyira tele volt homokkal, hogy az első tárgy egy hatalmas szitakötőnek tűnt. Kiterjesztett szárnya úgy 15 láb lehetett. Az emberek lassan közeledtek, és a fantom, mely huszonnégy órája csak mendemonda volt, most valósággá vált.

Mintha valami monstrum ülne kerekeken az úton – szárnyakkal, farokkal és légcsavarral. Az oldalán jelek, a szárnyakon számok. Mikor a vörös szél egy pillanatra lecsitult, hat hasonló gépforma tűnt fel mögötte; Navy Grumman T-3 Avenger vadászgépek voltak, kb. a második világháború idejéből.

Az expedíciós csoport megállt. Lacombe még néhány lépést tett előre, s felemelte homoktól maszatos védőszemüvegét. Különös nyugalom áradt belőle. Nem látszott se túl izgatottnak, se túl közömbösnek. A francia arca kócos, ősz haja ellenére meglepően fiatalosnak tűnt. Az orrcimpájától a szája széléig mély barázdák húzódtak, melyek még jobban elmélyültek, ahogy a tennivalókon töprengett. Lacombe nagy lélegzetet vett, keze fejével kitörölte szájából a homokot, steril műanyag kesztyűt vett fel, s kiadta az első utasítást Laughlinnak, hogy az angolul továbbítsa. Laughlin a szóáradat után gyorsan bólintott, s odakiáltott a többieknek:

– A motorblokkszámokat kérem!

Laughlin azon morfondírozott, nem követett-e el hibát, hogy a parancsot nem a magától értetődő egyes szám harmadik személlyel fordította, de úgy látszott, ezzel most senki se törődik. A kutatócsoport 14 tagja másodperceken belül a szárnyakon és a farkon kúszott. Ajtókat nyitogattak, zárókupakokat csavargattak. Mindannyian műanyag kesztyűt viseltek. Az egyik technikus visszahúzta a pilótafülke tetejét. Minden zökkenés nélkül engedett. A műszerek és a mutatók tökéletesen jó állapotban voltak. Az egyik műanyag kesztyűs technikus orvosi csipesszel kihúzta a fedélzeti naplót, mely a műszerfal alá volt bedugva. A napló fontos adattal szolgált: "Trade Winds Bar, Pensacola, Florida." De a keltezés volt a legérdekesebb.

– Mr. Lacombe – kiáltotta a felfedezés izgalmától levegő után kapkodva a kesztyűs technikus –, májusi a keltezés!

– Quoi?! Micsoda?! – lépett a francia Laughlinhoz, hogy az tolmácsolja a felfedezést, de a technikus gyorsabb volt.

– 1948 májusától decemberig!

Lacombe nagyon is jól megértette. Ragyogott az arca, s mondott valamit Laughlinnak. Laughlin elsápadt, majd torkaszakadtából kiabált, hogy mindenki meghallja:

– Nézzétek meg, van-e benzin a tartályokban.

Közvetlen Laughlin mellett állt Lacombe testőre, aki csodálkozva lógatta karját. Egy diadalmas hang hasított a levegőbe.

– Úristen! Ezek a bábik teljesen sértetlenek! – Az akcentus déli származásról árulkodott.

– AE 3034567. Az áldóját! AE 29930404. Az istenit! SE 335444536. A szakramentumát! – Laughlin a tolmácsolásnál kihagyta a káromkodásokat, s közben valaki kezében papírlappal ellenőrizte a számokat.

– A motorszámok stimmelnek. És a szárnyszámok is. – Lacombe felemelte az arcát védő bőrkendőt, s a szeme lángolt, ahogy valaki kipróbálta a Grumman landolólámpáját, mely kettős csíkot vágott a sűrű levegőben.

– C'est possible? Lehetséges ez? – Lacombe az oldalát csapkodta, Laughlin értetlenül megbökte Robertet, a testőrt.

– Megmagyarázná nekem?

Robert bizalmasan odasúgta Laughlinnak:

– Ez a tizenkilences járat.

– Folytassa!

– 19-es járat. Nem hallott róla? Ez volt az a repülőraj, mely 48 májusában szállt fel gyakorlatra Pensacolában. Azóta senki se látta őket a mai napig. Képzelse el!

– De hol vannak a pilóták? Hol a legénység?

Robert nem válaszolt, csak vállat vont, mikor nem messzire tőlük érthetetlen kiabálás ütötte meg a fülüket. Lacombe odarohant, Laughlin a nyomában. A három Federales nyakon csípett valakit. Egy kis figura kuporgott a Cantina küszöbén. A mexikói rendőrök tovább kiabáltak, hangjukból pánik érződött. Lacombe segélykérően nézett Laughlinra, de David bocsánatkérően mosolygott.

– Nem beszélek spanyolul, csak angolul és franciául.

Mr. Tennessee-Ohio szólalt most meg:

– Azt mondják, ez az ember itt volt. Azt mondják, két napja itt van. Azt mondják, látta, hogyan történt.

Ez több volt, mint amit Lacombe vagy bárki más remélni mert. A francia féltérde ereszkedett, s steril kesztyűjével gyengéden megfogta a szerencsétlen Igura állát. A mexikói felemelte a fejét. Sírt, de nem ez keltette fel Lacombe figyelmét. A férfi fél arca pecsenyevörösre égett, s hólyagos volt a homlokától a válláig. Lacombe még sosem látott senkit ilyen csúnyán leégni, különösen nem egy ilyen cserzett bőrű embert, aki annyira hozzászokott a mexikói katlan izzó

nyarához. A férfi a kezével gesztikulált, s egy jellegzetes bűz vonta Lacombe pillantását a mexikói kikeményített nadrágjára. Nemrég belevizelhette, s most akaratlanul újra benedvesítette, ahogy beszélni próbált. A szomorú, elkeseredett ember az ajkát mozgatta, igyekezett a hangszálain keresztül levegőt préselni, úgy erőlködött, hogy kimondja. S mikor végre a spanyol szó kitört belőle, könnyekre fakadt.

– Mit mond? – kérdezte suttogva Lacombe.

Laughlin az amerikaihoz fordult, aki tudott spanyolul. De a férfi vállat vont, s kérdést intézett a lábainál kuporgó szegény nyomorulthoz. Ugyanaz a mondat bukkott ki belőle, s a vizelet szaga elviselhetetlen volt. Lacombe türelmes ember volt, de az amerikai túl soká váratta a válasszal. Laughlin közbeszólt:

– Mit mondott?

Az amerikai felhúzta a szemöldökét, és nagy sóhaj kíséretében tolmácsolja a mexikói választát:

– Azt mondja, hogy múlt éjjel lejött a nap, és énekelt neki.

KETTŐ

A négyéves Barry Guilernek nyugtalan éjszakája volt. A félig nyitott hálószoobaablakon beáramló gyengéd indianai szellő felborzolta a haját, s halk, de szünet nélküli berregő zaj jött valahonnan a szobából, és nem hagyta aludni. Hirtelen lágy, vörös fény csillant meg az arca fölött, s Barry kinyitotta a szemét.

Az ágy melletti polcon Barry egyik elemes játéka, a Frankenstein bábu megmozdult: mikor felemelte a kezét, mintha ütni akarna, a nadrágja lecsúszott, és az arca elvörösödött.

Barry felült az ágyban, a Frankenstein bábra bámult, majd körülnézett a szobában. Sok elemes játék hevert szanaszét: egy Sherman tank, egy űrhajó, egy rendőrautó vörös forgó fénnel és szíréával, egy 747-es modell, egy részegfigura, aki egy lámpaoszlophoz támaszkodik, és üvegből kortyolgat. S az összes játék mozgott, villódzott, körbe-körbe járt. És teljesen magától.

Barrynek nagyon tetszett a dolog. Hirtelen a lemezjátszó is feléledt, s a "Sesame Street" verkliszzerű dallamát kezdte kikarcolni.

Barry nevetett, s összecsapta a kezét. Aztán kiugrott az ágyából, és a nyitott ablakhoz szaladt. Messze kintről kutyaugatás hallatszott, de az udvaron sötét volt, és minden csendes.

Barry hálószobája a hosszú előszoba végén volt. Most kíváncsian sietett végig a folyosón a nappaliba. A szoba sötét volt, csak egy kis éjszakai körte égett. Barry mégis érezte, hogy valami szokatlan, valami nem stimmel. A nappali összes ablaka tárva-nyitva volt, s az éjszakai levegő betódult rajtuk, a csipkefüggönyök furcsán lebegtek.

Aztán Barry egyszerre csak azt vette észre, hogy a bejárati ajtó magától kinyílik, és a verandalámpa fényesen világít a fekete éjszakában.

A sok különös dolog ellenére a kisfiú nem ijedt meg, kész volt a játékra. A

nyitott ablakon és az ajtón jellegzetes illat áradt be, olyasmi, mint amilyen szaga szokott lenni a levegőnek sok dörgés és villámlás után. De Barry nem hitte, hogy éppen egy nyári zivatar ért volna véget. Nem hallott semmit, még esőcseppeket sem. És különben is, valahogy teljesen más volt minden.

Úgy döntött, megnézi, mi történik a konyhában.

Húha! Itt is tárva-nyitva volt az összes ablak, nagy volt a huzat. A hátsó ajtó félig nyitva lengett, erősen zörgött a biztonsági lánc miatt. De ez még semmi! Bingó kutyának a csapóajtaja kifordult a sarkából, s ott hevert a földön, és Bingó ágya a frizsider mellett üresen állt.

A frizsider is kinyílt, és egy csomó étel – egy karton tej, kóla, vaj, sajt, párizsi, ebédmaradék – kiömlött a földre. A kilóttient folyadékcső a nyitott kutyaajtóhoz vezetett. Barry felvett a földről egy félig megolvadt jégkrémrudat. Majd valami más ragadta meg figyelmét. Néhány valami. Barry megfordult. Az édesség kiesett a kezéből, összemaszatolva a linóleumot. A kisfiú olyan gyorsan hátrált, hogy a nagy frizsiderajtó becsapódott, ahogy nekiment. Kicsit várt, a szeme se rebbent. Aztán elmosolyodott, félszeg, játékos mosollyal, mintha választ várna. Barry kuncogott, majd másfelé nézett – kukucs –, újra nevetett – kukucs. Új játék! Barry meredten nézte azt a valamit, fejét oldalra billentve, majd lassan körbeforgatva, előre-hátra hintázott a sarkán, mint egy kis csimpánz, aztán teljesen megpördült.

– Így kell csinálni? Így kell? – Igazán bátor volt. – Huhu! – kiáltotta. Aztán igyekezett ijesztő képet vágni. – Huhu! – Olyan ijesztő képet, amelyet csak tudott.

Jillian Guiler ezalatt a hálószobájában aludt. Jillian már egy hete influenzával feküdt, fejében és agyában s a szobájában teljes volt a zűrzavar. Barry és Jillian egy kis magányos falusi házban laktak Indiana államban, egy alacsony, hepehupás dombocska tetején. A házat nem volt nehéz rendben tartani, de Jillian egész héten pocskéul érezte magát, és nem törődött a háztartással.

A hálószobájában még véletlenül se volt semmi a helyén. A szél, mely az egész házat átfújta, hirtelen besöpört Jillian hálószobájába is, felkapott és szétszórt néhány papírsebkendőt s pár Barryről készült szénrajzot. Az éjjeliszekrényen orvosságosüveg, orrcsepp, egy fél szendvics s egy konzervkóla hevert teljes összevisszaságban.

Jillian lassan kezdett csak eszmélni, a feje kába volt az influenzától, fáradt volt, de mégsem álmos, magánál volt, de a gondolatai még nem tisztultak ki, érezte, hogy fel kellene kelni, de valahogy mégsem akaródzott. A takaró alatt magán hagyta a fürdőköpenyét is. Láta, hogy a tévé be van kapcsolva, s mikor először hallotta a nevetést, azt hitte, a képernyőről jön. De a nevetés a reklám alatt újra felhangzott, s akkor már felismerte.

Barry közben tovább játszott odakint, utánozta, amit látott. Időnként eltakarta a szemét, és ujjai mögül kikukucskált, majd néhányszor megpördült saját tengelye körül, mint egy bűgőcsiga.

Nagyon élvezte az egészet, s hangos kacagással kiszaladt a házból. Sápadt narancsfény világította meg az arcát, ahogy nevetve sétált az éjszakában.

Végül is a távolodó nevetés ébresztette fel Jilliant. Igen, a halkuló nevetés

meg a játékok felvonulása. A nevetésre még csak félig ébredt fel, maga se tudta, mi zavarta fel szenderegéséből. Aztán amikor felült, s lassan kinyitotta a szemét, először a játék rendőrautó jött be villogó forgó fénnel a hálószoza nyitott ajtaján.

Mögötte dübörgöit a tank, ágyúcsövében torkolattűz pislogott, majd az óriás Jumbo jet gördült a szobába, mindez a rendőrautó vad szirénázása kíséretében. A menetet a Frankenstein bábu zárta be, széttárt karral, ütemesen lehulló nadrággal tántorgott be a sor végén.

Jillian lerúgta takaróját, s kiugrott az ágyból. A rendőrautó majdnem a lábának ütközött. Sebesen a fal felé tartott, s nekiment a vakolatnak. Mögötte a többi játék egymás hegyen-hátán kezdett felhalmozódni. Olyan volt az egész, mint egy tömegkarambol kicsinyített mása.

– Barry? – kiáltotta Jillian.

Akkor jutott eszébe a nevetés. Már régen eltávolodott, csak az emléke lebegett az éjszakai levegőben.

Órája az ágy mellett tíz negyvenet mutatott. Mi a csudát akarhat Barry? Még csak két órája feküdt le.

Jillian kitámolygott a szobából, s végigment a folyosón. Barry ágya üresen állt. Az ablakok tárva-nyitva. Jillian visszarohant a folyosón a nappaliba. Értetlenül meredt a nyitott ablakokra, a nyitott bejárati ajtóra, az égő verandalámpára.

Most már biztos volt benne, hogy Barry nevetése kintről hallatszott. Valahonnan az éjszakából. Jillian halkan felsikoltott, majd nagyot tüsszentett.

Megint a nevetés. Most még távolabbról.

Ó, istenem! Jillian mint az örült, kirohant az udvarra. Szemét hiába próbálta hozzászoktatni a sötéthez, melyben csak a verandalámpa gyér fénye világított. Nyöszörögni kezdett, de saját nyöszörgésének hallatán megpróbálta összeszedni magát.

– Barry! Barry! – kiáltotta, és szaladt az egyre távolodó nevetés felé az éjszakában.

HÁROM

Egy légi közlekedést irányító központ belső világa teljesen valószínűtlen. Tucátjával van belőlük mindenfelé az Egyesült Államokban. Az Indianapolis közelében levő központ, félig a föld alatt, pontosan ugyanolyan, mint a többi.

Ezeknek a nagy betonbunkereknek a mesterséges világa alig kivehető. A hely sötét. Csak a kis, homályos, alacsony feszültségű égőkből jön némi fény, ami láthatóvá teszi az ajtókat.

A legtöbb fény a radar ernyőjéről jön, mely Indiana légtérét kutatja. Itt nincs nappal, nincs éjjel, csak mesterséges félhomály és a fényes radarernyő, melynek villogása elárulja, mi történik felettük az égen.

Az ország légi forgalmát feljegyzések rögzítik, radar mutatja, rádió kérdezi, a gépek bejelentik, azonosítják magukat; tanácsokat kapnak, akár Indiana

légtérében szállnak le, akár, mint a legtöbb esetben, több mint 600 mérföldes sebességgel száguldva, valami távoli célpont felé tartanak.

Bármilyen valószínűtlen ez a homályos világ, minden légi irányító azt reméli, hogy pontos képét kapja a valóságos eseményeknek. Abban bízik, hogy minden óriásgépet, minden alacsonyan szálló "Piper Cub"-ot egyformán észrevesznek, és ha pedánsan sorba feljegyzik őket, mindent elkövetnek, hogy elősegítsék Indiana biztonságos légi közlekedését.

Ezt reméli a forgalomirányító. És általában ez így is van.

Harry Crain ezen a héten éjszakai szolgálatban volt.

Éjjel 0 és 4 óra között csak öt-hat ember volt a radarernyőnél. Harry általában fel és alá sétált mögöttük, vagy időnként megpihent egy magas széken. Fejhallgatóját egy hosszú drót kapcsolta a rádióhoz, a kis plasztikcső felvette a hangját, és egy mikrofon segítségével a magasan felettük levő igazi világba továbbította.

Ezen az éjszakán négy légi irányítóból állt az arcvonál. Párosával ültek egymás mellett, mindegyik nyitott nyakú fehér ingben, felgyűrt ingujjal. Mindegyik pár a saját radarszkópját nézte. Fejük felett hangosbeszélők vijjogtak, hangjuk túloldította a szokásos rádióberregést, mely most gyéren szűrődött be, hiszen Indianapolis felett az ég olyan fekete volt, akárcsak lent a légi közlekedést irányító központ.

– Központ – jött be egy pilóta hangja –, van valami mozgás az Aireast 31 közelében?

Harry ránézett az egyik képernyőre. Három teljes adatú blokk és egy részleges adatú blokk volt látható rajta. Az a kettő, amely azonos irányba haladt, tizenöt mérföld távolságra volt egymástól, a harmadik ellenkező irányba tartott, nagyon messze az Aireasttól. A képernyő többi része teljesen üres volt.

Harry bekapcsolta mikrofonját az áramkörbe.

– Aireast 31, a válasz negatív. Nem látok mást, csak a TWA L.1011-et hat óra tizenöt mérföldre és egy Allegheny DC-9-et tizenkét óra ötven mérföldre az Aireasttól. Nincs az Aireast közelében semmi. Még megnézem a széles szalagot.

Harry felnyúlt, és megnyomott egy gombot. A radar képernyője keskeny szalagos komputerről szélesvásznú normál radarrá váltott. Harry gyorsan megnézte, újra megnyomta a gombot, aztán egy másik gombot, hogy megkapja az előző helyzet számítógép kirajzolta képét. Valóban volt egy nem fénylő tárgy az Aireast közelében. Harry éppen jobban szemügyre vette a képernyőt, mikor újra hallatszott a pilóta hangja:

– Az Aireast mozgó pontja két órára van, háromtól öt mérföldre, kicsit felettünk, és lefelé ereszkedik.

Harry egyik radarmegfigyelője a képernyő fölé hajolt, és meglepetten erősítette meg az állítást.

– Aireast 31 – mondta Harry –, csakugyan van egy elsőrendű tárgy a megadott helyzetben. De nekünk nincs tudomásunk nagy magasságú gépről.

Harry a házi telefonosához fordult.

– Hívd az alacsony forgalmat, és kérdezd meg, tudják-e, kicsoda...

– Központ, itt Aireast 31 – jött vissza a pilóta hangja, félbeszakítva Harryt. – Az a tárgy nem alacsony. Egy órára van most, még mindig felettünk, és lefelé ereszkedik.

– Le tudja írni a gép külsejét?

A pilóta hangja tárgyilagossá volt ahhoz képest, hogy milyen információt készült jelenteni.

– Nem. Semmi kivehető körvonal. A tárgy ragyogó. Ilyen erős jelzőfényt még sose láttam. A fények fehérről vörösre váltanak, és a színek meglepően ragyogóak.

Most már a többi szektor légi irányítói is felfigyeltek! A koordinátor felnyúlt, megnyomott egy gombot, valakit hívott, és érthetetlenül mormogott valamit.

Harry magas székén egy pillanatra hátradőlt, és a radar képernyőjét nézte.

– TWA 517! – hívta a másik gépet. – Meg tudja erősíteni az információt?

Egy új hang jelentkezett a hangosbeszélőn:

– Központ, itt a TWA 517. A tárgy olyan most, mintha nagyon erős leszállófény lenne. Azt hittem, hogy az Aireast leszállófényei vannak bekapcsolva.

A koordinátor közbeszólt:

– Mi történik itt, Harry?

– Ismételje, TWA 517 – kérte az Aireast.

A TWA pilótája lassan, tisztán ejtette ki a szavakat.

– Be vannak kapcsolva a leszállólámpáitok?

– Nincsenek. Harry közbevágott:

– TWA 517, itt Indianapolis központ. Az Aireast helyzete tizenkét óra töledek, tizenöt mérföldre ugyanabban az irányban és magasságban. Azonosíts, kérlek – fordult a koordinátorhoz. – Az Aireast azt állítja, hogy szokatlan tárgy van a közelében, majdnem ugyanabban a magasságban. Nem tudom, mi lehet.

A TWA fénypontja megjelent a képernyőn, és Harry megkérdezte a pilótát, hogy látja-e az Aireastet.

– Igen.

– TWA 517, látja az Aireast mozgó tárgyat is?

– Igen – mondta óvatosan a pilóta. – Azt figyeljük...

– Szerintetek mit csinál?

– Pontosan azt, amit az Aireast 31 mondott. Most az Aireast 31 közbevágott:

– Lefelé ereszkedik, kb. ezeröttszáz lábnyira alattunk. Egy pillanat... oké, központ. Most éppen felénk tart. Jobbra fordulunk, és a repülési szintet három ötvenre hagyjuk.

Harry Crain leugrott a magas székéről, és a homályos szobában mindenki feszülten várakozott. A koordinátor megfordult.

– Hívjátok fel Watt-Pattersont s kérdezzétek meg, mi az ördögöt kíséreltezik ott fent – mondta.

– Aireast 31, rendben van – mondta ezzel egy időben Harry. – Ereszkedj le, és tartsd a repülési szintet három-egy-nullán. Allegheny DC-9, fordulj harminc fokot jobbra azonnal! A tárgy tizenkét óra, kettő-nulla mérföld, Aireast jet

ereszkedik az FL-310-re.

– A ragyogó tárgy most ereszkedik, nem ballisztikus mozgást mutat – mondta az Aireast pilótája, még mindig meglehetősen nyugodt hangon.

Harry és a koordinátor egymásra néztek, de nem szóltak semmit.

– Oké, központ – mondta az Aireast csevegő hangon. – A tárgy mozgása felerősödött. Egyre fényesebb, és hevesen közeledik.

– Itt a TWA 517 – mondta a másik pilóta. – Egy kicsit jobbra fordulunk, hogy mi is elkerüljük a tárgyat.

– TWA 517, rendben van – mondta Harry Crain. – Egyetértünk a jobbra téréssel.

– Központ, az Aireast 31 nem tudja tartani a 3-1-0-t és a tárgy tőlünk tízórányira, ötszáz yardra halad, és erősen közeledik.

A csoportvezető, aki közben bejött a szobába, és éppen Harry háta mögött állt meg, most szólalt meg először:

– Kérdezd meg, kívánnak-e hivatalos jelentést tenni.

– Aireast 31, rendben – mondta Harry. – Jelentsétek a 3-1-0-ás repülést. TWA 517, akartok bejelentést tenni az UFO-ról? Egy-két másodpercnyi csend után jött a válasz:

– Nem... Nem akarunk bejelentést tenni.

– Aireast 31, kíván UFO-t jelenteni? Valamivel hosszabb hallgatás.

– Nem, nem kívánunk.

– Aireast 31 – erősködött Harry. – Semmiféle bejelentést nem kíván tenni?

– Nem tudom, miféle jelentést nyújthatnék be, központ. Harry mosolygott, s kezdett megnyugodni.

– Én sem – mondta. – Megpróbálom nyomon követni a tárgyat.

– És hozz le minket a 3-1-0 szintre – mondta a pilóta, majd hozzátette, mintha csak akkor jutna eszébe: – A lányok itt fent azt mondják, hogy az utasok fényképeket csináltak a mozgó tárgyról, mikor közel volt hozzánk.

Harry a csoportvezetőhöz fordult, és halkán így szólt:

– Szeretném látni azokat a fotókat. – Aztán újra a mikrofonba beszélt: – Allegheny forduljon jobbra, hogy elkerülje a J-8-at. TWA 517, folytassák a repülést a három-egy szinten.

A csoportvezető otthagya Harryt, s újra eltűnt a homályban. A központban a feszültség alábbhagyott.

– Mi van a könyvben az ilyesféle dolgokról? – kérdezte Harry koordinátora.

– Tudja az ördög – mondta Harry Crain. – A Légierő kezdte írni harminc éve. Fejazzék csak be őket.

NÉGY

Az Aireast 31 azon az estén úgy kilenc óra felé haladt el Neary háza felett, a gép zaja alig hallatszott a házban, a családból senki sem figyelt fel rá.

Roy a kertvárosi ház nagyszobáját teljesen kisajátította, s műhellyé alakította

át, ami körülbelül olyan volt, mint egy üdvhadsereg által fenntartott hobbiszoba. Mechanikus és elektronikus szerkentyűk függtek és hevertek elhagyottan a fal mellett vagy a sarokban, teljesen kiszorítva a gyerekjátékokat.

A szoba legszembetűnőbb tárgya, egy hatalmas H0 villanyvasút a családi pingpongasztalt, foglalta el. A vágányok gondosan kidolgozott terepen futottak, melyet hegyek és tavak tettek színesebbé!

Azon az estén Roy Neary és nyolcéves fia, Brad, egyedül voltak a szobában, és egymás mellett ültek. Roy Bradnek próbált segíteni a számtanleckéjében. Brad lábánál egy halom iskolakönyv hevert, de a fiút jobban érdekelték a villanyvonatok, mint az összeadás.

Neary gondosan elmagyarázta Ronnie-nak, a feleségének, aki néha szívesen pingpongozott volna, hogy a villanyvonal nélkülözhetetlen egy olyan családban, ahol nagybacska fiúk vannak. "Nélkülözhetetlen az apának" – mutatott rá az asszony. "Éppúgy, mint a pingpong az anyának."

Roy a vitát ravaszul azzal az ígérettel zárta le, hogy hétvégére mindig szét fogja szedni a terepasztalt, de valahogy hónapokon keresztül nemcsak maradt, hanem egyre terjedelmesebb is lett, s szinte Neary minden szabad idejét lekötötte.

– Mit szólnál egy felvonóhídhhoz ott az aluljáró felett? – kérdezte Brad.

Neary a homlokát ráncolta.

– Azt hittem, hogy a házi feladatodat kell csinálnod.

– Utálom a számtant. – A nyolcéves kisfiú ledobta a ceruzát, és kihívóan nézett az apjára.

– Mert nem próbálsz.

– A vasúti mérnököknek nincs szükségük számtanra. Neary felvette a ceruzát, és visszatette a fiú kezébe.

– Tegyük fel – mondta –, hogy az állomásfőnök tizennyolc vasúti kocsit ad neked, és azt mondja: csinálj két szerelvényt úgy, hogy mindkettőben ugyanannyi kocsi legyen. Akkor mi lesz?

Brad újra ledobta a ceruzát, és a hátsó zsebében kotorászott. Egy zsebszámológépet húzott elő.

– Nem probléma – mondta. – Van egy ilyenem.

Roy sóhajtott, és az égre emelte a szemét. A beálló hosszú csendet a hatéves Toby Neary törte meg, aki mint a forgószél rontott be a szobába, és hirtelen lefékezett az apja előtt. Toby nagyon mérges volt. Kék szeme dühösen lángolt, és nem túl tiszta ujjacskájával Roy arca felé bökött.

– Elloptad a foszforeszkáló festékemet! – kiáltotta Toby.

– Én nem loptam el semmit.

– Én nem szoktam a te dolgaiddat ellopni – folytatta Toby könnyörtelenül.

De Roy figyelmét most valami más vonta el a vitáról: Ronnie jött be lassú léptekkel a szobába, csukott szemmel, előrenyújtott kézzel, a levegőt tapogatva, mint egy holdkóros.

Ronnie lobogó szőke hajú, szeszélyes asszony volt. Ovális arca finoman keskenyedő állban végződött. Általában kerekre nyitotta a szemét, s gyakran

húzta fel szemöldökét férje furcsa ötleteire. Most úgy mozgott, mint aki nem lát, s nyomában miniatűr mása, mint egy kis utánfutó, a hároméves Sylvia. Lábacskáit magasra emelgetve, szemét szorosan becsukva, Ronnie hosszú szoknyájába kapaszkodott.

– Ronnie! – szólította meg Neary.

– Brad – mondta Ronnie kifejezéstelen arccal, még mindig csukott szemmel, tudomást se véve férjéről. – Brad, itt van egy neked való számtanpélda. Ha egy hétnek hét napja van, és az anyád a hét minden napján otthon dolgozik, hány szabadnapja marad az anyádnak?

Ehhez Bradnek sem kellett a számológép. – Sehány!

– Ronnie! – szólította meg újra Neary. Nem tetszett neki a jelenet. – Nyisd ki a szemed!

– Miért? – kérdezte. – Akár állandóan így maradhatnék, úgy ismerem az egész házat, mint a tenyeremet. Csukott szemmel meg tudnék ágyazni, kávéfőzni, ellátni a gyerekeket, anélkül hogy kinyitnám a szemem. Olyan vagyok, mint Toby hörcsöge a ketrecében.

– Igazán, Ronnie – mondta Roy. – Nyisd már ki a szemed! Nézz csak ide!

Ronnie lassan kinyitotta a szemét. Neary egy dallamtalan dallamot dúdolgatott, ami azt mutatta, hogy elégedett magával, s megnyomott egy gombot a terepasztal kapcsolótábláján. A gyerekek és a felesége figyelték, ahogy egy kis vitorlás hajó mozgásba jön a tükörtavon. A vasúti híd felé siklott, amelyen egy vonat készült átrobogni. De ahogy a vonat elérte a hidat, megállt, a híd egy középső tengely körül elfordult. A vitorlás átszelte a nyitott teret, a híd kezdett visszafordulni. A vonat nem várta meg, hogy teljesen becsukódjék, hanem előresuhant, szépen katapultált... és fémes csattanással ért földet a tó tükkrén.

A vigyorgás eltűnt Neary arcáról.

– Hmm!

Ronnie pillantása a vonatról a férjére vándorolt.

– Nahát, Roy – mondta színtelen hangon. – Igazán... nagyszerű volt.

. – Az előbb még működött.

– Uhum! – Ronnie szeme talán még kékebben világított, mint Tobyé. – Még két hetet adok ennek a vasútnak – mondta. – Fogadjunk, hogy ez is az alagsorban fogja végezni, mint az önműködő tenisz és az elektromos vécé és az összes többi.

– Igazságtalan vagy.

– Jó, jó, nem az összes. Emlékszem a gilisztafarmra. Azt végül az udvarra dobtad, nem a pincébe. – Azzal kézbe vett egy újságot, s lapozgatni kezdte, hátha talál benne valamit, bármit. – Istenem, nem csinálhatnánk valami érdekeset? Mintha börtönbe lennék bezárva ebben a házban.

– Az elmúlt hétvégén elmentünk – jegyezte meg Neary.

– Átmentünk az utca másik oldalára Taylorékhoz, az nem elmenés.

– Mindennap elmész, mikor Bradet iskolába viszed – próbálkozott újra Neary.

– Igazán hatalmas élmény Tobyt iskolába vinni. Vagy mikor Sylviával bevásárolok. Vagy amikor elviszem a kocsit, hogy tegyék rá a téli gumit.

Neary gyomra megremegett.

– Nagyon unalmas képet festesz rólunk – mondta.

– Adjakot más ecsetet.

– Figyelj ide! Ha azt hiszed, hogy az én munkám az elektromosoknál valami örömmű... – Neary visszavonult, azon gondolkozott, vajon mennyire komolyan haragszik a felesége. Ronnie-nak jó természete volt, gyorsan el szokott szállni a haragja. – Figyelj ide! – mondta neki. – Ha az ember megjavított egy kiégett transzformátort, akkor a többi már semmi újat nem tud mondani.

Ronnie üres tekintettel bámult rá.

– Azt hiszem, arról az új dologról van szó, amiről mostanában mindenki beszél – mondta.

– Micsoda dologról?

– "Az életstílusról". Azt hiszem, változtatni kellene az életstílusunkon.

– Édesem, az csak a gazdagoknak való – mondta Roy. – A gazdagok csak felhívják az áruházat, és rendelnek egy vadonatúj életstílust.

– Lehet, hogy nem is életstílus – mondta Ronnie. – Talán az a másvalami, amivel a lapok tele vannak: életminőség.

– Mintha csak a tévéreklámot hallanám!

– Biztos, hogy az élet több annál, mint hogy az ember az ABC polcait cserkészi, hogy egy dollárért három csomag papírtörülközőt vehessen.

Neary hosszan hallgatott. Ronnie sose piszkálta a keresete miatt, sose panaszkodott, hogy nem elég a pénz. Roy mindig úgy érezte, hogy jól élnek.

– Januárban fizetésemelést kapok – kezdte óvatosan. Ronnie megrázta a fejét.

– Nem erről van szó. Nem a pénzről beszélek. Semmi kifogásom az ellen, hogy valami különlegeset keressek az üzletekben. De csak akkor, ha az életemben is van valami különlegesség. És Roy – tette hozzá –, ismersz engem. Nincsenek nagy igényeim.

– Ezt hogy érted?

– Nem kérem azt, hogy töltsünk egy hetet Acapulcóban. Csak azt akarom mondani, nagyon ki vagyok éhezve, hogy történjék valami. Teljesen elolvadnék, ha egyszer hoznál nekem egy szál virágot. Egy szép rózsát.

Neary újra megrándult.

– Mindig elfelejtem.

– Ha az ember annyira ki van éhezve valami újra, mint én, akkor bármilyen aprósággal beéri. Új virágállványok. Vagy lemenni a Hertzhez, s nézni, ahogy lovakat bérelnék. Vagy felhívni a pontos időt és a meteorológiát, s valami telefonviccet csinálni.

– Figyelj ide – mondta Toby, alig várva, hogy visszatérjenek a fontos dolgokra. – Apa elvette a foszforeszkáló festéket.

Ronnie az újságban a moziműsorra lapozott, és a férje elé tartotta.

Neary a műsorra pillantott.

– Húha! Képzeljétek! A Pinocchiót adják.

– Micsodát? – kérdezte Brad.

Ronnie kinyitotta a kézitáskáját, és arcát vizsgálgatta a púderdoboz tükrében.
– Túl sokat mosolygok – mondta. – A szám kezd keskenyedni. Veszélyes kor.
– Pinocchio – mondta Neary. – Még nem láttátok a Pinocchiót. Micsoda szerencsések van, hogy most adják!

Brad a homlokát ráncolta.

– Azt ígérted, hogy a hétvégén minigolfozni megyünk. Most az egyszer Toby is egyetértett.

– Igen, úgy van, minigolfozni.

– De a Pinocchio olyan nagyszerű – mondta Roy.

– Keskenyedik az ajkam – ismételte magának hangosan Ronnie –, és kezd fonnyadni is. Éppen, mint az anyámnak.

Brad óriásit sóhajtott.

– Kit érdekel egy buta rajzfilm?

– Hány éves vagy? – kérdezte az apja.

– Nyolc.

– Szeretnél már kilenc lenni?

– Igen.

– Akkor holnap megnézzük a Pinocchiót – mondta Neary.

– Csak szédítet a gyerekeket – jegyezte meg Ronnie a képmásának a tükörben.

– Csak tréfáltam – mondta Neary. – De én a Pinocchiót nőtettem fel. A gyerekek most is csak gyerekek, Ronnie. Imádni fogják. – Halkan dúdolt magában, majd elénekelt egy sort a filmből. – "Ha látsz egy hulló csillagot, s kívánsz valamit"... – Neary abbahagyta. Láta, hogy senki se figyel rá, se a gyerekek, se a felesége.

– Igazad van – mondta, s felemelte a kezét. – Srácok, ti fogtok dönteni, én nem akarok befolyásolni benneteket a döntésben. Holnap mehetnek minigolfozni, ami egy csomó várakozást, lökdösődést jelent, és esetleg nulla találatot, vagy... megnézhetitek a Pinocchiót, aminek szép zenéje van, és tele van állatokkal, és varázslatos dolgokkal, amire egész életetekben emlékezni fogtok.

Aztán kétségbeesetten így kiáltott:

– Szavazzunk!

– Golf! – kiáltotta egyszerre mind a három gyerek. Neary úgy tett, mint aki megadja magát.

– Oké, holnap golf. Ma viszont lefekvés. Azonnal. Indulás!

– Nem, várj csak – ellenkezett Toby. – Azt mondtad, hogy megnézhetjük a tévében a Tízparancsolatot.

A szoba másik végén csengett a telefon. Ronnie indult, hogy felvegye.

– Az a film négyórás – mondta közben.

A második csengetésre felvette a kagylót. – Halló. Earl.

– Azt mondtam a gyerekeknek, hogy öt parancsolatot megnézhetnek – mormolta magában Neary.

– Lassabban, Earl – mondta Ronnie a telefonba. – Nem tudom ezt az üzenetet átadni. Jobb, ha te mondd el Roynak. – Odatartotta a kagylót a

férjének. – Valami baj van?

Neary megindult a pingpongasztal körül.

– A gyerekeim nem akarják megnézni a Pinocchiót – mormogta. – Micsoda világ!

– Mindjárt itt van – mondta Ronnie a telefonba. – Éppen most szeli át az Alpokat.

– Haha – mondta Roy gúnyosan. Ronnie ahelyett, hogy átadta volna neki a kagylót, egyik kezével férje füléhez tartotta, miközben Royt megkerülve hozzásimult, s csókolgatni kezdte a férfi másik fülét.

Neary megszokta már az ilyen hirtelen hangulatváltozásokat. Lehajolt, és felvette Sylviát, mert ő is az apja fülét akarta csókolgatni.

– Mi a baj, Earl? – kérdezte a kollégáját.

– Most kaptam egy hívást a Terhelési Diszpécstől – mondta Earl Johnson az izgalomtól magas hangon. – Szökik az áram a primer feszültségben.

– Micsoda?! – mondta Roy. – Hogy az ördögbe...?

– Fogd be a szád, és figyelj – szakította félbe Earl. – Elvesztettünk egy fél tömb transzformátort a gilmore-i állomáson – hadarta, amilyen gyorsan csak tudta. – Az áramszünet bármelyik percben elérheti a lakosságot, úgyhogy kapd fel a nadrágodat, amíg ki nem alszik a villany.

– Earl, mi a...

– Azonnal menj Gilmore-ba, Roy!

Earl letette a kagylót, a vonal megszakadt. Neary a feleségéhez fordult.

– Hallottad, hogy...

Abban a pillanatban halotti sötétség borult a szobára.

ÖT

Egy Moog fényorgona meglehetősen komplikált szerkezet. Az egész világon alig akad néhány belőle, s még kevesebb azoknak az embereknek a száma, akik össze tudják szerelni, nem beszélve azokról, akik kezelni is tudják – akik egyaránt ismerik a lehetőségeit és korlátait.

Ezért amikor expressz rendelés érkezett, hogy alakítsák át a fényorgonát, amit Stevie Wondernak készítettek két éve, a szakállas, bajszos, szemüveges fiatalemberek, ennek a misztikus tudománynak a beavatottai, kissé értetlenül, de serényen nekiláttak a dolguknak.

Zavarban voltak, mert Mr. Wonder nyilvánvalóan nem olyan valakinek kölcsönözte a fényorgonáját, akik eddig zenei érdeklődésükről lettek volna ismertek. De hát az ördögbe is! Mit akarnak ezek a fickók egy Moog szintetizátorral? Mit érhetnek el vele, amit nem lehet megvalósítani egy interkontinentális nukleáris rakétával?

HAT

Mikor Roy megérkezett, Ike Harris két telefonon tartotta a vonalat: egyik közvetlen összeköttetésben volt egy városi ház liftjével, melyben Grimsby igazgató az áramszünet fogságába került, a másik a legalább annyira izgatott külvilággal.

Harris meg volt döbbenve.

– A gilmore-i 27 kV-os vezeték nem működik – mondta Grimsbynek, miközben tájékoztatta Neary t. – Az összes kapcsoló kinyílt, és kezdjük elveszteni a mellékállomásokat. Tolono sötétbe borult. Crystal Lake sötét. Micsoda? Ó, igen, uram, ön is sötét.

Harris Nearyre pillantott, szemét az égre emelte egy pillanatra, jelezve, miféle átkokat küldött az igazgató a vonal túlsó végéről.

– Oké, rendben – mondta Ike, mikor Grimsby egy kis szünetet tartott. – Jelentették, hogy megrongálták a vezetéket. Hiányzik egy csomó 890 megawattos vezeték. Felhívtam a városi elektromosokat, hogy intézkedjenek, de nem tudunk új áramot küldeni addig, míg ez az 500 kV-os állomás nem működik. Mit? Igen, uram!

Harris befogta tenyerével a kagylót.

– Neary, ismered a normál feszültséget abban a körzetben?

– Szélcsendben a normál feszültség vezetékenként tizenötezer font. Néhány éve ott dolgoztam.

– Nagyszerű! – Ike elvette a kezét a kagylóról. – Azonnal küldöm Nearyt, ő kitűnően ismeri a terepet.

– Engem? – fintorgott Roy.

Harris a városi telefonnal a kezében intett Nearynek, hogy tűnjön el a vezérlőszobából.

– Menj már, az istenit! Gyorsan, gyorsan! Nem, ez nem önnek szólt, Mr. Grimsby.

Ahogy Roy kisietett az ajtón, hallotta, hogy Ike azt kiabálja valakinek – mindenkinek, bárkinek:

– Mondják meg a városinak, hogy tíz percen belül lesz áram.

Neary tizenöt perccel később egy sötét vidéki úton, melynek nem tudta a nevét vagy a számát, kénytelen volt beismerni, hogy eltévedt. Roy kocsija otthoni műhelyének kicsinyített mása volt. Egy hálózati térkép volt kiterítve a volánon, a szájából kilógó ceruzalámpa gyér fényénél a problémás koordinátákat keresgélte, miközben figyelmét a rendőrségi hívások vonták magukra, melyek a kocsis URH-rádióján felelgettek egymásnak.

– Itt a sheriff diszpécserszolgálat. Van járőrökcsink a Reva Road közelében?

– Halló, County! Itt a hat-tízes közlekedési járőrökcsi. A Reván vagyunk. Segíthetünk valamiben?

– Nagyon megköszöném. Nézzetek meg egy nőt a Reva Road kettő-tizenegy alatt. Valami világításról beszél. Magánkívül van. Meg kutyaugatásról. Nézzetek már utána!

A rádió elhallgatott, Neary az út szélére hajtott s megállt. A Reva Road

Tolonóban van, ebben biztos volt. De Ike szerint Tolonóban áramszünet van. Roy felvette az autótelefont.

– TR 88-18 hívja a Hibaelhárítást.

– Itt Hibaelhárítás – Ike Harris hangja ugyanolyan hisztérikusan csengett, mint negyedórával ezelőtt. – Mit akarsz?

– A srácok visszaállították az áramot Tolonóban?

– Tréfálsz? Tolono sötétült el először.

– Éppen most hallottam, hogy a rendőrség fényt jelentett Tolonóban.

– Úristen! – kiáltott fel Harris. – Nincs jobb dolgod, mint lehallgatni az URH-kocsikat egy ilyen éjszakán? Minden tönkrement, Neary. Az egész hálózatnak vége.

Azzal letette a kagylót.

Neary visszahajtott az útra. Mikor néhány perc múlva a távolban villogó sárga fényt vett észre, Roy kezdte valamivel jobban érezni magát. De azért nem sokkal. Legalább nem tévedt el. Roy a kisegítő hibaelhárító teherautó mögé hajtott s kiszállt. Két brigád ácsorgóit ott, vártak valakit, aki megmondja, mit kell tenniük. Egy sárga DWP "cseresznyeszedő" lustálkodott mellettük, készen arra, hogy felemelje az embereket a torony tetejére, melynek körvonalait alig lehetett kivenni a sötétben.

Neary alkalmatlannak érezte magát a feladatra. Ezek a fickók régi munkások voltak, Roy maga is dolgozott valamikor a szerelőbrigádban, vagy tizenöt évvel idősebbek nála, és tízszer olyan tapasztaltak. Az, hogy ő feljebb emelkedett a számlálórán, nem sokat jelentett ezeknek az embereknek, nem jelentette legalábbis azt, hogy automatikusan engedelmeskedjenek neki, ha egyáltalán képes arra, hogy kigondoljon bármiféle utasítást.

Aztán Roy kiválasztott egy barátságos arcot, egy feketét, Earl Johnsont, aki az előbb telefonon hívta.

– Hello, Earl – mondta Neary. – Mi a helyzet?

– Baj van – mondta Earl, fehér foga ragyogott a villogó sárga fényben. – Mit gondolsz, miért lop el valaki két mérföld hosszú villanyvezetékét?

– Tréfálsz.

Earl válasz helyett felemelte hatvoltos zseblámpáját, és fényét a torony tetejére célozta. Aztán követte a képzeletbeli vonalat, ahol két vastag rézdrótnak kellett volna függnie a következő toronyig. De drótnak nyoma sem volt.

– A vezeték nem ment tönkre – mondta. – Eltűnt. Nincs vezeték az M 10 és az M 12 között.

– Átkozott legyek, ha értem – mondta Neary. – Talán a réz magas ára miatt – töprengett.

Earl és Roy visszaindultak Neary kocsijához, hogy jelentést tegyenek.

– Igen – mondta Earl. – Igen. Az anyag egy vagyont ér. Mindig mondtam, hogy a kábeleket a föld alatt kellene elhelyeznünk.

– De akkor hol pihennének a madarak? – kérdezte Neary. Még mielőtt Roy jelentkezhett volna Ike Harrisnél, elcsíptek egy rendőrségi hívást.

– Bármilyen egységnek, Tolono közelében... egy háziasszony azt állítja, hogy

a Tiffany lámpája villog a konyhaablakban...

– Mit mondott, hol? – kérdezte Johnson. – Tolonóban?

– Ez már a második jelentés Tolonóból – mondta Neary.

– Nem tudom pontosan kivenni – jött be újra a rendőr diszpécser. – Nagyon zavaros... 4155 Osborne Road.

– De Tolonóban áramszünet van! – mondta Earl.

– Lehet – mondta Roy, s felemelte a kocsitelefont. – Itt TR 88-18. Ike-kal szeretnék beszélni. – A térképet átadta Earlnak. – Keresd meg az Osborne-t, légy szíves – kérte. – Én képtelen vagyok kiismerni magam ezeken az átkozott vackokon.

Harris jelentkezett.

– Neary? Mi történik ott?

– Hát... – kezdte Roy csevegő hangnemben – itt vagyok a Mary tíznel. És az összes vezeték eltűnt. Earl szerint egészen a Mary tizenkettőig. Mintha elvágták volna a végpóznánál, és felgöngyöltették volna az egészet. De van itt még valami.

– Itt van valami neked! – vágott közbe Ike. – Egy óránk van arra, hogy helyreállítsuk a hálózatot.

– Egy óra! – kiáltott fel Neary. – Egy mérföldnyi üres póznával? Lehetetlen.

– Semmi sem lehetetlen, ha az ember főnöke bent szorult egy liftben, és ki szeretne jutni onnan.

Roy halkan felnevetett, majd azt kérdezte:

– Mondd, Ike, ugye, Tolonóban nem állítottátok helyre az áramot?

– Már mondtam, hogy Tolonóban sötétség van. Éppen olyan, mint Grimsby liftjének belseje.

– Figyelj ide, Ike – kezdte Neary óvatosan. – Hallgass meg. A rendőrség fényeket jelent Tolonóban. Ha a vezetékekben van energia, és a ti komputeretek ezt nem mutatja, akkor egyik embereteknek, aki ott a magasban dolgozik, kampec. Egyszer már történt ilyen Gilroyban. Emlékszel?

– Én és még két komputer azt mondjuk, hogy Tolonóban olyan sötétség van, mint a te fejedben – kiabálta Harris.

Earl Johnson úgy tett, mintha nem hallotta volna ezt a sértő megjegyzést.

– Nézzétek meg a panaszosokat Tolono déli vízgyűjtő medencéjénél – szólalt meg hirtelen a rendőr diszpécser. – Állítólag karácsonyfagyertyák kisebb bokortűzet okoztak.

– Hallottátok ezt? Karácsonyfagyertyákról beszél.

– De hát május van, nem december – mondta Harris, váratlanul a régi vidám hangján. – Áramszünetben legfeljebb halottak napja lehet – azzal letette a kagylót, még mielőtt Roy válaszolhatott volna.

Neary Earl Johnsonhoz fordult.

– Hát ennek meg mi baja? Pontosán ez történt Jordie Christopherrel is, mikor a kiégett szigetelőket helyezte vissza Gilroyban.

– Hallottad, mit mondott, Roy – mondta Earl. – Azt mondta, hogy csináljuk meg a vezetéket.

– Igen.

Neary csak állt, s valamit csendben dúdolgatott magában. Aztán újra Earl Johnsonhoz fordult.

– Mondd, Earl, nem vállalnád el ezt a munkát egy órára? – mondta neki cinkosan.

És már mászott is be az autójába, becsukta az ajtót, és indította a motort, még mielőtt Johnson válaszolhatott volna.

– Én? Én irányítsam ezt a munkát? Ki fog rám hallgatni? Még csak nem is vagyok idősebb náluk. Még csak fehér se vagyok. Ne hagyj minket faképnél! Te vagy a főnök.

– Earl, ha lke téved, akkor egyik emberünk Tolonóban meghal.

– De ha nem téved, akkor nem szeretnék a bőrödben lenni!

Neary kezdett kikanyarodni a kocsijával...

– Merre is van Tolono? – kérdezte az ablakon át. – Hatvanhat... hetven?

Roy elhajtott.

Johnson kétségbeesve intett, amerre az irányt sejtette.

– Cincinnati-ban el kell kanyarodnod – kiáltott utána. – Az irány: hetven-hatvanhat.

Neary visszaintett Johnsonnak.

– Hetven-hatvanhat?

Egy másodperccel később a kocs sziluettjét és hangját elnyelte az éjszaka.

Earl Johnson nézte, ahogy a hátsó lámpák halványodnak, majd eltűnnek. Nagyot sóhajtott, majd lassan visszasétált a többiekhez. Az emberek tekintetében gyanakvás és szórakozott káröröm vegyült.

Earl ott állt a veterán villanyszerelők mellett, s azon törte a fejét, mit mondjon nekik. Mély lélegzetet vett, majd a fejük fölött magasodó toronyra mutatott.

– Helyre kell állítani.

HÉT

Az Aireast 31 éjjel tizenegy óra negyven perckor ért földet. Az indianapolisi repülőtér irányítótornya utasította a személyzetet, hogy a gép rövid, háromperces hurkot írva gördüljön a kelet-nyugati kifutópályára.

A járdaszegélyen gargarizáló-szortyogó Walkie-Talkie-val néhány repülőtéri rendőr várakozott, miközben a hangosbeszélő közölte, hogy a fehér zónában csak a leszálló utasok tartózkodhatnak.

Egy fekete Ford L.T.D. vágott utat a gyérülő éjjeli forgalomban, abroncsa néhány centire füstölgőit a repülőtéri járőröktől. Az egyik kerék voltaképpen neki is ütközött a járdaszegélynek, olyan csörömpöléssel, hogy minden rendőr a notesza után kapott volna.

Elhelyett az egyik tiszt a hátsó ajtóhoz ugrott, s kinyitotta. Három férfi szállt ki a kocsiból. Hivatalnoknak álcázott rögbijátékosoknak látszottak, széles vállukon Brooks Brothers-féle hajszálcsíkos öltöny feszült. Ketten napszemüveget

viseltek, a harmadiknak pedig szürke szakálla volt, ami nem nagyon illett rövid szőke hajához.

Egy negyedik hivatalnok külsejű férfi (aki kissé Fran Tarkentonra emlékeztetett) futott felénk az önműködő ajtókon keresztül.

– A gép leszállt! – Mikor?

– Talán egy perce. Hol voltak? Éppen most gördül az 55A kapu felé.

A négy férfi rohanni kezdett. Az elektromos ajtókat a vállukkal nyitogatták, ha azok nem működtek elég gyorsan.

Célba vették a felfelé vezető mozgólépcsőt, kettesével vették a fokokat. Mikor felértek, az egyikük feldöntött egy terhes asszonyt, aki nem vette észre őket, de a másik három ügyet se vetve rájuk átugorta őket, s továbbrohant.

Az első férfi sűrű és kapkodó bocsánatkérések közepette felsegítette a terhes hölgyet, megkérdezte tőle, nem történt-e valami baja, s mikor az asszony biztosította, hogy az ijedségen kívül semmi, ő is a többiek után iramodott. A nőnek csak később rémlett fel, hogy a férfi nyaka körül egy vékony fémláncról egy kis műanyag kártya függött, mely a saját arcát ábrázolta.

A férfi a biztonsági vészkijáratnál utolérte a többieket. Felmutatták a láncukra erősített jelvényt a személyzetnek, amire azok intettek, hogy bemehetnek. Végigrohantak a hosszú folyosón, mely az érkezés-indulás kapukhoz vezetett, mintha most akarnák behozni az előbb elvesztegetett időt.

De nem a kapuk valamelyikéhez rohantak, hanem hirtelen lefékeztek a hatos számmal jelölt ajtó előtt (emlékezett vissza később valaki), és kopogás nélkül berontottak.

Néhány másodperccel később a négy férfi újra megjelent, magukkal hozva három kissé megzavarodott hivatalnokot.

Ők is fényképes műanyag jelvényt viseltek, a katonai hírszerzés plasztikjelvényét, de ők már egyáltalán nem hasonlítottak rögbijátékosra. Kiköpött hivatalnokpofák voltak, akik egyre dühösebben kotorásztak a zsebükben az átjárókulcsok után az irányítótorony bejáratánál.

Az Aireast 31, egy 727-es gép, valami felületi forgalmat kívárva harminc másodpercre leállt, majd újra megindult az 55A kapu felé. Aztán hirtelen fékezett, egyet zökkent és megállt. Az orrkerék erősen kezdett jobbra fordulni.

A kísérő, aki a földről irányította a gépet, kétségbeesetten lóbálta a jelzőlámpáját.

– Erre, erre!

Az AE 31 egyáltalán nem volt hajlandó tudomást venni a jelzésről, teljesen megfordult, és a kifutópálya egy magánszekciója felé tartott, melyen kék tilos jelzések villogtak.

A gépkísérő lemondóan eresztette le a jelzőlámpát, majd a hordárfiúk felé intett, akik az irányítótorony felé pislogtak.

Közben a repülőtér egy másik részén Lacombe katonai gépe a kifutópályáról egy alig használt leállóterületre gördült, s megállt egy fekete Cadillac limousine mellett. A franciának fogalma sem volt róla, hogy micsoda zűrzavart okozott. A gép motorjai sikítva leálltak, az ajtó kinyílt, és a karcsú termetű férfi gyors, de

nyugodt léptekkel kiszállt, és a betonon át a Cadillac felé tartott, majd beült a hátsó ülésre.

A limousine első két ülését egy katonai egyenruhás állami sofőr és egy civil ruhás férfi foglalta el. Lacombe az ő merev, visszafogott modorában elhessegetett minden udvarias érdeklődést az utazásról, és azt kérdezte:

– Felkészültek?

– Igen, uram – mondta a civil ruhás.

A sofőr a limousint kissé távolabb vezette az utasállomástól, egy olyan területre, ahol általában a teherrakomány várakozott. Ott már négy másik autó parkolt, a motorok be voltak kapcsolva, de a reflektorok nem égtek. Ahogy a Cadillac a többi elé gördült, az egyik autó ajtaja kinyílt, és egy fiatalember szállt ki belőle, s odaszaladt hozzájuk.

A sofőr melletti ablakhoz hajolt s beszólt:

– Monsieur Lacombe? – A fiatalember Laughlin volt.

Az Aireast 31 belsejében a kimerült utasok – akik túl fáradtak ahhoz, hogy tovább panaszkodjanak, s túlságosan megkönnyebbültek, hogy végül is mégis földet értek Indianapolisban – elködsült tekintettel figyelték a hat jól megtermett férfit, akik a gép oldalához tolt lépcsőn felrohantak, és bejöttek az első ajtón az utastérbe. Ketten, akik sportzakót viseltek, eltűntek a legénység kabinjában, míg a másik négy – nyakkendőjük felett a himbálózó plasztikjelvénnel – elállta a nyitott ajtót és az ülések közti folyosókat. A negyvennégy utas fáradtságát elsöpörte a kíváncsiság, mikor látták, hogy a személyzet két sportzakós férfi kíséretében elhagyja a pilótafülkét. A jobb oldali ablakoknál ülők azt is láthatták, hogy a legénység beszáll két várakozó autóba, s elhajtanak.

A sportzakós férfiak újra feljöttek a lépcsőn.

Ketten az ülések közti folyosón kezdtek sétálgatni, kis ceruzákat és IBM-kártyákat osztogattak szét. Közben az egyik sportzakós férfi elkérte a stewardestől a mikrofont, s beszélni kezdett a propagandistákra jellemző erőltetetten barátságos hangon:

– Emberek! – mondta. – Jack DeForest vagyok, a Légierő Kutatási és Fejlesztési Parancsnoksága nevében beszélek önökhöz. Először is elnézést kérek, hogy feltartóztatjuk önöket, de ígérem, hogy amilyen hamar csak lehet, mindenki mehet a dolgára.

Oké – folytatta –, a repülőút alatt az önök gépe véletlenül olyan szigorúan bizalmas zónán haladt keresztül, ahol speciális kísérletek folynak. Erről senki sem tehet, sem a pilótájuk, sem az Aireast Légitársaság nem tudott a kísérletekről.

A bejelentésre az utasok morgással reagáltak, vagy azt dűnnyögték: "Gondoltam."

– Nos, mondtam, hogy nem fog soká tartani, s valóban nem fog – folytatta Jack DeForest. – Kérem azokat az utasokat, akiknek fényképezőgépük van, exponált kazettájuk, bármilyen nem exponált filmjük vagy magnókészülékük,

adják át nekünk.

A kérés az utasokból heves és dühös méltatlankodást váltott ki. Jack feltartotta a kezét, amit persze senki sem láthatott a stewardessen kívül.

– Csak ideiglenesen, emberek. Két héten belül mindent visszakapnak, ígérem. A kis kártyákat töltsék ki, írják rá a nevüket, címüket s pontos leírását annak, amit a Légierő rendelkezésére bocsátanak, s végül mindent vissza fognak kapni, a diákat, a kész másolatokat – mindent. A mi költségünkre.

Jack DeForest hagyta, hogy az utasok kipanaszkodják magukat. Mögötte Lacombe lépett be a gépbe, nyomában Laughlin. Végignézték az utasokon, akik morogva bár, de kezdtek kitölteni az IBM-kártyákat.

Lacombe Laughlinhoz fordult, és súgott neki valamit franciául.

– Mr. DeForest – mondta Laughlin, mire az összes utas tekintete rájuk irányult, kíváncsian várták, mi fog történni. – Mondja meg a legénységnek, hogy a fedélzeti magnószalagokra is szükségünk van, mégpedig érintetlen állapotban. És még valami.

– Igen.

– Ne mossák le a gépet.

Laughlin hangosan kiáltotta a parancsot, amit Lacombe suttogott neki, nem gondolt semmi másra, csak hogy a szavakat angolra fordítsa. Most, amikor látta, hogy ezek a szavak milyen rémületet váltanak ki az utasokból, David rádöbrent, hogy helyesebb lett volna, ha ő maga személyesen közölte volna ezt a legénységgel.

Az utasok arca pontosan azt tükrözte, amit senki sem akart. Az, hogy a gépet nem szabad lemosni, aggodalommal töltötte el őket.

Kellemetlen pillanat volt. De senki nem kérdezett semmit. Talán már túlságosan fáradtak voltak. Talán inkább nem is akarták megtudni. Talán már elégük volt erre a napra.

Lacombe, Laughlin, DeForest és a többiek tudták, hogy legalább néhány utas másnap fel fogja keresni a sajtót. De abban biztosak voltak, hogy az élménybeszámolók legfeljebb a The Enquirer, The Star, Argosy és más hasonló lapok hasábjain jelenhetnek meg, s ezeket senki se veszi komolyan. De Lacombe, Laughlin, DeForest és a többiek sejtették, hogy úgysem tudják megakadályozni, ami még ezen az éjszakán történni fog. Ez még csak a kezdet.

NYOLC

Neary kikapcsolta kocsijában a telefont. Nem akarta, hogy Ike Harris elérhesse. Ahogy Tolono felé hajtott, csillagtakaró szikrázott a feje felett, bár a föld fölött hőmpölygő tavasz éjszakai köd a reflektorfényt visszaverve, éppen emelkedni kezdett a vízmosságokból.

Neary nem volt egyedül. Az éjszakai úton a rendőrségi URH-adó volt a társasága.

– U5. Longly rendőr.

– Beszéljen.

– A 10-75-nek a Cornbread Roadon és a Middletown Pike-on. Látok valamit... Talán utcai lámpák a domb lábánál. Odatartunk.

Egy ragyogó reflektorfény jelent meg Neary vállá felett a hátsó ablakban. Roy a térképeit tépte, szaggatta, és szórakozottan intett ki az ablakon. A kocsi elsuhant mellette, s valaki átkiabált hozzá:

– Az út közepén mész, te paraszt!

– Néhány száz pizzamás ember itt a környéken azt hiszi, szombat éjjel van – jegyezte meg Longly az URH-n.

Neary kiterítette a térképét a volánon, s nagy nehezen megtalálta Cornbreadet és Middletownt. D5, M34. Nagy kerékcsikorgással elindult. Öt percen belül megint reménytelenül eltévedt. Végső kétségbeesésében egy sor elsötétült automata büfé mellé húzódott. Az áramszünet láthatólag mindenkinek jó ürügyet adott, hogy a parkolóterületen csellengjen. Mikor meglátták Neary DWP kocsiját, köréje gyűltek, zseblámpákkal és konzervdobozokkal integettek.

– Van már áramuk? – kérdezte tőlük Neary.

– Még maga kérdi? – kérdezte vissza egy asszony hajcsavarókkal, bekötött fejfel. – Hát magát miért fizetik?

– De hát mi van az utcai lámpákkal? Mikor kialudtak, újra felgyulladtak? Fel-le, fel-le?

Egy zseblámpás kölyök vakítóan Neary szemébe világított.

– Így? – kérdezte, hol fel-, hol lekapcsolva a lámpát.

– Igen!

– Nem – mondta a kölyök idétlenül nevetve.

– Tolonóban vagyok egyáltalán? – kérdezte Neary Mrs. Hajcsavarót.

– Itt minden teljesen ki van világítva – hallatszott az URH-n Longly rendőr hangja. – Az utcai lámpák égnek. Azt hiszem, nátrium-szódium-gőz. Nem akarnak nyugton maradni. Villognak a légáramlatban. Felfele – lefele... várjatok csak... meg oldalirányba is.

– Úristen! – mondta Neary.

– Longly – mondta a diszpécser unott hangon –, helymeghatározást kérünk.

– Én is – mondta Neary.

– Az ingleside-i általános iskola felett, északkeletre.

Roy kikiáltott az ablakon:

– Tudja valaki, hol van az ingleside-i általános iskola?

– Mi sem könnyebb – mondta egy fickó, aki valamilyen okból kifolyólag vadászpuskát cipelt. – Csak visszamegy a 70-hez, aztán...

– Nem, várjanak egy pillanatot – jelentkezett megint Longly. – Északnyugatra, Daytonánál.

– Hol van Daytona? Gyorsan!

– Az még könnyebb – mondta a vadászpuskás, most már kezdett fantáziát látni a dologban. – Oké, Jack, induljon el bármelyik úton, ami kelet felé visz, menjen, amíg nem ér a tizenegyes farmig, de ne álljon meg, mert van ott egy terelő tábla: "Bocsásd meg a mi haladásunkat."

Még mindig folytatta, mikor Neary sebességet váltott, és hátrálni kezdett.

Öt perc múlva Neary eltévedt saját városában. Valami vidéki úton volt, s egyre jobban körülvette az az ostoba talaj menti köd. Egy útkereszteződésnél a kocsi nagy zökkenéssel megállt, és Roy Neary a zseblámpáját az utcatáblára villantotta. A fene! Újra elő a térképpel. A fene! A hátsó kerék kivájt kitéknőnyi Indiana-agyagot, ahogy hátrafelé csavarta a sebességváltót, újra megállt, és a kis libanyakú lámpát erőse állítva, megint kiterítette a térképet a kormányon.

Mögötte egy közeledő járműből erős fény világította meg a hátsó ablakot. A reflektorfény a hátsó és oldalsó tükörből visszaverve majdnem olyan elviselhetetlenül zavaró volt, mint a városi térkép a sok kusza vonalkájával. Szórakozottan kidugta a kezét a bal felőli ablakon, és intett a másik járműnek, hogy menjen.

Egy másodpercig nem történt semmi. Az erős fény beleszúrt a szemébe. Most már türelmetlenül intett.

Az erős fény lassú, hipnotikus ütemben, hangtalan mozgással engedelmeskedett, függőlegesen felemelkedett a kocsi fölé, maga mögött teljes sötétséget hagyva.

Neary Roy annyira el volt foglalva a térképpel, hogy mindebből semmit se vett észre. Tudat alatt észlelte, hogy a vakító fény nem zavarja már. Az egész csak akkor ért az agyához, mikor egy furcsa zajra figyelt fel. Mintha valami bádog zörögne. Neary felpillantott, körülnézett, s végül az autórelektort az utcatáblára irányította.

A betűk mintha megsokszorozódtak és széttördeledtek volna. Olyan sebesen vibrált a tábla, hogy Neary újra rábámult, s önkéntelenül felkiáltott. A következő másodpercben a kocsirelektor, a műszerfal lámpája és az országúti fényszóró elhalványult, majd kialudt.

Váratlanul az egész környéket harmincyardnyi körzetben hangtalan robbanással a lehető legerősebb fény világította be. Hirtelen nappal lett. Neary ki akart nézni a nyitott ablakon, de a fény olyan erős volt, hogy visszakarta a fejét. Égett és bizsergett a fél arca. Neary a telefon után nyúlt, de az süket volt. A rádió is bedöglött.

Roy annyira megrémült, hogy moccanni sem mert. Csak a szeme mozgott. Majd a kezét az arca elé kapta, és a fémkeretes napszemüveg után nyúlt, amely a szélvédőhöz volt csíptetve. Valahogy sikerült felvennie, de rémülten észlelte, hogy zörög a halántékán, s ugyanolyan erősen vibrál, mint az utcatábla.

Ekkor a kesztyűtartó kinyílt, hevesen zörögni kezdett, a fémtárgyak kezdtek összeragadni. Egy doboz gemkapocs kipattant, és a számtalan kis vacak elröppült Neary feje mellett, és a kocsi tetejéhez tapadt.

A napszemüveg olyan forró volt, hogy égette a bőrét. Neary levette az arcáról, s hagyta, hogy leessen az ülésre. De a napszemüveg is felpattant, és a tetőhöz ragadt. Becsukta a szemét az átható fénytől. A hamutartó kiürítette magát, mintha egy légáramlat kintről kiszippantotta volna a tartalmát...

Ezután a forró fény megszűnt. A gemkapcsok mint az eső hulltak Neary fejére. Már nem zörgött az utcatábla. Felnézett, és – egy másodpercre – látta a

csillagokat. Aztán, mintha valami hatalmas fekete tálca csúszna a csillagok elé. A tömeg lágyan továbbúszott, és a csillagok kezdtek újra kibukkanni.

Egy távolabbi zörgő hangra Neary újra megfordult. Fényszórója, reflektora és a műszerfallámpája újra felgyulladt. Kicsit messzebb az úton egy négyes útkereszteződést pillantott meg. Mind a négy jelzőtáblája úgy táncolt ide-oda, olyan erősen vibrált, hogy a fém a tábla szélén felkunkorodott. Az útkereszteződést ugyanaz a vakító fény árasztotta el. De csak egy másodpercre. És aztán a sötétben a táblák már nem vibráltak tovább.

Minden elcsendesedett. Még a szellő se rebtent.

A rádió felüvöltött. Neary sikított.

A rádió olyan hangokat adott, mintha elektromos túlterhelés alatt lenne, és ami Royt illeti, az ő hangja sem volt sokkal szebb.

– Én nem tudom. Én kérdezem magát. Ma telehold van?

– Nincs telehold – mondta a diszpécser, egy női hang. – Tizenharmadikán újhold van.

– Jöjjenek ki ide. A partneremmel ezt a valamit a Signal Hill fölött látjuk. Mindenki emiatt sikoltozik. Az a hold... hosszú szünet következett. – Várjon egy pillanatot. Oké. Elkezdett mozogni. Nyugatról keletre.

– Itt Tolono beszél – jött be egy új hang. – Rendőrség, tíz-tíz-egy. Mi is látjuk, és határozottan megerősítjük, hogy a hold. De nem mozog. A felhők mozognak mögötte, és azt a látszatot keltik, mintha...

Hol tanultál csillagászatot, Tolono? – vágott közbe egy hang, Roy felismerte: Longly volt. – Mikor láttál olyat, hogy a felhők a hold mögött vonulnak?

– Helymeghatározást kérek – szólt a diszpécserhölgy elcsigázva.

– A Telemar Expressway-től lefelé, keletre a Harper Valley irányában.

– Ó, istenem! – kiáltotta Roy Neary. – Tudom, hogy hol van.

Neary több mint kilencvenre kapcsolt. Egy hosszú alagútban találta magát, s ahogy a fényszórója belevágott a sötétségbe, Roy újra érezte a bizsergést az arcán. Emlékezett, hogy mennyire megrémült akkor, és most itt van, nyomában annak a valaminek, ami annyira megijesztette. Igazán meg kellene állnia, vissza kellene fordulni, és visszamenni Barihoz és a többiekhez. De Neary rádöbrent, hogy most már sokkal erősebb benne a kíváncsiság, mint a félelem. Úgy érezte magát, mint egy gyerek. Túl késő visszafordulni. Túlságosan belekóstolt az izgalomba. És így lehetett a rendőrség is.

– Látom őket, Charlie! Nyomukban vagyok.

– Nem tudom, hogy mit érhetnek, de annyi biztos, hogy ezeket nem Detroitban készítették! – Ez Longly hangja volt.

– Lassít. Nem tudom, miért lassít, de egyre közelebb van hozzánk. Háromszáz yardnyira.

– Utol tudnátok érni? – kérdezte a diszpécser.

– Talán kétszáz yardnyira van. Nem hinném, hogy jó lenne, ha belerohannánk.

– Követi a kanyarokat. Az út felett halad.

– A radar szerint huszonöt mérföldes sebességre lassítottak.

– Hé, nem egy iskolazonán mentünk most át?
– Nézd a jelzőlámpákat! Rögtön zöldre váltanak, amint odaérnek.
Hosszú szünet.

– Igen, uram. Jobbra tartanak, kelet felé a Harper Valleyn. Neary kijött az alagútból, s kilencvenötöt vett egy kanyart, súrolta a védőkorlátot, farolt, de sikerült helyrerántania a kocsit anélkül, hogy becsúszott volna a vizesárókba. Egy jelzőtábla mellett haladt el: s mikor a kijárat feltűnt, 85-tel csúszott a kétsávos országútra.

Talán már csak hetvennel ment, amikor nem messze a kocsitól feltűnt valami.
Egy gyerek!

Neary rátaposott a fékre. Egy másodperccel később egy nő futott ki az útra, és elkapta a gyereket. A kocsi vadul csúszkált, ahogy Roy a volánnal küzdött. A nő és a gyerek megdermedt a kocsi fényszórójának a fényében. Néhány yardnyira, nem, inkább csak néhány lépésre előtte, majdnem a kerekek alatt.

Neary erősen balra rántotta a kormányt a két test mellett, s belefutva egy hókerítésbe, egy darabot magával vitt belőle, és megállt.

Egy pillanatra nem hallatszott más, mint Neary zihálása. Lekapcsolta a motort. Háromszor is megpróbálta kinyitni az ajtót, míg végül sikerült – annyira remegett a keze.

Neary végül kitántorgott a magas gyomerdőből az út közepére. A nő vakon meredt rá, karjával átölelte a kisfiút, s eltakarta a gyerek szemét, mintha még mindig a vakító reflektorfénytől akarná megvédeni.

– Asszonyon? – kezdte Roy –, nem szabadna engednie, hogy a fia...

– Már órák óta keresem – tört ki Jillian Guiler. – Elment otthonról. Órák óta keresem. Egyszerűen elment. Csak kerestem és kerestem...

– Oké – mondta Neary. – Oké, sajnálom, hogy...

– Ez egy veszélyes kanyar – mondta egy hang.

Neary a hang irányába fordult. Egy öreg farmert pillantott meg, aki ócska teherautója hátán egy székben ült. A családja – felesége és két fia – voltak körülötte látcsövekkel felszerelve, s az egyik fiú még egy játék teleszkópot is hozott magával.

– Mintha csak cirkusz érkezett volna a városba – mondta a farmer, és jót húzott egy üvegből. – Éjjel jönnek... későn, hogy ne zavarják a lakosságot.

Hirtelen szélroham simította ki Jillian haját az arcából. Roy érezte, hogy az ő haja is abba az irányba lóg. Szembefordult a szélllel, ami keresztülsüvített a hókorláton.

Neary kocsijából a széttört hókerítésnél felhangzott az URH:

– Utol tudjátok érni?

– ...lehet, hogy megint előnyre teszek szert.

– Ha továbbra is követik az utat.

– Itt Randolph County. Hallgatunk benneteket a mentőszolgálat hullámsávján.
Mi van ott nálatok?

Neary a szél irányába fordult, s látta, hogy valami repül az út felett, de mint később kiderült, csak egy alacsonyan szálló madárraj volt. Menekültek valami

elől. Valami elől, ami a horizonton közeledett. Valami fényes.

Fejükhöz lapítva fülüket, egy csapat nyúl futott el mellettük.

– Itt jönnek újra – mondta a farmer. Neary visszafordult, s az útra meredt.

– Úristen! – suttogta magában. – Úristen!

Mintha a lélegzetet is kiszivattyúzták volna a tüdejéből. A teret mély hangú morgás töltötte be, mintha a levegőt villámlás kavarná fel. Hangtalanul, hatalmas sebességgel közeledett feléjük az a valami, ami úgy nézett ki, mintha két jupiterlámpát erősítettek volna egy hatalmas anyacsavarra. Olyan volt az egész, mintha éjjel kettőkor hirtelen felkelt volna a nap, s elrepülne mellettük keletről nyugatra. Roy ösztönösen eltakarta arcát, másik kezével a nő és a kislány után nyúlt. Jillian érezte, hogy ég és bizsereg az arca meg a nyaka. Szorosan összekapaszkodtak, miközben valami, mely egy csillogó-villogó őszi színekkel pompázó naplementére emlékeztetett, elsöpört mellettük, majd lassítani kezdett. Aztán egy McDonald Arany ívek c. képét idéző hirdetőtábla következett, telehintve hat fényárnyalattal, s mielőtt ez a karácsonyfadász is elsuhant volna, egy fehér folt tapogatta ki a szaggatott vonalakat az úton.

Utána egy harmadik jármű – mely Nearyt kivájt tökből készült emberarcú lámpásra emlékeztette, mert az volt az érzése, hogy a ragyogó fények mögött egy fantomarc leselkedik a kis festett üvegszerű mozaikok ezreiből – zárkózott fel, majd elhaladt mellettük, s az utat követve jobbra fordult, s három egymás utáni pirosan villogó jelzést adott le, mint egy hetvenegyenes Cougar.

Neary és Jillian ziháltak a rémülettől, de a kis Barry csak ugrándozott, és azt kiabálta: – Fagylaltostölcsér! Fagylalt! – és csak nevetett. Nagyon izgatott volt.

Az öreg farmer, még mindig a teherautó hátán ülve a széken, mintegy mellékesen megjegyezte:

– Igen, lehet, hogy körbe tudják repülni a holdat, de az országúton évekkel megelőztük őket!

Ez már túl sok volt Roynak és Jilliannak. Tekintetük összekapcsolódott, de semmit se tudtak mondani.

Neary nyelt egyet, szavak után, hangok után, valami kimondható után kutatott. De megint jött valami az úton. Kétségbeesett erőfeszítéssel az út szélére rántotta Jilliant és Barryt.

Éppen idejében. Két rendőrkocsi húzott el mellettük több mint százhusz mérföldes sebességgel.

Neary visszaindult a kocsija felé.

– Maradjon itt – mondta a farmer. – Ha látta volna őket egy órával ezelőtt!

– Ezek idióták – mondta Neary, ahogy egy újabb indianai rendőrkocsi száguldott el.

– Lehet, hogy részeg vagyok, de én tudom, hogy mit csinálók – próbálta az öreg túlkiabálni a szirénát.

Neary fel volt dülva.

– Majdnem megöltek bennünket! – kiáltott az utolsó rendőrkocsi után.

Barry újra nevetett.

Neary megpróbálta kihozni a kocsit a hófogó rács és a gyom szövevényéből.

De hiába forgatja a kormánykereket, a kocsi csak nem mozdult. Aztán higgadtan újra próbálkozott, és kivezette az autót az árokból.

- Hol vagyunk? – kérdezte Neary Jilliant.
- Ez a Harper Valley. A kocsi elindult.
- Ők csak játszanak – mondta Barry, szorosan az anyjába kapaszkodva.
- Mit mondasz, Barry?
- Szépen játszanak.

KILENC

Neary beletaposott a gázpedálba, s szorosan odatapadt a szélvédőhöz, hogy követhesse a kanyargós út felett ragyogó fényeket.

Ahogy a főútvonalra hajtott, újra hallotta a rendőrségi hívásokat, bár még nem látta a rendőrkocsikat.

- Mindjárt beérem őket, Bob!
- Nézzétek, hogy veszik azt a kanyart!

Roy feje szinte az üveghez ért. Egy másodpercre háttérbe húzódott, és a sebességmérőre pillantott. Kilencvenöt, kilencvenhét, kilencvenkilenc.

- Az már az Ohio vámhatár!
- Ilyen sebesség mellett ki látja a vonalakat!

Neary autója előtt feltűntek az utolsó rendőrkocsi villogó piros és sárga fényei. Kicsit le kellett lassítania, hogy az úton tudjon maradni a hosszú kanyarok mentén. A ragyogó fényalakzat még mindig messze előttük csillogott, simán úszva a kanyarok fölött, mintha a gravitáció csak valami absztrakt elmélet lenne.

A távolban a vámházak vonala elhagyatottnak tűnt. A máskor kéken foszforeszkáló fények nyilvánvalóan kialudtak az áramszünet következtében. Az éjszakának ebben az órájában nem volt nagy forgalom Indiana és Ohio között.

Az egyik vámtiszt a széken szundított, és a három lángoló gömb puhán felszállt a bódék vonala felett.

Azután elszabadult a pokol. Piros riadófények villogtak. Szirénák hangja tépte a csendet.

A szendergő vámtiszt felriadt. Valami huligán át akar menni anélkül, hogy vámot fizetne! Az első rendőrkocsi egy szempillantás alatt átszakította a kaput. Nyomában a másik örült szirénázással, villogó tetőfényvel. Ahogy a vámos kiért, hogy megnézzze, mi az ördög folyik itt, a harmadik kocsi száguldott el, szorosan mögötte Neary sárga DWP-je.

- Már fogy köztünk a távolság – hallotta Neary az egyik rendőr hangját.
- Ember, ezt látnod kellene! Mintha az úthoz ragadtak volna!

A következő pillanatban egy hajtókanyar következett. A hajsza óta a tárgyak először döntöttek úgy, hogy elszakadnak az úttól. Egyenesen fellöttek a védőkoriát fölé, a levegőbe. Egy másodperc múlva az egyik rendőrautó, mely hipnotizáltan követte a jelenséget, s legalább nyolcvanötöt hajtott, megpróbált utánarepülni a védőkoriáton keresztül, s egy nagyszerű pillanatra Ohio légtérébe

került, majd a töltésen palacsintává lapulva landolt, elvesztve kerekeit és az ajtaját.

– DeWitt! Jól vagy, DeWitt?

A második járőrkocsi megragadta az alkalmat, hogy abbahagyja az üldözést, és erősen fékezve oldalra csúszott az út menti sziklákra. Roy látta, hogy a két rendőrtiszt átugrik a megrongált korláton, és odarohan a pórul járt autóhoz.

A harmadik járőrkocsi is megállt, nyomában Nearyvel. A rendőrök leszaladtak a töltésre, Neary közben az eget fürkészte. A három tűzgömb egy alacsonyan lebegő felhőbe ívelt. A felhő mintha lángra lobbant volna, míg végül a belső világítás lassan elhalványult, s átadta helyét a megszokott éjszakának. Neary megfordult.

A vámbódé oldalán a foszforeszkáló fények feléledtek, valahol a horizonton feltűnt az utcai lámpák kárpitja. Egy távoli város újra életre kelt. Tolono? Harper Valley? Úgy látszik, az áramszünetnek vége.

Kiderült, hogy Roger DeWitt jobb formában volt, mint gyűrött járőrkocsija. A baleset eredménye: törött orr, több kisebb zúzódás és valószínűleg agyrázkódás. Egy órán át feszített a rendőrszobán, s mindenkinek az égi jelről beszélt. Majd bement, s szóbeli jelentést tett Rasmussen kapitánynak, míg az Állami Közlekedési Járőrség adatfeldolgozó szobájában a többi tiszt és Roy Neary megpróbálták jelentésbe foglalni, amire emlékeztek. Már hajnalodott, s Neary ájult volt a fáradtságtól. Egy férfinak csak néhány deka adrenalin van a vérében – gondolta Neary. Egy bár után vágyakozott, de megelégedett volna egy pofa itallal is. Nem jutott mindenkinek írógép, úgyhogy Roy ceruzával dolgozott. Irtózatosan fáj a feje.

– Van valakinek aszpirinje? – kérdezte a szobát. Senki se figyelt rá.

– Ha Longly nem lett volna velem – mondta az egyik rendőr a másiknak –, megőrültem volna.

Longly vigyorgott.

– Én nem nyújtom be azt a jelentést – mondta. – inkább a sajtónak adom.

Ebben a pillanatban az ajtó kivágódott, és sántikálva megjelent DeWitt. Mielőtt becsukta volna maga mögött, a kapitány is megjelent az ajtókeretben.

– Megáll a józan ész! – mondta a kapitány, mindenkinek címezve a szobában. – Normális emberek nem szoktak ilyen marhaságokat jelteni.

– Pedig ez valami égi jel!

– Nem engedhetem meg, hogy az osztályt kiszkeressék a National Enquirer hasábjain!

Rasmussen Longlyra nézett, s egy másik rendőrrre, aki éppen gépelt. Megint az egész szobához intézte a szavait:

– Ha Flash Gordon és Buck Rogers készen vannak, tolják be a képüket.

Azzal becsapta az ajtót, s a szobára dermedt csend telepedett.

– A kocsi miatt gerjedt be?

– Édes istenem! – DeWitt, úgy látszott, nemcsak megsérült, de el is kábult. – Elmondtam neki az egészet. Semmit sem hallgattam el, sem a száguldó csillagokat, sem a sebességet.

– És?

– Kétheti felfüggesztést kaptam.

– Micsoda?! – a többi rendőr abbahagyta az írást, és rámeredtek.

– Igen. – DeWitt az ajtó felé kezdett sántikálni. – Csak próbáld elmondani az igazságot, s nézhetjük nappal a tévét.

Roy figyelte, ahogy a tisztek visszafordulnak az írógépükhöz, és átolvassák a jelentésüket. Néhány rendőr erőltetett mosolyt váltott. Majd, mintha valami láthatatlan bábos meghúzott volna egyszerre öt zsineget, öt jobb kéz egyszerre nyúlt öt írógéphez, és rántott ki öt 217-es lapot.

– Rajta, beszéljen, uram – mondta egy tiszt Nearynek birkamosollyal, ahogy új lapot tett be a gépébe –, legyen a vendégem.

Neary együttérző lelket keresett a szobában, de hirtelen megértette a helyzetet. Felállt, és elhagyta a helyiséget.

TÍZ

Mire Neary hazaért, már elmúlt hajnali négy. Valahonnan új energiával töltődött fel, ahogy a hallon át a hálószoza felé rohant.

– Ronnie, Ronnie! – kiáltotta. Neary képtelen volt uralkodni magán, minden izma remegett. Émelygett az izgalomtól, kiáltása kikergette Ronnie-t az ágyból. – Édes, ébredj fel!

Az asszony hosszú szőke haja összekuszálódott az alvásban, kék szemét félelem töltötte el.

– Mi történt, a gyerekek... vagy tűz van?

– A gyerekek jól vannak – mondta Neary. – Édesem, nem fogod elhinni.

Ronnie-nak elakadt a lélegzete, ahogy az óra foszforeszkáló számlapjára meredt.

– Csakugyan nem tudom elhinni, hogy felébresztesz négy után tíz perccel.

– Nem fogod elhinni, mi történt.

– Nem érdekel – mondta Ronnie határozottan, és a takarót a fejére húzta.

– Nem baj. – Ronnie-nak úgy tűnt, hogy Roy úgy kapkodja a levegőt, mint mikor a kis Toby édességet habzsol. – Semmi zajt nem csinálnak. Nem volt semmi a levegőben, s egyszer csak huss... aztán huss... aztán egy kis vörös huss... Úristen!

A takaró alatt Ronnie megadóan hallgatta a "hussokat", majd eszébe jutott valami.

– A munkahelyedről kerestek. Nem tudtak elérni...

– Persze hogy nem. Kikapcsoltam a telefont a kocsiban. Erre már Ronnie csakugyan kezdett felébredni.

– Roy, nem kellett volna. Nekik muszáj elérni téged... olyan furcsa dolgok történnek. A telefon úgy csengett, hogy majd leesett a kampóról. Most már emlékszem. Azt akarják, hogy hívd vissza őket.

Neary látta, hogy szavakkal semmire nem megy, úgyhogy két kézzel húzta ki

a feleségét az ágyból.

– Gyere! Kelj már fel! Mit akarsz felvenni, az istenit, mindjárt a hasunkra süt a nap.

– Roy! Miről beszélsz?

– Semmiről. Nem szólok egy szót se, a saját szemeddel kell látnod. Ronnie, ó, Ronnie! Annyira fontos. Azt akarom, hogy te is lásd velem együtt. Szükségem van rád.

Ronnie érezte, hogy Roy nem tréfál, és engedett.

– Jó, de nem hagyhatjuk egyedül a gyerekeket.

– Igen, a gyerekek... Srácok! Srácok!

Amíg beleráncigálta a családját a ruháikba, s kituszkolta a házból, Neary összeszedte a fényképezőgépet, filmfelvevőt, távcsövet, színházi látcsövet és pokrócokat.

– Autós moziba megyünk? – kérdezte Brad félálomban.

– Elloptad a foszforeszkáló festékemet – emlékezett Toby.

– Meg fogod kapni a foszforeszkáló festékedet! – mondta Neary ujjongva. – Minden foszforeszkálni fog!

Sikerült a családdal eljutni a konyháig, ahol Ronnie-t eltérítette a frizsider. Kinyitotta az ajtaját, és kivett egy zacskó nyers zöldséget. A frizsiderlámpa zöld színe nem volt valami étvágygerjesztő.

– Ettől a zöld fénytől mindjárt okádok – mondta a kis Toby.

– Ki fogom cserélni, amint még három fontot leadok – ígérte az anyja immár vagy huszadszor.

Neary újra tuszkolni kezdte őket a házból kifelé, a behajtó út végén parkoló Chevy kombihoz.

– Roy – próbálkozott Ronnie –, véghezvitted, amit akartál. Mindnyájan kijöttünk a házból. Most már visszamehetünk aludni?

Válasz helyett Neary a gyerekeket is bepakolta a kocsiba.

– Ez az egész csak akkor mulatságos, ha itt végződik a behajtó úton – mondta Ronnie, s megkerülte az autót.

– Megígérted, hogy golfozni megyünk – szólalt meg Toby a középső ülésről. Szeme már újra be is csukódott.

Végül mindenki bent volt. Ronnie még nem csukta be az ajtót, és az égve maradt mennyezeti világítás fényében most vette csak észre, hogy Neary fél arca vörös. Égővörös.

– Roy, mi ez? Lesültél!

Neary a visszapiillantó tükörbe nézett. Erre a látható bizonyítékra csak még jobban elvörösödött.

– Szent isten! – suttopta. – Úgy látszik, napoztam, míg ti aludtatok.

– De csak a fél arcod sült le!

De Neary már kihajtott az országúira, s megindult arra a helyre, ahol az izgalom nemrég a tetőpontjára hágott.

Gyorsan vezetett, s mikor elérte azt a helyet, lehajtott az útról, és megállt a megrongált hórácsnál. A farmer és a családja már nem volt ott, csak néhány

doboz Colonel Sanders és egy pálinkásüveg maradt utánuk.

Ronnie és a gyerekek az alvás szimfóniáját szuszogták. De Roy elemében volt. A hűvös hajnali levegőn rőtta a köröket, és várt... várt, de mire? Hogy megismétlődjön az élmény. Kérlek, gyere újra! – gondolta magában. Miért van az, hogy ami először olyan remítő volt, most olyan igéző. De hiába várt, most csak a sötétség játszott vele.

Most nem volt vele a rendőrség. Egyedül volt itt. Szeretik vajon azokat az embereket, akik egyedül várják őket? Vagy azt szeretik, ha...

Valami felébresztette Ronnie-t. Hátrapillantott, s látta, hogy a három gyerek egymásnak támaszkodva szuszog. És a férje meg idegesen jár fel s alá, s közben állandóan az égre tekint. Ronnie kiszállt a kocsiból, halkán becsukta az ajtót, s a férjéhez lépett.

– Mit csinálunk itt, Roy? Miért nem mondd el, hogy mire várunk?

– Majd megtudod, ha meglátod – válaszolta Roy bizalmatlanul.

– Gyerünk – mondta Ronnie. – Idejöttem veled. Az egészhez jó képet vágtam. Mondd el legalább, hogy nézett ki?

– Roy várt, felnézett, majd le az útra, újra fel az égre.

– Olyan volt... mint egy tölcser fagylalt – mondta végül. Ez már kicsit sok volt Ronnie-nak.

– Csokoládé vagy vanília? – kérdezte megjátszott naivitással.

De Neary komolyan vette.

– Narancs. Narancs volt... de tulajdonképpen nem is fagylaltra hasonlított... olyan kagylófélenek látszott... ilyen volt... – és mindkét kezével mintázni próbálta a formát.

– Mint egy stangli?

– Nem, kerekebb, szélesebb... és néha... olyan volt... mint... tudod, mint amilyen süteményt tegnap ettünk...

– Korpás aprósütemény?

– Nem! Nem reggelire! – Neary tudta, hogy a felesége ugratja, és kezdi elveszteni a türelmét, de azért csak folytatta: – Ebédre. Mi volt az a péksütemény? Az a csavart?

– A vajaskiflire gondolsz? – kiáltott fel Ronnie, mintha csak egy kisdíakkal beszélne.

– Igen! – mondta Neary, s újra hatalmába kerítette az izgalom. – És vakító fényt bocsátott ki magából.

Ez már valóban túl sok volt Ronnie-nak. Elővett egy sárgarépat a zöldséges zacskóból. Neary néhány lépéssel távolabb ment rágcsló feleségétől. Egy sziklához kuporodott, szeme újra az eget fürkészte. Ronnie aggódva figyelte. Nyilvánvaló, hogy Roy valami olyan dolgon megy keresztül, amit ő nem képes megérteni, de ami láthatóan nagyon fontos a férfinak. Talán túl türelmetlen volt hozzá.

Ronnie odalépett Royhoz, s rajzfilm-hangon megszólította:

– Nem gondolod, hogy nagyon jól viselem mindezt?

Roy nem válaszolt, csak felállt, szeme még mindig a csillagokon, melyek már

kezdték halványodni az egyre világosabb égbolton.

Ronnie is felnézett, és kicsit megborzongott. Nem tudta, miért, de kicsit meg volt ijedve. Az egész olyan furcsa volt. Nagyon is furcsa.

– Ölelj át – mondta a férfinak.

Neary kötelességtudóan átkarolta feleségét, és magához vonta. Ronnie is átkarolta férje derekát, és a fülét kezdte harapdálni.

– Emlékszel, valamikor azért jártunk ilyen helyekre, hogy egymást nézzük – mondta hízelkedve.

Neary a feleségére nézett, s mintha ő is a régi időkre gondolt volna, elmosolyodott. Ronnie visszamosolygott, és gyengéden szájába vette Roy felső ajkát.

A férfira ez mindig nagy hatással volt, és hamarosan tele szájjal csókolóztak. De Roy figyelmét ez nem kötötte le annyira, hogy ne pislantson legalább fél szemmel az égre. Mert pontosan ekkor történt, hogy valami kékes robbanással el húzott mellettük. Neary majdnem kiugrott a bőréből, ahogy a vörös fények elhalványultak a távolban, de Ronnie tudta, hogy egy kétkerekű utánfutó piros lámpái voltak, s néhány másodperccel később savanyú képpel Roy is belátta.

A varázs megtört.

Ronnie most már kíváncsi volt.

– Ha egy ilyen valami most idejönne, s kinyílna az ajtaja, beszálnál?

Royt felvillanyozta a kérdés.

– Istenem, de még mennyire! – kiáltotta. Majd mikor rádöbbsent, mennyire megbántotta a feleségét, hozzátette: – Mindenki ezt tenné.

De a sértést nem lehetett jóvátenni. Ronnie kibontakozott az ölelésből, s megindult a kocsira felé. Roy utánasietett. Ronnie megállt s visszafordult.

– Tisztában vagy vele, mit tettél velünk? – kiabálta. – Tudod, mit jelent ez? Elhoztál minket ide, húszmérföldnyire az otthonunktól az éjszaka kellős közepén... és teljesen tönkretetted az alvási ciklusunkat. A fiaid nap közben teljesen ki fognak merülni, és Sylvia a következő három éjjel egy óráig fent lesz, mert az apja esküdjzik, hogy látott egy lapos, narancsszínű vajaskiflit, ami repül. Most már akár meg is reggelizhetnénk.

Egy pillanatra megállt, hogy lélegzetet vegyen, majd, most már halkabban, befejezte a szónoklatot:

– Soha többé ne próbálj ilyet tenni, ez nem normális.

Neary tudta, hogy amit Ronnie mond, végérvényes. Biztos, hogy ez nem normális dolog, de kezdte felfedezni, hogy a normális élet, ahogy eddig ismerte, többé mintha már nem létezne.

TIZENEGY

Nem könnyű eljutni Benaresbe. A hinduk ez ősi, legszentebb városát leginkább a hívők látogatják.

Szóba se jöhetett, hogy katonai repülővel közelítsék meg. Ha egy

vadászgépet vagy egy bombázót küldenek India légtérébe, nemcsak hogy a katonailag semleges Indiát sértik meg, de a Terv titkosságát is veszélyeztették volna.

David Laughlin a maga részéről feltételezte, hogy ha Lacombe-nak lett volna elég ideje, úgy utazott volna, mint a többi zarándok, mezítláb, ágyékkötővel, botra támaszkodva. És ezért Laughlin hálás volt a kis tizennégy személyes Carvette gépnek, melyet az Air Alsace-tól kaptak kölcsön, s amely fél nap alatt ért Párizsból Rangoonba.

Innen egy órával később, naplementekor, egy Vértől helikopter szállította őket Benares tornyai és kupolái fölé. A folyó lustán hömpölygött a helikopter alatt, szent vize a legszentebb hordalékot vitte magával.

A várostól néhány mérföldre feküdt a domboldal. A Vértől diszkrét távolságra körözött tőle, míg a pilóta leszállásra alkalmas helyet talált. Nem volt könnyű.

– Nézzétek! – mondta Laughlin. – Ezek!

– Tízezrek – javította ki Lacombe.

– Fantasztikus! Én...

– A Saddhu nagyon szent ember – szakította félbe Lacombe, túliabálva a légcsvár kerepelését. – De ugyanakkor nagyon gyakorlati is. Választ szeretne kapni. Még az életében. Évekig hallgatott és figyelt. Nemcsak a hitről van szó. Hanem az eredményről is.

Laughlin elgondolkodott.

– De én azt hittem, hogy a hinduknál ez másképpen van – kiáltotta –, nem itt keresik a választ, hanem a nirvánában.

Lacombe vállat vont.

A helikopter szép lassan leszállt két Mercedes turistabusz közé. A pilóta leállította a motort, a légcsvár elcsendesedett, százyardos körzetben mindent belepert a homok. Először Lacombe szállt ki, s egy pillanatra Laughlinnal és a két technikussal megállt a ragyogó naplementében.

A vérvörös napsugarak már majdnem vízszintesen sütöttek. Hamarosan a nagy forró lánglabda, melyet a poros atmoszféra átszűrte és eltorzított, megdagad, elsötétedik, és eltűnik a nyugati alacsony dombor mögött.

– Menjünk – mondta Lacombe.

Laughlin intett a két technikusnak, akik fogták a mikrofonokat, a Nagra magnetofont, a hordozható elemöveket és a könnyű Arriflex 16 mm-es filmfelvevő gépet, s a négy férfi lassan megindult, utat törve a zarándokok tömegén át.

Az emberek mindenütt egymás hegyen-hátán. Néhányan szőnyegekben ülnek, mellettük elemőzsiás kosár. Gyerekek, szülők, sőt nagyszülők is, akik talán még negyven évüket se töltötték be, csak az éhség és a betegség ráncossá öregítette őket.

A négy idegen lassan, óvatosan ment fel a domboldalon a tisztás felé, ahol lábát keresztbe téve maga alatt, lóuszülésben, csukott szemmel, összeszorított tenyérrel, kifelé fordított könyökkel ült a Saddhu, mint valami különös, töprengő költőmadár.

Egy vékony, fehér ruhába öltözött fiatal brahmin felállt Lacombe közeledtére. Laughlin tolmácsolásra készen odalépett hozzájuk, míg a két technikus a felszereléseket kezdte előkészíteni.

– Még félóra van hátra a nap haláláig – mondta a brahmin Lacombe-nak. A fiatalember fényes csizmát viselt, pipaszárvékony fehér muszlinnadrágot s ugyanabból az anyagból készült gallértalan kabátot. Túl városias volt a helyhez képest, sima beszéde túl gördülékeny. De hát, úgy látszik, még a legszentebb embereknek is szükségük van menedzserre, gondolta Laughlin.

A Saddhunak egy izma sem mozdult. Még egy szemrezdüléssel se vett tudomást a körülötte levő világról. Lacombe egy másodpercre csendben eltöprengett, majd ő is leült lótuszülésben, közel, de azért tiszteletteljes távolságra a Saddhutól.

A mikrofonok már elő voltak készítve. Az Arriflexet kézben kellett tartani. Lacombe ragaszkodott hozzá, hogy ne tegyék állványra. Azt akarta, hogy a technikus a vállán tartsa, hogy a kamera mozgékony maradjon... akármit is kelljen filmeznie.

A francia lehunyta a szemét, olyan volt, mintha pihenne, de a hátát egyenesen tartotta. Szája sarkából egy utasítást mormogott Laughlinnak, aki a hangmérnökhöz fordult.

– Azt akarja, hogy a Nagra mindenképpen árnyékolva legyen.

– Miért? – érdeklődött a férfi. – Nincs a közelben semmiféle elektromos interferencia.

– Multkoriban nem sikerült egy magnófelvétel. A csörlőmotor általában bedöglik, és a felvevőfej elveszti a mágnességet.

– Nem viccel? – kérdezte a technikus. – Hát ha ez az óhaj... – Azzal elővett egy nagy rézrácsot, és a kis precíziós Nagra fölé helyezte. Aztán a rézcövekeket a földbe nyomkodva, gondosan leföldelte az árnyékolót. – Megfelel anyukának?

Laughlin azon töprengett, és nem is először, hogy mit keresnek ezen a különös helyen, ezer és ezer emberrel, várva... de hát mire? A jelentés egy teljesert hihetetlen eseményről számolt be, de Lacombe meggyőzte őt arról, hogy fel kell függeszteni a hitetlenségét, s be kell tudni fogadni a megmagyarázhatatlant.

Laughlin elfordult, és a nap megduzzadt korongját nézte, ahogy a nyugati dombok kiharapnak egy darabot az alsó peremből. Egy másodperccel később már csak a fél napkorong látszott. A Saddhu alig láthatóan megmozdult.

Ami ezután történt, lassan pergett le Laughlin szeme előtt. Nézte, ahogy a Saddhu kifelé fordult könyöke behúzódik sovány, barna mellkasa felé. Összeszorított tenyere lassan kezd szétválni, míg csak az ujjhegyek érintik egymást.

A Saddhu szempillája lassan felemelkedett, mint a redőny egy ablakon. Nyitott szemei hatalmasak voltak, szeme fehérjét fényes fekete pillák keretezték.

A Saddhu teste megmozdult. Lassan, minden látható erőfeszítés nélkül emelkedett fel a lótuszülésből. A városi brahmin vékony alakja térdre ereszkedett. Laughlin azon vette észre magát, hogy hirtelen ő is leül, mintha

csak a Saddhunak lenne joga állni. Szeme sarkából Laughlin látta, hogy a hangmérnök és az operátor térdre esnek... Biztos volt benne, hogy teljesen öntudatlanul cselekedtek.

Komoly, megfontolt mozdulattal a Saddhu kitárta csupasz karját, mintha egy hatalmas madár, ki éppen repülni készül, tárná ki szárnyait. Mögötte a napkorongból már csak egy nagyon vékony körív látszott. Aztán a nap kihunyott. Azonnal leszállt a sötétség.

A Saddhu hosszú karja vállmagasságba lendült. Ott egy pillanatra megállt, majd továbblendült, míg bütykös barna keze össze nem ért magasan a feje felett. Megint megállt egy pillanatra, majd egy nagy lendülettel leengedte a karját – mint egy karmester, aki beint egy hatalmas zenekart.

Tíz-húszezer torokból jött a halk melodikus hang. Olyan erővel zengett, hogy kezdte beleenni magát Laughlin agyába. Észrevette, hogy Lacombe szeme felpattan, és szemrehányóan a technikusokra pillant. Laughlin intett. A hangmérnök elindította a Nagrát. Laughlin a rézrácson keresztül látta, hogy a tekercsek forognak.

Most a Saddhu fellendítette a karját, és egy másik hangot intett be, eggyel magasabban a skálán. Az imádkozók két hanggal töltötték be a világot, változtatva őket, külön-külön és együtt is énekelve. Talán egy moll hangköz? – gondolta Laughlin. – Kisebb, mint a terc. Egy moll terc? Nem egészen.

A Saddhu egy másik hangot intett, majd egy újabbat s megint egy újabbat. Laughlin már nem tudta kihallani a dallamot a sok hang rikító kakofóniájából. A föld remegni látszott a hangok erejétől, ettől a nyugati füleknek idegen dallamtalan dallamtól, amelyről azt állította a jelentés, hogy a csillagokból jött négy nappal ezelőtt, és hogy a Saddhu és követőik azóta minden éjjel hallják ezt a dallamot.

Laughlin úgy érezte, a hangok nem egészen tiszták, negyedek, felek, finoman egymásba hajolva. Mindegyik énekes kicsit megváltoztatta a hangokat, nyers, elementáris üvöltést produkálva. Hatalmas, valahogy baljóslatú énekként szállt az ég felé. Megrázta Laughlin alatt a földet, de a levegőt is megremegtette.

A trópusi félhomály most már éjszakai sötétséggé vált. Nedves feketeség ereszkedett le mindnyájukra. És akkor is, bár már nem láthatták a Saddhut, a sokezer ember folytatta az éneket, amely már szinte elviselhetetlen erejűvé nőtt.

Feljöttek a csillagok. Laughlin megrendülve a körötte hangzó ének átható erejétől, a Nagy Göncöl rúdjának végénél levő csillagot figyelte. Az fényesebbé vált, majd elhalványult, s újra felragyogott. A fény erőssége ritmusosan változott, mint valami morzeüzenet. És aztán a csillag... felrobbant.

Egy ragyogó karmazsinvörös fény világította be a sokaság felfelé néző arcát. Lacombe most már talpra ugrott, és a Saddhu mellett állt. Az operatőr a vállára szíjazott Arriflexet felfelé lendítette.

A karmazsinfény egy lebegő oszloppá nyúlt, majd narancsszínre vált. Aztán sárgára. Majd sápadt zöldre. És az égboltot ugyanaz az öt hang töltötte be. Ugyanaz az akkord, valami nem e világi hangszeren játszva. Hamisítatlan. Dallamos. Az imádkozók lent elhallgattak. És az ég még egyszer leénekel nekik.

– Az istenit! – kiáltott fel az operátor. A tűzoszlop kialudt. Az ének véget ért.
Az imádkozók visszaereszkedtek, arcukat a földhöz nyomták. A Saddhu Lacombe-hoz fordult.
– Az ég énekel nekünk – mondta vékony hangon.
A két férfi összeölelkezett. Könnyek futottak végig a francia arcán.
– Mindnyájunknak énekel, barátom – mondta.

TIZENKETTŐ

Néhány órával később, vasárnap reggel, Neary ott állt csipás szemmel a fürdőszobátükör előtt, s megpróbálta legalább annyira összeszedni magát, hogy megborotválkozzon. Brad és Toby néhány szomszéd gyerekkel a ház körül rohangáltak, s mindenféle disznóságot kiáltoztak egymásnak. Végül Roy fogta a gyors borotvahabot, s egy kis fehér halmot spriccelt a jobb tenyerébe. Már emelte is automatikusan a krémhegyet az arca felé, mikor valami megállította.

Neary a kezében levő borotvakrémre bámult.

Elfordította a fejét, és a habot szemmagasságba emelte, majd bizonytalanul elkezdte formálni bal kezének középső ujjával.

– Nem, így nem lesz jó – mondta, szinte maga sem tudta, hogy mit csinál s mit beszél. A kép emlékeztette őt valamire – valami olyasmire, amit emberi ész fel nem foghat –, annyira jól ismerte ezt a formát, és mégis olyan érzése volt, mintha a kapcsolat millió mérföldekre vezetne. Neary kissé aggodalmasan pislogott. Mindenkinek van ilyen élménye, gondolta, egy perc, egy kép, ami annyira ismerősnek tűnik, egy személy, akit mintha már láttál volna, pedig még sose találkozta vele, egy hely, amiről azt hiszed, jártál már arra, pedig tudod, hogy sose voltál ott. Ezek azok a pillanatok, mélyeket néhány pszichológus déjá vu-nak nevez, és néhány másodperc alatt el is múlnak. De ez a pillanat mintha nem akart volna elmúlni. Ott őgylgett percekig, s Neary szeme továbbra is a gyors borotvahab halmán időzött. Aztán...

Ronnie jelent meg a tükörben, a fürdőszobaajtóban állt, s ez kissé visszazökkentette Royt a valóságba.

Ronnie tudomást sem vett a habhalomról.

– Ma este az összejëövetelen azt fogjuk mondani az embereknek, hogy elaludtál a kvarclámpa, alatt – mondta határozottan.

– Micsoda? Miért?

– Nem akarom hallani, hogy mások előtt erről beszélsz – mondta. – Addig nem akarok hallani róla, míg nem tudod, mit beszélsz.

– De ha nem beszélek róla – mondta Roy, s megpróbált logikusan gondolkozni –, hogyan fogok rá választ kapni?

– Beszélj róla a kollégáiddal a munkahelyeden, de ne a partikon.

– Mit tudnak erről a kollégáim?

Mialatt így vitatkoztak, Brad és Toby beballagtak a fürdőszobába.

– Apa, ők igaziak? – kérdezte Brad.

– Nem, nem igaziak – pattant fel Ronnie.
– Ne mondd ezt nekik – mondta Neary.
– Anya, én hiszek bennük – tartott ki Brad.
– Nem hiszel!
– Apa azt mondja.
– Nem mondja – mondta Ronnie. Aztán könyörögve a férjéhez fordult. – Roy?
– Én csak szeretném tudni, mi folyik a világban – ismerte be Neary, és még mindig a szappanhabot egyensúlyozta a jobb kezével.

– Ez csak egy olyan dolog – mondta Ronnie tárgyilagosan, mintha ezzel minden meg lenne oldva.

– Milyen dolog?
– Nem akarok erről többet hallani.
– A Holdon élnek? – kérdezte Toby.
– A bázisuk a Holdon van – mondta Brad, belemelegedve a témába –, úgyhogy éjjel be tudnak jönni az ablakon, és lehúzzák az emberről a takarót.

Ronnie behunyta a szemét.

– Nem hallgatom ezt, nem akarom hallani!
– Tegnap éjjel – mondta Neary olyan nyugodt hangon, ahogy csak tudta – valami olyasmit láttam, amit nem tudok megmagyarázni.

Az asszony éles kék szeme megvillant, és a tükörben a férje szemébe nézett.

– Tegnap éjjel négy órakor láttam valamit, amit nem tudok megmagyarázni. Egy felnőtt férfi – Ronnie hirtelen elhallgatott, akkor döbönt rá, hogy a gyerekek minden szavukat figyelik.

– Ronnie, tudod, hogy ma éjjel újra kimegyek, az ördögbe is!

Az asszony kifelé indult a fürdőszobából.

– Nem fogsz kimenni – mondta könnyedén.

– De igen – mondta drámai szünet után Roy –, kimegyek. Megszólalt a telefon.

Ronnie megfordult, és játékosan újra azt mondta:

– Nem mész. – Benyúlt a fürdőszobába, megragadta Roy jobb kezét, és a tenyerét az arcához verte. A borotvahab elmázolódott, és Neary úgy nézett ki, mint egy fürdőkádjáték.

Roy a képmására meredt a tükörben. A fehér hab meg inkább kiemelte arcának vörös színét. Egy kis habot rámaszatolt az állára és a másik arcára is.

– Hát ez nem a Holdtól égett le – mormogta magában. Neary már elkezdett borotválkozni, mikor Ronnie újra megjelent a tükörben. Úgy nézett ki, mint aki éppen valami szörnyűséget hallott, csak állt az ajtóban, szemét elfutotta a könny. Roy azonnal megfordult.

– Oké, Ron... nem muszáj kimennem.

– R-roy – mondta –, Grimsby telefonált az osztályról.

– Micsoda?!

– Kirúgtak, Roy! – Ronnie most már csakugyan zokogott, s Roy karjaiba esett, könnytől maszatos arcát a férfi borotvahabos arcához nyomta. – Még csak nem is hajlandók beszélni veled. Mit fogunk csinálni? Most, hogy kirúgtak?

– Úristen! – mondta Neary megdöbbenve. Csak állt ott, egyik kezében a borotvával, az arca összemaszatolva, felesége a mellén zokog, ő meg csak néz a tükörbe, de nem lát semmit.

– Roy, mi lesz velünk?

Neary még mindig szédülten a megdöbbenéstől nem igazán figyelt rá. Tekintete messzebbre kalandozott, majd megállt egy fehér tárgyon, a hálósobában, amit a fürdőszobaajtó nyílásán keresztül pillantott meg. Egy párna volt az ágyukon. Összegyűrt, hepehupás formája éppen olyan volt, mint a borotvahab az előbb.

– Nem – mormogta magában Neary. – Ez nem az igazi!

TIZENHÁROM

Ha az ember egyik napról a másikra munka nélkül marad, akkor bizonyára rengeteg felesleges ideje van, hogy töprengjen olyan dolgokon, mint például egy narancsszínű tölcser, ami leégeti az ember bőrét, és aztán nem hajlandó újra felbukkanni, hogy bebizonyítsa létezését egy hitetlen feleségnek.

A következő éjjel persze megint visszament. És mikor semmiféle különös tárgy vagy fény nem jelent meg, akkor esküdözött, hogy feladja az egészet. De a következő éjjel újra visszatért oda.

Az emberek, akiket ott talált, már kezdtek Összemelegedni. Szinte régi barátokként viselkedtek. A farmer a teherautóján ott volt a whiskysüvegével, és az a hölgy is, aki egy hintaszéket hozott magával, s kézimunkázva várta, hogy újra megjelenjenek az "éjszakai dolgok", ahogy mindenki hívta a jelenséget. Egy idősebb asszonynak egész fotóalbuma volt "róluk", egy másik helyen töltött másik éjszaka mellékterméke. Egy erős hangra mindenki az északi ég felé fordult. Repülőgépzaj hallatszott, ahogy elhaladt a megritkult távolban. – Minden éjszakánkat itt fogjuk tölteni, ha ez így folytatódik – panaszkodott valaki az idősebbek közül. Roy letérdelt egy hölgy mellé, aki legalább nyolcvanéves lehetett.

– Ma éjjel eljönnek? – kérdezte suttogva Neary.

Mintegy varázsütésre ezekre a szavakra az idős hölgy arca kivirágzóit, éveket fiatalodott, mintha Neary az élet értelmét tárta volna fel. Szemét elfutotta a könny.

– Ó, én remélem, hogy eljönnek! Maga is?

– Igen – válaszolta Neary teljes komolysággal. Az idős hölgy felmérte buzgalmát, hunyorított egyet, majd az ölébe emelt egy bőrbe kötött fotóalbumot. Kinyitotta az első oldalnál.

– Magam vettem fel – mondta élénken. – A parókiái iskola mellett.

Neary megnézte a hat színes pillanatfelvételt, egy sárga paca, egy fehér rés, egy elcsúszott kék folt. Mindenki, aki nem tudja, hogy kell használni a fényképezőgépet, elkövet ilyen hibákat az első néhány tekercsnél.

Igazán nem voltak rögeszmés örültek, akik állandóan repülő csészealjakat

látnak. Az idős hölgyet kivéve, Neary úgy találta, egyikükben sincs meg az a vágy, mint benne, hogy választ kapjon a történetekre. Kielégítette őket, hogy szemtanúi lehettek, olyanok voltak, mint a nézőközönség a cirkuszban, csak nézik, ahogy a tűznyelő hatalmas lángnyelveket nyel el, de nem érdekli őket, hogyan csinálja.

Két éjszakával azután, hogy az "éjszakai dolgok" feltűntek, egész szép tömeg gyűlt itt össze. Voltak olyan arcok is köztük, akikre. Neary nem emlékezett, hogy látta volna őket. Most vette észre azt a fiatalasszonyt is a kisfiával, akiket elrántott a vadul száguldó rendőrautók útjából.

A tömeg felett Neary az asszony felé bólintott. Az kézen fogta a kisfiát, és odament hozzá.

– Hát emlékszik ránk?

– Hogy is felejtethném ét magukat?

– Jillian Guiler vagyok – mondta az asszony, és kezét nyújtott. – Ő meg Barry.

– Roy Neary. Az volt aztán az éjszaka, ugye?

– Én úgy érzem, még nincs vége. – Az asszony megérintette a férfi arcát. – A maga arca jól megperzselődött.

– Remélem, ma sikerül a másik oldalon is lesütnetni.

– Az én arcomat és a nyakam is lekapta. – Jillian kigombolta a blúzáét, s láthatóvá vált mellének felső hajlata és a gödröcske a nyakánál.

Látta, hogy Roy arca egy árnyalattal még sötétebbre pirul.

– Bocsánat – mondta az asszony begombolkozva. – Csak valahogy az volt az érzésem, mintha régi barátok lennének. – Jillian nevetett. – Ilyen élmény nincs mindennap az ember életében, ugye?

Neary bólintott, zavara elmúlt. Közben egy barátságos külsejű sportdzseki férfi rájuk villantotta zseblámpáját. Lesülésüket kiemelte a fénysugár. Úgy látszott, a férfinak ez tetszett, s villanólámpás Pentaxával lefényképezte őket. Jillian pislogott, és a férfi felé fordult, ahogy most a kis Barryt vette célba fényképezőgépevel. A kisfiú a kerítés mellett ült, és egy halom homokkal játszott.

Jillian gyorsan az amatőr fényképész elé állt.

– Ez a kisfiú még túl fiatal ahhoz, hogy megörökökítsék – mondta dühösen.

Neary figyelte, ahogy a férfi bocsánatfelét mormol és elbotorkál.

– Mit gondol, honnan való?

– A Földről – morogta Jillian keserűen. Lehajolt a kisfiához, hogy letörölje arcáról a homokot. Barry egy magas, kúp alakú hegy építésével volt elfoglalva.

– Nekem is van három otthon – közölte Neary.

– Beszélte a feleségének arról, amit látott?

– Természetesen.

– És ő mit szól hozzá? – kérdezte Jillian.

– Megért – mondta Neary enyhe gúnnal. – Tökéletesen megért.

Jillian elhúzta a száját.

– Felhívtam az anyámat, s elmeséltem neki, mi történt. Azt mondta, ez annak

az eredménye, hogy egyedül élek.

Kis szünetet tartott, és Neary észrevette, hogy az asszony zavarban van, ugyanúgy, ahogy pár perccel ezelőtt ő volt zavarban, mikor meglátta az asszony mellét, illetve csak egy részét.

– Egyáltalán nem vagyok egyedül – magyarázkodott gyorsan az asszony. – Ott van Barry és a szomszédok, és én... tulajdonképpen... egyáltalán... nem vagyok egyedül.

– Barry apja?

– Meghalt. – Jillian elhallgatott. Másfelé nézett. – De nem hinném, hogy jobban megértette volna ezt, mint a maga felesége.

Neary erre nem tudott mit mondani, így hát leguggolt Barry mellé, és segített neki a földet helyretapicskálni.

– Hú de sokáig dolgozol ma este, haver!

– Tudom, hogy már ágyban kellene lennie – mondta Jillian bűnbánóan. – De azután, hogy elszaladt tegnapelőtt éjjel, nem engedem a szemem elől.

Neary bólintott. Egy pillanatra a földkupacra meredt. Egy ággal babrált, és hullámos vonalakat rajzolt a halom oldalára.

– Hm! – Néhány kavicsot nyújtott a fiúnak. – Próbáld meg ezeket – javasolta.

Barry elrendezte a kavicsokat a kúp lábánál, mintha sziklák volnának, amelyeket valami elementáris erő vetett oda.

– Most jobb – mondta Neary.

Az egészben az volt a különös, hogy a kisfiú is, a mamája is teljesen magától értetődőnek találta ezt a viselkedést.

– Mire emlékezteti ez magát? – kérdezte Neary, hirtelen összezavarodva.

Jillian hiába kutatott emlékezetében a válaszáért. Majd Barry fölött a földkupachoz hajolt, és a felé néző sima oldalt kicsit felborzolta.

– Nekem így jobban tetszik – mondta.

– Nekem is – suttogta Roy.

– Jönnék! – kiáltotta valaki.

– Északnyugat felől – sikított egy másik hang.

Ők is abba az irányba néztek, hová mindenki mutatott. Teljes csend szállt a környékre. Felnőttek és gyerekek emelték felfelé a látcsövüket és a fényképezőgépeket. Valakinek a tranzistoros rádióján az Eagles együttes a Desperado című számot üvöltötte.

– Ott vannak! – mutatta Jillian.

Két ködös, tűhegynyi fénypont látszott a sötétben, előre-hátra lengve, emelkedve, ereszkedve s egyre ragyogóbbá válva a sötétben.

Neary felemelte a fényképezőgépet.

– Most felkészültem.

Jillian a kezét Neary karjára tette.

– Maga remeg.

– Tudom – mondta Neary nevetve. – Lehetséges, hogy mindnyájan bolondok volnánk?

– Égnek a szemei, ugye?

– Már két napja.
– Az enyém is.
– De hiszen ez örület! – mondta Neary fogvacogva. – Olyan, mint valami ingyencirkusz.

A fények most már kérlelhetetlenül rájuk nehezedtek, vakítóak voltak, nagyok, könyörtelenek, szinte fájt rájuk nézni.

– Csalás vagy csoda? – kérdezte Jillian.

Neary becélózta a fényképezőgépét, de a keze annyira remegett, hogy el se tudta képzelni, milyen lesz a felvétel.

– Ha azok a dolgok megállnának, és kinyitnák az ajtajukat, beszállna, s elmenne velük?

– Ha azok a dolgok megállnak, én hazamegyek.

– Hallgassa csak! – mondta Neary. – Micsoda hang... figyelje!

A gyülekezet felbolydult a mezőn, mikor átható hang hasított a levegőbe. Ritmikus zaj volt, a széllel ellentétes irányból érkezett, egyre hangosabban, egyre gyorsabban közeledett, s egyre dühöngőbbé vált. A félelem úrrá lett rajtuk, mert még nem fogták fel, hogy a borzalmas, kibírhatatlan zaj belső égésű motor hangja, és a fény, mely beborítja őket, két vakító, ütközés elleni reflektorból származik. A levegő szinte kimozdult a helyéről. Az égen, mely oly világos lett, mint egy nyári délelőtt, a reflektorok elhalványultak, s láthatóvá vált a Légierő két Huey típusú helikoptere, mely üvöltve ereszkedett a kis embercsoportra, forró levegővel s elhasznált gázzal árasztva el őket. A spirális légáramlatba felszívta a port, papírzsebkendőket s mindenféle szemetet. A még mindig sikító gépek addig manővereztek egymás körül, míg az alumínium székek, kártyaasztalok, pokrócok és egyéb piknik-maradékok is felszívódtak, majd szétszóródtak a szomszédos földeken.

– Ez örület! – mondta Neary.

Neary kétségbeesve, csalódottan, dühösen nézte a Légierő fejük felett köröző két helikopterét. Láta, hogy a kis fényképalbumos öregasszony a helikopterek áramában szédelegve üldözőbe veszi a gépeket, melynek reflektorai szinte megvakították.

Barry sikoltozott. Felugrott s szaladni kezdett. Jillian megragadta.

– Barry, ezek csak helikopterek.

– Igen – kiabálta túl Neary a zajt és a port. – A mieink.

A légcsavarok már annyira felkavarták a levegőt, hogy az utcatábla is vibrálni kezdett. Neary egy pillanatig csak nézte, ahogy rázkódik a tábla, éppen úgy, mint azon a másik éjjelen.

Akkor ez egy vad, természetfölötti valaminek tűnt, amit talán... talán azok az "éjszakai dolgok" idéztek elő.

Most viszont világosan láthatta, hogy a tábla egy manőverező helikopter erős légáramlatától jött rezgésbe. Éppen itt történt vagy száz szemtanú előtt.

És most először az egész örült dolog alatt, Neary nemcsak abban kezdett kételkedni, amit látott, hanem abban is, amit gondolt.

TIZENNÉGY

Itt kint a sivatagban a csillagok nagyok voltak és kemények, mint a gyémánt. Néhány csillag egészen lent a horizontnál sziporkázott a sivatagi kánikulai nap után felszálló hőségtől. Éjfélre járt a kaliforniai Barstowban, és a Goldstone Rádióteleszkóp hatalmas parabola formájú füle az eget fürkészte. A tizennégyes állomás javítás alatt áll. Ez volt a fedő mese. De a 210 lábnyi tál, mely a Vikinget, Helost, Pionírt, Marsot, Jupitert és a Szaturnuszt vizsgálta, most a "mély Űrre" volt hangolva. A blokkház belsejében egy tábla kiáltott a belépőre: "Hálózati Adatfeldolgozó Tevékenységek. Csak a munkában részt vevők léphetnek be". Egy ujjlenyomatos azonosítódoboz zárta el a vákuumpecsételt ajtót, mint egy őrszem. Ezen az éjszakán nagy volt az izgalom. Hat jobb kéz nyomódott az őrdobozra, az ujjlenyomatokat azonosították, és az ajtó sziszegve kitárult. Sokkal inkább hasonlított egy raktárhelyiséghez, mint a feladatokat irányító komputeres központra. A tevékenység magva egy üvegekabin volt, mely a különben sötét és üres raktárhelyiség közepén, egy gyorsajtoló kocsin pihent. A kabin belül úgy nézett ki, mint egy kollégiumi baráti társaság szobája. Két tucat ember vette körül a CRT-vel, tévés felvevőgépekkel, utasítás-közbeiktató konzolokkal, adó és vevő egységekkel felszerelt mini Yamaha szintetizátort, és Claud Lacombe egy öt hangból álló dallamot játszott a billentyűzeten.

Olyan volt, mintha valamilyen morzeüzenetet küldene. Ujjai staccatóban érintették a billentyűzetet, de a hangzás tagadhatatlanul indiai volt, Benaresről való. Az égi zene. Most végre a hipotetikus célt szolgálja.

És aztán megjött a válasz. Elárasztotta a CRT kiolvasóját. A kimenő papír elbontotta a padlót, és az emberek rávetették magukat, hogy kiolvassák. Nem zene jött vissza, hanem számok. Tizenöt percig ritmikus dobogás hallatszott, mely a papíron sortűzszerű pontokat eredményezett. Rövidebb-hosszabb szüneteket még sebesebb kommunikáció követett. Mért Lacombe biztos volt abban, hogy itt most kommunikáció folyik. Leült, homlokát a tenyerébe temette. Mély lélegzetet vett, majd borzongva kiengedte a levegőt. A teletype néhány fiatalembernek fülsiketítő volt ezen a bezárt helyen. Amikor a csattogás egy pillanatra megszűnt, Lacombe kétségbeesett. Csak akkor dőlt hátra mosolyogva a francia, mikor a kommunikáció folytatódott.

– Oké. – Most a Művelet Tanácsadója beszélt. – Itt a kód. Két tizenötperces adást vettünk. 104 gyors kopogás egy öt másodperces szünet előtt, aztán 44 kopogás és újra öt másodperces szünet, aztán harminc gyors kopogás és egy hatvan másodperces szünet egy egészen más jellegű jelsorozat előtt, mely a következő: negyven és öt. Harminchat és öt. Tíz, majd hatvan másodperc, szünet és újra 104.

Lacombe az öt hangot az adókészülékbe játszotta, és az egyik technikai tanácsadó nem mulasztotta el megkérdezni:

– Mi lesz a válasszal?

Lacombe felnézett, és vállat vont. Talán már holnap megtudják, hogy mit

jelent ez az öt hang. De most, hogy a gépek versengése véget ért, a huszonnégyszázötödik kutató a gondolataiba merült.

Az egyik hosszú hajú fiatalember, aki kicsit hasonlított Rod Stewardra, szólalt meg először, miután átnézte az ismételt számokat:

– Ez nem az én személyi számom. Túl sok számjegyből áll – mondta.

– Talán azt jelenti, hogy hány láda pénzt keresett Ronald MacDonald a múlt hónapban – szellemeskedett egy másik fiatalember.

A következő felszólaló a texasi fiú volt. Gondolatban fűtyentett egyet, s elmosolyodott.

– A második számsorozat, a 40-36-10 lehetne egy olyan személy, akinek nincs csípője.

Mindenki nevetett, kivéve Lacombe-ot. Nem értette a viccet, és a tolmácsára nézett, hogy fordítsa le neki. De Laughlin nem válaszolt. Még csak nem is nézett a főnökére, hanem nyakig beletemetkezett az anyagba. Lacombe figyelmesen nézte. Laughlin izzadt valamin, és mikor felnézett, senki se figyelt rá, csak Lacombe. A francia bátorítóan bólintott a tolmácsának, mondja ki nyugodtan, ami a szívét nyomja. Laughlin így is tett.

– Elnézést kérek!

Mindenki a nagy kérdésen töprengett, és az emberek egymás között beszélgettek, úgyhogy Laughlin megpróbálta túlkiabálni őket.

– Elnézést kérek! Figyeljenek rám!

A szoba elcsendesült. Még a kiolvasók is abbahagyták a nyomtatást. Furcsa módon éppen vége volt egy vevő ciklusnak.

– Uh... mielőtt francia tolmács lettem, térképolvasással kerestem a kenyereket, s ez a szám nekem földrajzi hosszúságnak tűnik.

Senki sem mozdult. Laughlin megjegyzésére üres tekintetek válaszoltak, így hát folytatta:

– Két három számból álló sorozat, ugye? Nos, az első szám három jegyből áll, a másik kettő pedig hatvan alatt van.

Laughlin felállt, és megindult Lacombe felé. Lacombe már felugrott, hogy máris heurékát kiáltson. A szoba az elképedéstől meg se tudott szólalni. Aztán, ahogy mindenkinek az agyához ért az ötlet, az izgalom a csoport központjából kifelé kezdett gyűrűzni.

– Talán... – mondta valaki. – Talán égi koordinátákat adtak meg, a megfelelő felemelkedéssel és elhajlással az égben. Esetleg galaktikai koordináták.

– Nem, nem – mondta valaki gyorsan. Ez nem felel meg a "nagy fül" iránymeghatározásának. – Azt hiszem, ennek a fickónak igaza van! Azt hiszem, ezek földi koordináták. – És ez volt az utolsó csepp a pohárban.

Mindenki térképért kiabált. Kiözönlöttek a kabinból a folyosón át a főnök irodája felé.

Az irodában egy nagy földgömb pihent acélbölcsőjében. Az ajtó hirtelen kivágódott, és a folyosóról beomlott a fény. Rand McNally nyugati félgömbjén hajnal hasadt, és izgatott kutatók úgy rontottak be, mint vandál teenagerok. Megpróbálták a földgömböt az állvánnyal együtt elmozdítani, de úgy legalább

háromszáz fontot nyomhatott. Egy matematikus varázsló vállával kimozdította a gömböt a rögzítési helyéről, és kigurította a folyosóra.

A többiek stafétacsapatot alakítottak, és a Föld bolygót, mint egy röplabdát, egymásnak passzolták, míg az megkerülve egy sarkot, berepült a kommunikációs kabinba. Mikor végre bent volt, Laughlin a felesleges ujjakat elhessegetve, a déli pólustól követte a hosszúsági kört.

– Antarktisz, óceán... óceán... éppen elkerüli a Húsvét-szigetet, elkerüli a Sala-y-Gómez szigetét. Megpillantja a szárazföldet Mexikóban. Elhalad Puerto Vallarta mellett. Átszeli Új-Mexikót és a carlsbadi barlangokat, de folytatódik tovább és...

Egy másik férfi ujjá egy másik vonalat kezdett követni nyugat felé, az Egyesült Államok szívéen keresztül.

– Maine... New Hampshire... Nagy tavak... Minnesota... Dél-Dakota...

És akkor a két ujj találkozott az egyik állam északkeleti sarkában.

– Wyoming? – nézett fel Laughlin Lacombe-ra. – Wyoming.

A csendet a csoportvezető texasi törte meg:

– Ne bámuljatok, mint borjú az új kapura, hanem azonnal hozzátok ide Wyoming geodéziai térképét. Mindent kérek róla!

Eközben Lacombe hátradőlt a székén, felvette a fejhallgatóját, és az öt hangot belejátszotta a nagy adóba. Várt és figyelt. Semmi. Lacombe előredőlt, figyelt. Újra játszott, de a hangok belefűlladtak a két tucat ember kiáltozásába, akik az első igazi sikert ünnepelték.

TIZENÖT

A játék xilofon valószínűleg rosszul volt felhangolva. Ez lehetett az oka, hogy az öt hang, amit a kis Barry játszott, olyan furcsán hangzott. Nem egyszerre találta meg a dallamot. Jillian a másik szobából figyelte, ahogy sokáig próbálgatta a hangokat, míg végre úgy szólt, ahogy akarta.

Jillian füle különösnek érezte a dallamot, de Barry kuncogása megnyugtatta. Barry ott volt. Boldog volt. Az öt hang különös szekvenciája – honnan veszik a gyerekek ezeket az ötleteket? – kissé nyugtalanító volt, de persze ezek a játék xilofonok mindig valahogy hamisak. Nem nehéz elérni, hogy... nos... furcsán hangozzék rajta egy dallam.

Jillian ezt a napot is, mint az előző napot, végtelen mennyiségű szénrajz és pasztellvázlat készítésével töltötte. Művészi karrierjének az az egyszerű tény vetett véget, hogy ilyen messze költöztek a nagyvárosoktól. De a rajzolástól nehéz volt elszakadnia. Néha azt vette észre, hogy Barryről készít vázlatot vagy egy székről, egy találomra kiválasztott csendeletről – ketchupos üveggel, sótartóval és egy piszkos tányérral – a konyhában.

Ma egész nap tájképeket rajzolt, hegyes tájakat. A táj – távoli, egyenetlen hegyfokok, hirtelen kimeredő csúcsokkal – valahogy arra a dallamra emlékeztette, amit Barry állandóan ismételt a xilofonján.

A legtisztább véletlen alakította ki a hegyek formáját, a vulkanikus kitörések, a gravitáció és az időjárás viszontagságai formálták a tájat évszázadokon át.

Csak véletlen lehetett, hogy Barry éppen ezt az öt hangot választotta, de miután kiválasztotta őket, kitarzott mellettük, mintha... igen, mintha a véletlen kézzelfoghatóan létezne. Ott volt körülöttük, mint ahogy egy levél erezete, mely csak azon az egy levélen található, sosem ismétlődik meg egy másik fa levelén. A, tengerpart minden kavicsa egy kicsit különbözik minden más kavicstól méretben, formában, színben vagy tapintásban.

De ahogy Barry ezeket a hangokat játszotta, olyan volt, mintha a találmára kiválasztott hangok egy üzenetet hordoznának.

Jillian majdnem az összes rajzot kidobta a nagytakarítással, de egyet megtartott, mert valamire emlékeztette, bár nem tudta pontosan, hogy mire. Ez a bizonyos hegy, amit rajzolt, borzalmasan magas volt és vékony, tűszerű és ferde, mint azok a sivatagi hegycsúcsok, melyek úgy alakulnak ki, hogy a szél és a homok megeszi a lágyabb kőréteget, és ott marad csupaszon a kemény lávából való oszlopmag, egy vulkán ősi torkolata.

A hegy, melynek oldalát hasítékok barázdálták, úgy emelkedett ki az elhagyott tájból, mint egy végzetes ujj, mely vádlón mutat a nap szemébe.

Mennydörgés morajlott a közelben. Jillian megborzongott, és kiszaladt megnézni, vajon eső közeleg-e. Nyugat felől felhők gyülekeztek, az ólomszürke tömeg elhomályosította a gyenge napot. A felhők mögött Jillian fényeket látott. Egy nagyobb vihar közeledett, de a villanások furcsán hosszúak voltak, mintha megfagytak volna. Kis, távoli fénypontok kezdtek ugrálni felhőről felhőre.

A levegő rajzó méhek hangjától vált vastaggá. Most már úgy tűnt, mintha a felhők lefelé kezdenének ereszkedni.

Igen, lefelé, Jillian felé, miközben színes fények ugráltak egyik felhőről a másikra.

– Nem – mondta Jillian alig hallhatóan.

A hullámzó tájon a sötét felhőtömeg mintha a földtől az égig érne, egy oszlop, ami egyre szélesebb lesz, ahogy felfelé emelkedik, mint egy... tornádó tölcse. Jillian védtelennek érezte magát, mint Dorothy az Óz, a csodák csodájában, mikor az óriás tornádó feltűnt a láthatáron Kansasban.

De hát ez nem Kansas – sutogta magában Jillian. És azok a ragyogó színes dolgok, melyek felhőről felhőre ugrálnak, talán nem is léteznek, talán csak a szeme káprázik.

– Nem – kiáltotta rémülten. Jillian a ház biztonságát méregette. Tétován megfordult, s a tizenöt lépésből az első két lépést nagyon lassan tette meg a hátsó ajtóig. Most már csakugyan meg volt ijedve, és nem akarta magát futással még jobban belelovalni a pánikba. Ebben az erőltetetten lassú tempóban folytatta az útját a házig. Jillian belépett a házba, és komótosan, határozott mozdulattal becsukta a hátsó ajtót, és kulcsra zárta. Bement a nappaliba, s kezdte leereszteni a rolókat. Ahogy Jillian egyik szobából a másikba ment, mozdulatai akaratlanul gyorsabbak lettek. A sétából futás, majd rohanás lett, ahogy a pánik eluralkodott rajta. Rángatni kezdte lefelé a rolókat. Keze egyre

ügyetlenebbül és pontatlanabban mozgott.

Egy pillanatra megállt, megpróbált értelmesen gondolkodni. Dörgött az ég, nem? És villámlott? És az a távoli zümmögés, mint egy méhraj, az is a vihart jelezte. És a felhők, ahogy leszállnak, s feléje közelednek. De eddig még sosem látta, hogy a felhők ilyesmit csinálnának.

Barry nevetett. Sosem félt a vihartól, amiért Jillian inkább hálás volt. De ez a felszabadult nevetés, mikor mennydörgés csattan és a villám lobban, ez kicsit túl sok volt Jilliannak. Egy gyereknek nincs joga hozzá, hogy ilyenkor ennyire boldog legyen.

Jillian a fia szobájába sietett. Barry már abbahagyta a xilofonozást, és ott állt a ház egyetlen olyan ablaka előtt, melynek a rolója még nem volt lehúzva. Az eget nézte merően. És amit látott, boldogsággal töltötte el.

Elkezdett szaladni keresztül-kasul a házon, felhúzogatta a rolókat, kinyitotta az ajtókat és az ablakokat.

– Barry, ne!

Jillian utánaszaladt, mindent újra becsukott, bezárt. A nappaliban botlottak újra egymásba, a fiú éppen akkor eresztette el a rolót, s az zörögve felgördült.

Jillian félrelökte a fiát, és újra lehúzta a rolót. Mint egy végszóra, hatalmas mennydörgés rázta meg a házat. A roló mögött olyan erős narancsfény izzott, hogy Jillian azt hitte, mindjárt felgyullad az egész fal. A zümmögő hang ott morajlott körülöttük.

Jillian megrázkódott, de Barry tapsolt és nevetett. Most az egész ház sötétbe borult, csak a kinti zümmögő fényvillanások világították meg időnként. Jillian kézen fogta Barryt, és magával vitte a hálósobájába. Kézbe vette a telefonkönyvet, és elkezdte keresni Roy Neary számát.

Ahogy a könyvet böngészte, egy újabb narancsfényű mennydörgés csapott a házra, mint egy óriás öklöl. A televízió bekapcsolódott. A sztereó is. A lámpák hol felgyulladtak, hol kialudtak. Jillian hallotta a raktár mélyében a porszívó távoli hangját, ahogy az is megindul.

Barry kiszabadította magát anyja karjából, az ablakhoz szaladt, és boldog csapással az égbolt felé küldte a rolót. Ebben a pillanatban különös csend szállt a házra. A televízió és a sztereó elhallgatott. A porszívó megállt. Semmiféle hangot nem lehetett hallani, még a szél zúgását, a méhek távoli zümmögését sem.

S akkor Jillian meghallotta. Úgy hallatszott... mintha karmok kapirgálnának.

A tetőn. A zsindeyen kúsznak. Karmok. Hosszú kézkörmök vagy lábkörmök. Éles, osonó hangok.

Jillian a mennyezetet figyelte, tekintete a karcoló, kúszó hangokat követte. Egy percre megálltak a kéménynél.

És most kezdtek leereszkedni a kéményben.

Jillian a nappaliba rohant, és megragadta a tűzelzáró fémlapot. Mindenáron el kell zárnia a kürtőt. Barry boldogan sietett utána.

– Gyertek be! – kiáltotta. – Gyertek be!

A karomszerű hangok most a kályha belsejéből hallatszottak. Jillian az elzáró

laphoz ugrott, és elfordította.

Ebben a pillanatban óriási dörgés rázta meg a házat. Narancsszínű fény árasztotta el a szoba minden zugát. Az összes roló felpattant.

Jillian a földre rogyott, kezével betapasztotta a fülét. A televíziókészülék felüvöltött. A lemeztáncos forogni kezdett. Az erősítőből Johnny Mathis hangja hallatszott, éneke olyan hangos volt, mint az oroszlanbőmbőlés.

Jillian magával vonszolva Barryt, újra a telefonhoz szaladt.

Bár reszketett a rémülettől, sikerült rátalálni Neary számára. Ahogy a kagylót a füléhez tartotta, a tárcsahang helyett ugyanazt az öthangú dallamot hallotta, amit nemrég Barry játszott a xilofonján. Jillian lenyomta a kampót, s a telefon most már olyan hangot adott, mint a dühös méhzümmögés. Végül sikerült Jilliannak feltárcsázni Neary számát.

– Halló! – Egy női hang jelentkezett.

– Roy? – Jillian hangja mint egy rémült brekegés.

– Nincs itt – mondta Ronnie hűvösen. – A felesége vagyok. Ki keresi, kérem?

Az elektromos túlterhelés – a szobában narancsforrósággal égette a levegőt. Mintha egy hatalmas magasfeszültségű, több ezer voltos torony dőlt volna a házra, és sűrű energiával töltötte volna fel.

A porszívó, mint egy fogoly, akit a cellájában kínoznak, velőtrázóan felvisített. A lemeztáncos erősítője vibrálni kezdett és kettérepedt.

Egy fém hamutartó a levegőbe emelkedett, egy pillanatig ott körözött, a hőségben lebegve. Jillian újra hallotta a zörgést a tetőn, de már nem tudta nyomon követni, mi történik. A telefonkagyló kiesett a kezéből. Jillian a földre rogyott. Barry most meg...

– Barry!

Mint egy ámokfutó autó, a porszívó rohant be vonítva a szobába, üldözőbe vette Jilliant, aki elugrott az útjából. A porszívó tovább gurult, és újra támadott. Jillian futott.

A csattogó, csikorgó zajok és a villogó, vakító fények rémületében Jillian már szinte öntudatát veszítette.

Barry!

Valahol a távolban hallotta Barry boldog nevetését. A konyha! Jillian már képtelen volt lábra állni, négykézláb mászott a konyha felé. A rövid út most végtelennek tűnt.

A frizsider erősen vibrált. Az ajtaja kivágódott, a lámpája villogott.

És akkor megpillantotta a fiát. Ő is négykézláb mászott a padlón. A kutya csapóajtaja felé. Mikor elérte, kezdte keresztülpréselni magát a keskeny nyíláson.

Jillian előrelendült, és megragadta Barry lábát. Elkezdte húzni befelé. Erősen húzta. A fiú visszafelé csúszott a linóleumon. A levegő rézszagot árasztott, s át volt itatva elektromossággal.

Aztán valami elhúzta tőle a fiát. Valami erő kifelé rángatta a házból.

– Engedjétek el! – sikította Jillian...

Összeszorította a fogát, s maga felé rángatta a fiút. A gyerek teste néhány

centit mozdult.

Jillian addig markolta a fiú lábát, amíg csak azt nem érezte, hogy ha nem engedi el, akkor kificamodik. Jillian zokogva meglazította a szorítást, és Barry kicsúszott a kezéből, ki a kis ajtón.

Egy pillanat alatt eltűnt.

Jillian felugrott a földről, kivágta a konyhaajtót, és kitántorgott az udvarra, de Barry már nem volt sehol. Láta, hogy a tornádószerű alakzat a ház felett lebeg, mintha ott parkolna, s apró, villogó pontok világítják be.

Aztán a felhő eltűnt a sötétségben. És Jillian öntudatlanul, semmivel sem törődve elkezdte üldözni, követni, míg egy hatalmas alak ágaskodott fel előtte, és óriás karjaival átölelte. Jilliant elhagyta minden ereje. Elvágódott a búzamező tarlóján.

A földön csúszva megpillantotta a hatalmas alakot. Egy szalmából készült madárijesztő nézett vissza rá idióta vigyorával, karját lazán lebegtetve, ahogy Jillian feldöntötte.

Barry elment.

Ahogy Jillian ott feküdt, zokogva a dühtől és fájdalomtól, a könnyein keresztül felnézett, egy pillanatra látta a magányos csillagot a magasban, ahogy fehérről kékre, majd vörösre változik.

És aztán eltűnik.

TIZENHAT

– Mit csináltál a garázs tetején? – kérdezte Ronnie. Neary bejött, és egyenesen a fürdőszobába ment mosakodni.

– Barkácsoltam valamit – kiáltotta a zubogó víz hangja felett.

Ronnie a konyhaablakhoz ment, és szemrevételezte, hogy a férje a garázs tetején egy emelvényfélét eszkábált össze, s az emelvényen egy összehajtható nyugágy áll.

– Ez egy őrhely, ha nem tévedek? – kiáltotta. Elfordult az ablaktól, s látta, hogy Neary az arcát egy törülközőbe temeti, hogy szárazra dörzsölje magát.

– Roy, ahelyett hogy emelvényeket tákolnál...

Aztán félbehagyta a mondatot. Nem akart olyan feleséggé válni, aki állandóan nyaggatja munka nélküli férjét, hogy az munkát keressen.

De ahhoz sem volt kedve, hogy a "falu bolondjának" a felesége legyen, aki rögtönzött planetáriumában üldögel, és narancsszínű vajaskifliket bámul az égen.

– Valaki keresett telefonon – mondta. Neary leeresztette a törülközőt.

– Micsoda vihar van Harper Valley felé! – jelentette. – Ott fönt mérföldekre el lehet látni.

– A nő nem adta meg a nevét.

– Nő volt?

– Vagy nem akarta megadni. – Ronnie megfontolt lélegzetet vett. – Mintha

nagyon letörte volna, hogy a feleségeddel beszél.

– Kiről beszélsz?

– Végül nagy, mennydörgésszerű zajok közepette letette a kagylót.

Neary szórakozottan bólintott, tekintete elsiklott Ronnie mellett, s megállapodott a konyhai faliorán.

– Nincs olyan sok időnk. Egy óra kocsival. Itt van már a pótmama?

– Itt van. – Ronnie megint kis, óvatos lélegzetet vett. – Roy, remélem, tisztában vagy azzal, hogy ezek után nem költhetünk pótmamákra. Legalábbis addig nem, míg...

Nearyben volt annyi jóérzés, hogy büntudatos képet vágjon.

– Tudom. És igazán nagyra értékelem, hogy végigcsinálod ezt velem, Ronnie.

– De csak egy feltétellel.

– S mi az?

– Hogyha a találkozónak vége, akkor elfelejted az egészet. Vagy nem ezért hirdette meg a Légierő a találkozót?

Az ötvenmérföldes út nagyon hosszúnak tűnt Nearynek, mert Ronnie egyáltalán nem volt beszédes kedvében. Körülbelül tíz perccel a kezdés előtt érkeztek meg a DAX légibázis külső épületeihez. Az időpontot a rádió és a tévé már néhány nappal ezelőtt közölte. Feltűnt előttük az első őrhely. Ronnie lesüllyedt az ülésen.

– Sosem fogom megbocsátani neked – mondta –, ha valaki ismerősbe botlunk itt.

Roy megállt, s megkérdezte az őrtől, merre kell menni a Polgári Információs Központoz.

– Az a nagy, csupa üveg épület – mondta a tizedes, s egy zöld látogatókártyát dugott a szélvédő törlője mögé. – Nem téveszthetik el.

– Biztosan nem – mondta Neary. Az épület hatalmas volt, lapos és keskeny, mint egy élére állított gyufásdoboz, a nagy kilátóablakok sorait galvanizált alumínium bordák keretezték. Egy viharvert, öreg teherautó mellett parkoltak, melynek szélvédőjén szintén ott díszelgett a zöld kártya.

Ennek a csupa üveg felhőkarcolónak hatalmas, végtelennek tűnő váróterme volt. Egy civil ruhás asszony ült az asztal mögött, megkérdezte Neary nevét, és adott neki egy névtáblát, hogy tűzze ki a kabátjára. Vagy harminc ember ült már ott.

– Ezeket az embereket félrevezették – suttogta Ronnie Neary fülébe, ahogy leültek.

– Csss!

– Tudtam, hogy így lesz.

– Nem tudod, mit beszélsz – mondta Neary dühösen.

– Nézd azt a nőt a liftnél – válaszolt suttogva Ronnie. Egy ötvenes éveinek végét taposó, erősen festett nőre mutatott, akinek fehér haja minden irányba szétállt, tekintete üres volt, mint egy régi sírkő.

Ebben a pillanatban Jillian Guiler jelent meg az ajtóban. A riporterek

felélenkülték, és azonnal körülvették.

– Nyilatkozna nekünk, Mrs. Guiler? – kérdezte az egyik riporter, a forró lámpákat Jillian felé fordították, és a kamerák forogni kezdtek.

Jillian nagyon zaklatottnak és fáradtnak látszott, s nem szólt semmit.

– Amit a rendőrségnek jelentett, az... igazán lélegzetelállító. Szeretnénk leadni a hatórásban. Tizenegykor már elveszítjük a fiatalabb hallgatókat.

Jillian mintha nem is hallotta volna. Egyik újságíró megbökte valamelyik kollégáját.

– Ő az, nem? A hölgy a fellegekben. Jillian kezdett visszatérni az életbe.

– Önök meg tudják mondani nekem, hogy mi történt? – kérdezte.

– Nem, asszonyom.

– Akkor nincs beszélőnivalónk egymással.

– De mi úgy tudjuk, hogy semmiféle váltságdíjat kérő levelet nem találtak.

Az első riporter megpróbálta követni.

– S mi van az FBI történettel? Igaz, hogy a gyerek eltűnt? A rendőrségnek már mindent elmondott. Csak azt kérjük, ismételje el most a televízió nyilvánossága előtt!

Jilliant elfogta a pánik. A kérdések dühítőek, rosszindulatúak, értelmetlenek voltak. Jillian hátrálni kezdett a felvonóhoz. Akkor pillantotta csak meg Nearyt a terem másik végében. Mielőtt belépett volna a felvonóba, ajkával ezeket a szavakat formálta:

– Elvitték Barry t!

– Mit? – Roy nem tudta Jillian szájáról leolvasni a szavakat, de Ronnie bizonyára megértette, lesújtó pillantást vetett a férjére, ahogy a liftajtó kinyílt, és elnyelte Jilliant.

Egyenruhába öltözött őrmester jött be a terembe.

– Emberek... 3655-ös szoba. Jöjjenek utánam.

A Tolono Csoport Neary és Ronnie vezetésével elindult a folyosó felé. A tévéhíradó kamerái az ajtók túloldalán csak erre vártak. A kvarclámpák felgyulladtak, és a kamerák berregni kezdtek. Ronnie felemelte a kezításkáját, hogy eltakargya az arcát, mintha csak letartóztatták volna.

– Az isten verjen meg, Roy! – morogta a táskafedezékében.

A harminc-egynéhány civil tanú hirtelen szánnivalóan nézett ki, elszíntelenedtek a mennyezetig tornyosuló reflektorok kvarckörtéinek ragyogó fényében.

A Légierő csapatának bevonulásakor, melyet a kísérő újságírók, fotóriporterek falanxa követett, Neary előtt világossá vált, hogy bármit is vár ettől a találkozástól, az biztos, hogy a Légierőnek egyetlen célja van vele, s ez a nyilvánosság. Hát legyen. A változatosság kedvéért ő és a katonaság szemtől szemben. Hadd tudja meg az egész világ, mi történt.

De kezdeti elégedettsége egy kissé lelankadt, mikor látta, hogy a Légierő szóvivői, mind civilben, kényelmesen fognak ülni a hajlított csővázak, habszivacs fotelokban, melyeket egy dobogón helyeztek el, míg az önkéntes tanúk kényelmetlen, összecuszkható székeken feszengtek az emelvény körül.

Készületlenül érte őket, hogy ilyen nagy nyilvánosság irányuljon rájuk, legtöbbjük át sem öltözött az egész napi munka után.

– Benchley őrnagy vagyok – kezdte a fiatalabb férfi. – És ez – folytatta, s felmutatott egy felnagyított színes fotót, mely egy titokzatos, a gyors mozgástól kissé elmaszatolódott, magasban repülő korongot ábrázolt – egy repülő csészعالj.

Ez mindenki figyelmét felkelte. A hallgatóság felbolydult.

– Á! Ah! – kiáltoztak. – Ezt én is láttam! Ez az!

– A korong ónból készült – folytatta Benchley, mikor a moraj alábbhagyott –, méghozzá Japánban. És a kisfiam hajította át a gyepen. Azért akartam ezzel kezdeni, hogy megmutassam önöknek, hogy mi nem vagyunk pléhgallérosak. És még valamit tisztázni akartam ezzel. Tavaly az amerikaiak több mint 7 billió fényképet készítettek, 6,6 milliónyi rekord összeget költöttek filmfelszerelésre és előhívásra. De hiába kattog a sok ezer fényképezőgép, egy olyan kép sem készült, mely vitathatatlanul bizonyítja, hogy rendkívüli jelenségek léteznek az égben az otthonuk felett.

A "tanúk" kábán, megfélemlítve hallgatták, míg csak az egyik újságíró meg nem szólalt:

– Hányszor van éppen kéznél a fényképezőgépünk, ha valamilyen hirtelen meglepetés felkészületlenül ér bennünket? Hány igazi autóbalesetet vagy repülőszerencsétlenséget örökítettek meg, ami szerepel a híradóban?

A Tolono Csoportból az általános egyetértés moraja hallatszott, és az egyik értelmesebbnek látszó tanú felállt.

– Ha nem veszünk tudomást ezekről a bizonyítékokról, az még nem fogja lecsillapítani a félelmet, hogy talán egy más bolygóról kiinduló felderítés első korszakában élünk.

– Nekem van józan eszem – mondta a kis öreg hölgy fotóalbumának maradékával. – Van józan eszem – ismételte, s valóban értelmesnek látszott. – Én csak annyit tudok, hogy láttam valamit, ami teljesen különbözik mindattól, amit eddig láttam.

Egy kis ideig senki sem beszélt, úgyhogy Neary felemelte a kezét.

– Hadd beszéljen valaki más – sziszegte Ronnie, s kinyúlt, hogy visszahúzza Roy felemelt karját.

De Roy már talpon volt.

– Figyeljen ide, uram! Az ég a maguk birodalma, nem? Nézett fel mostanában az égre? Mert ami ott folyik, az valóságos cirkusz.

– Én csak annyit mondhatok – mondta az őrnagy –, hogy tíz évet töltöttem a Légi Taktikai Hírszerzésnél és a Különleges Nyomozások Irodájában, és nem találtam vitathatatlan bizonyítékot, hogy ezek a dolgok valójában léteznek.

– Milyen dolgok? – kérdezte Neary.

Benchley őrnagy előrehajolt, hogy tanácskozzon két kollégájával. Most felegyenesedett, és Roy névtáblájára pislogott.

– Kérem, értsen meg, Mr. Neary. Nem vonom kétségbe a maga szavahihetőségét...

– Ez rendben is volna. Csak mondják meg nekünk, hogy mi folyik itt.
– Nem tudjuk biztosan. De semmi alapunk nincs arra, hogy feltételezzük, amit, úgy látszik, önök tényként elfogadnak, hogy ezek kiránduló járművek egy másik bolygóról.

– Hát annyi biztos, hogy nem sétahajók – mondta Neary. A "szemtanúk" nevettek, Ronnie-t kivéve.

– Mondjuk, hogy külföldi technológiáról van szó – mondta az őrnagy békítően.
– De miért kell feltételezni, hogy annyira külföldi? – S hüvelykujjával az ég felé bökött.

– Remek. Nagyszerű. – Válaszolt Neary. – Szóval maguk szerint az oroszok készítik ezeket. De hát mit keresnének Indiana légterében?

Erre megint mindenki nevetett, a Légierő, a civilek, a sajtó és a "tanúk" is.

Benchley megvárta, míg helyreáll a rend, majd újra nekikezdett:

– Nem messze innen volt néhány látványos üzemanyag-felvételi kísérletünk a magas légterben, és tudomásom van egy statikus elektromossággal, hővillámmal végrehajtott akcióról is. És számolnunk kell még az úgynevezett hőmérsékletváltásról, ahol egy réteg hideg levegőt két meleg légréteg vesz közre, mint valami szendvics.

Neary hihetetlenül nézett körül a zsúfolt termen, s gúnyosan megjegyezte:

– Maguk azt mondták, azért rendezik ezt a találkozót, hogy megmondják nekünk, mi történt, és erre semmi mást nem kapunk, csak időjárás-jelentést.

– Mit szeretne hallani, hogy mi történt?

Ronnie megpróbálta Royt lehúzni, de a férfi eltolta a kezét.

– Csak azt szeretném hinni, hogy az Egyesült Államok Légieroje tudja, mi folyik itt – mondta, s azzal leült.

– Ki fogja megfizetni a káromat?

– Tessék? – kérdezte Benchley őrmester hunyorogva.

– Én vagyok annak a teleknek a tulajdonosa, ahol ezek az emberek az én engedélyem nélkül összegyűltek – mondta egy férfi, akit Roy felismert. Az a jó módú férfi volt, akit már korábban észrevett. – Ez az ember – mutatott Nearyre – letépte néhány yardnyira a hóvédő kerítésem. Ezek az emberek teleszemetelték az egész telket, ahogy ott töltötték az éjszakát, miközben kentucky sült csirkét zabáltak, és sört ittak. Ki fog nekem ezért fizetni?

Benchley őrnagy a földbirtokosra mutatott.

– Látott valamit azon az éjszakán?

Az ember nevetett.

– A családom több mint nyolcvan éve birtokolja ezt a földdarabot, és sose láttunk egy rohadt repülő csészealjat sem.

A tévékamerák gyorsan a földbirtokosra irányultak, és Neary ráeszmélt, hogy a találkozó kezd szétesni. Ha nem lép gyorsan közbe, akkor a lényeg örökre elvész.

– Várjanak már egy átkozott percet! – mondta hangosan, s érezte, hogy Ronnie elhúzódik tőle, de azért újra talpra ugrott. – Én láttam valamit. – A kamerák visszaugrottak Nearyre. – Ez a dolog nekem az állásomba került!

Nekem ez nem vics. Megtörtént velem, megtörtént itt jó néhány emberrel, és szeretném tudni, hogy mi ez!

Benchley közbeszólt már Roy utolsó szavai alatt.

– Ha van bizonyíték, akkor a rendkívüli jelenség létezésével komolyan kell foglalkoznunk.

– Mi vagyunk a bizonyíték – kiáltotta Neary. – És azt akarjuk, hogy komolyan vegyenek bennünket.

– Kérem, Mr. Neary.

– Kérem, Benchley őrmester – utánozta Neary. – Szeretném hinni, hogy nem fogok megbolondulni. Vannak itt mások is ebben a szobában, akik látták, amit én láttam, és ők is szeretnék azt hinni, hogy nem fognak megbolondulni. Ez nem méltányos kérdés?

Benchley őrnagy néhány percig hallgatott, s mikor megszólalt, teljesen őszintének tűnt, amit mondott.

– Azt hiszem, egész sereg olyan dolog van, amiben nagyon mulatságos dolog hinni. Ilyen például az időutazás vagy a Téliapó. Tudják, csak azt mondhatom, bárcsak én is láttam volna, amit maguk. Évek óta szeretnék látni egy kis átkozott, bolondos valamit, ami az égen Ugrál, mert én szeretném hinni, hogy van élet a világűrben. De... minden valószínűség szerint nincsen. A Földön kívüli élet feltételezése csak egy a sok lehetséges alternatíva közül. Úgy látszik, szeretnék bizonyítékot találni arra, hogy van ott valami, ami meg tudja oldani a mi problémáinkat helyettünk. De ez csak az érzelmi oldal. Mi válaszokat akarunk, nem csak rejtélyeket.

Neary visszasüllyedt összecsukható alumínium székébe.

– Meg tudná mondani nekünk, hogy végez-e az önök légierőbázisa valamilyen kísérletet Tolono területén? Tudja, esetleg valamilyen titkos kísérletet?

Benchley őrmester egy kicsit habozott, majd egyenesen Nearyre nézett.

– Biztos, hogy könnyű lenne hazudni, és igennel válaszolni. Akkor önök kielégítő választ kapnának s megnyugodnának. De nem így van, és én nem akarom magukat félrevezetni. Az igazat megvallva, nem tudom, mit láthattak. Neary elmosolyodott, és így szólt:

– Nem járathatja velünk a bolondját azzal, hogy egyetért. Erre kitört a nevetés, ami kissé megzavarta Nearyt. Ő komolyan gondolta, amit mondott, nem tréfának szánta.

Benchley is nevetett, majd feltartott kézzel csendet intett.

– Meg kell érteniük, hogy más megfontolások is közrejátszanak. Egy bizonyos hisztéria kezd lábra kapni. Néhány iskolás gyerek komoly égési sebeket kapott, mert rakétákkal játszottak. Ma éjjel pedig egy asszonyról hallottunk Harper Valley-ben, aki az idegeneket okolja négyéves fiának eltűnéséért – mondta az őrmester.

Ez volt az a pont, mikor az öreg farmer elhatározta, hogy mindenkivel megosztja élményét.

– Én láttam egyszer a Nagy Lábat – jelentette be. – A Sequoia Nemzeti

Parkban történt. Kilencszázötvenegy telén. Egy lába volt, harminchét inch a sarkától a lábujjáig. Olyan hangot adott ki, amit nem szeretnék még egyszer hallani, míg élek.

– És a kis betlehem csillag, ami a három királyokat Jézushoz vezette? – kérdezte a zavaros tekintetű, kékes hajú hölgy, kezében Bibliával, melyet minden szállodai, szobában meg lehet találni. – Erre a csillagra az asztronómusok még nem adtak kielégítő magyarázatot.

A tévéoperatőr elemében volt.

– Uram, van egyáltalán valami igazság a Loch Ness-i szörnyféle ostobaságban?

Ahogy az emberek kifelé tódultak a folyosón keresztül, Benchley odalépett hozzájuk.

– Mr. Neary – kezdte. – Csak azt szeretném mondani...

– Mi az ördögnek rohantak keresztül a helikoptereik azon a helyen minden figyelmeztetés nélkül a múlt éjjel? – kiáltotta Neary. – Mi az ördögnek?

– Roy?

– Mr. Neary, nem tudom, miről beszél. Én csak azért jöttem, hogy...

– Nem hiszek magának! – tört ki Neary. – Egy szavát sem hiszem el, Benchley.

Benchley, aki erre a kitörésre teljesen megdöbben, visszafordult.

Ronnie mindkét kezével próbálta elhúzni Nearyt a tisztól.

– Roy – mondta –, hagyd abba! Hagyd abba! – Áttuszkolta a folyosón egy Coca-Cola-automata felé, és visszament, hogy bocsánatot kérjen az őrnagytól férje viselkedése miatt.

Neary, bedobta az érmét az automatába, és kezében a kólával, megindult lassan a folyosón, igyekezett lecsillapodni, próbálta kitalálni, hogy mi történhetett vele. Nem volt szokása így nekimenni az embereknek ok nélkül. Benchley nem tett neki semmi rosszat, a fickó csak a munkáját végezte.

Roy azon vette észre magát, hogy egy kis nyílást bámul az egyik falon. Még mindig a kólát kortyolgatta, miközben gyorsan kinyitotta a panelajtót, és ott volt előtte a kapcsolósorok százaival az áramkör vezérlődoboz.

Neary mutatójával az épület kapcsolási rajzát követte, ami a panelajtó belső oldalára volt ragasztva. Aztán gyors mozdulatokkal itt-ott megnyomott egy-egy kapcsolót. Ujjai előre-hátra ugráltak, ahogy ellenőrizte a rajzon mit csinál, új kapcsolósort kapcsolt be, újra megnézte a rajzot, és megint bekapcsolta néhány helyen az áramot.

– Roy! – Ronnie megtalálta.

Neary most már mosolygott. Becsukta a panelajtót, karon fogta Ronnie-t, és kikísérte az épületből a parkolóhoz.

– Roy, mi van veled?

– Remekül vagyok. Minden nagyszerű, igazán nagyszerű. – Ostobán elégedettnek érezte magát.

Neary beindította a motort, és a kocsit kivitte a parkolóból az őrház felé. Hosszú kocsisor állt ott, vezetők és utasok – civilek és katonák – kocsijuk mellett

állva, a nagy üvegépületet bámulták. Roy fékezett, s megállt a sor végén, és Ronnie-val együtt ő is kiszállt.

Tökéletesen sikerült, amit akart. Néhány irodát elsötétített, másokban pedig bekapcsolta a villanyt. A DAX Légierő Adminisztrációs Központjának hatalmas homlokzatán, hogy sok mérföldnyi távolságban mindenki láthassa, ez a három betű ragyogott az éjszakában: UFO.

Az újságírók először a legalább egy hete összegyűlt újságokra néztek, melyek felbontatlanul heverték szanaszét a gyepen, és a megsavanyodott tejjel teli üvegekre, melyek a házhoz szállítási ládában sorakoztak, majd egymásra pillantottak. Folytatták útjukat Jillian Guiler házához, és megnyomták a csengőt.

Jó néhány percig csengettek, és még hosszabb ideig kopogtattak. Megpróbáltak belesni a lehúzott rolón, aztán megkerülték a házat, és a hátsó ajtón próbálkoztak, de hiába. Meg voltak győződve róla, hogy Jillian valahol bent van a sötét házban. Az FBI és a rendőrség biztosították a szerkesztőjüket, hogy Jillian otthon van. Végül feladták, és elmentek.

Bent a házban Jillian minden ablakot eltorlaszolt. A nappaliban teljes volt a kaosz, s ugyanez volt a helyzet a konyhában és a hálóban is. Bár a konyhát úgy-ahogy rendbe tette, arra már nem volt ereje, hogy a szobákat kitakarítsa. Még arra is képtelennek érezte magát, hogy bevesse az ágyat, s így a ház nagyjából úgy maradt, mint ahogy volt Barry eltűnésének napján meg az azt követő napon, mikor az FBI emberei átkutatták a házat s a körülötte levő mezőket és erdőket, nyomokat keresve.

Jillian az összes telefont leakasztotta a kampójáról. A rendőrség és az FBI nem hazudhat neki így semmit, semmit se találhatnak ki Barryről. Azt mondták, hogy ha elrabolták volna, a gyerekrablóknak már rég jelentkezniük kellett volna. Nem mondták el neki, hogy szerintük mi történhetett Barryvel, de Jillian tudta, mit gondolnak: hogy Barry megijedt, vagy elvesztett valamit, elcsatangolt otthonról, és most holtan fekszik az erdőben.

De Jillian valahol tudta, hogy Barry nem tévedt el csatangolás közben, és biztos volt abban is, hogy nem halt meg. Nem tehet mást, mint vár és reménykedik, hogy "ők" majd visszahozzák. Úgyhogy várt... és reménykedett... és imádkozott. Ezért zárta be az ajtókat és barikádozta el az ablakokat és tette mellé a telefonkagylókat. Senkivel sem akart beszélni, se a rendőrséggel, se az FBI-jal, se a sajtóval, se a sok ostoba szomszédval és rokonnal. Csak várt. Barryre. Egy jelre. Valami üzenetre. Jillian tudta, hogy csak az segítheti át ezen a várakozási időn, csak az akadályozhatja meg, hogy elveszítse az eszét, hogy ha fest. Felállította a festőállványát, és odakészítette a festékeit a nappali egyik sarkában egy állólámpa alá. A fény nem volt jó, de be kellett érnie vele, és az elmúlt héten keményen dolgozott. Tizennégy, tizenöt, tizenhat órát naponta.

És mindig ugyanazt a képet festette újra meg újra. Egy hegyet, nem valami hegyláncot, völgyekkel és kanyonokkal, hanem egy bizonyos hegyet. Durván szemcsés oldalakkal, fel-felbukkanó fákkal és bokrokkal. Legalább húsz vagy

inkább harminc különböző, de mégis hasonló képet festhetett. Jillian érezte, hogy ez nem valami rögeszme. Viselkedését teljesen természetesnek találta. Addig fogja festeni azt a hegyet, ameddig tökéletesre nem sikerül – akármit jelentsen is –, vagy amíg nem kap valami jelet Barrytól. Így hát Jillian Guiler hallotta, hogy csengetnek, és dörömbölnék az ajtón, és kaparásznak az ablakon, anélkül hogy csakugyan odafigyelt volna. Hamarosan el fognak menni, mindig az lett a vége. És Jillian tovább festette a hegyet.

TIZENHÉT

Texasban, Huntsville közelében, egy elhagyatott fémlemezgyárban elszabadult a pokol. A hatalmas épület padlózata tele volt zsúfolva utánfutós teherautókkal, és a légénység gyors ütemben, eredményesen töltötte meg őket. A rakomány dobozok, kartonok, ládák furcsa gyűjteménye volt. A kisebb tételek futószalagon érkeztek, a nagyobbak emelővillával. Egyik sarokban az emberek makulátlan laboratóriumi fehér köpenyben rakták a fémládákat habszivaccsal bélelt "különleges kezelés" feliratú konténerekbe, melyeket khakiszínű autók sora várt készenlétben, hogy azok a fedélzetükre gördüljenek. Nem volt rajtuk felirat. Nem volt semmiféle felirat azokon az üvegyapott modulokon sem, melyek a négyzet közepén heverték, az ezer láb hosszúságú, összeszerelésen, pókhálószerű állványzat mellett.

Egy Volkswagen busz állt be a raktárba, és Lacombe szállt ki belőle, mögötte Laughlin és Robert. Asszisztensek követték őket, és néhány hatalmas csomagot emeltek le a buszról.

– Van Mr. Lacombe-nak szüksége valamire a poggyászából? – kérdezte az egyik férfi Laughlint. – Szeretnénk feltenni a repülőre, amilyen gyorsan csak lehet.

Lacombe nagyjából értette a kérdést, és mosolyogva válaszolt:

– Nem, köszönöm – azzal folytatta szemleútját, ellenőrizve a nyüzsgést körülöttük. Laughlin aggódott. A francia mégiscsak több mint harminc órája van talpon megállás nélkül!

– Fűt az izgalom itt bent – mondta Lacombe a tolmácsának. – Majd akkor alszom, ha az izgalom elmúlik.

Laughlin átgondolta azt a keveset, amit tudott, és előre látta, hogy főnöke még legalább kilencvenhat órát ébren fog tölteni.

Valamivel távolabb egy másik sarokban két tucat teherautó-vezető csoportosult a diszpécserpultnál tarkabarka társaságba verődve. Néhányan éppen lehámozták magukról a katonai egyenruhát, és munkaruhát, simléderes sapkát öltöttek. A diszpécser egy ezredes volt. Nagy bottal mutogatott a hatalmas USA-térképre. A sofőrök szorosan köré gyűltek, és rágógumit rágtak.

– A nehézsúlyosok azonnal indulnak. Használjátok a mellékutakat, amelyeket a térképeiteken megjelöltünk. A többiek majd megkapják az alternatív utasításokat, amint megszereztük a szükséges információkat a

teherállomásokról. Lépcsőzetesen indítunk. Nem akarjuk, hogy mindnyájan együtt menjetek. És még valamit. Tartsátok távol magatokat a CB-ktől, és semmi be nem tervezett megállás! Ha valakinek bilizni kell, nos, akkor tudjátok, mit kell tenni.

A nagy csarnok felett egy csoport férfi töprengett kávé és cigaretta mellett. Ingujban voltak, és nagyon kimerültnek látszottak. Walsh őrnagy körbejárt az asztal körül, és lenézett a zajos dokkban sürgölődő emberekre. Walsh sosem lelkesedett a belföldi feladatokért. Egy éve jött csak vissza a Különleges Erők Művelettől, nyílt és titkos feladatokat végzett Tanzániában, Zaire-ban és Angolában. És most, tetézve egy csomó biztonsági problémával, Walsh-ot az örületbe kergette, hogy a csoportvezető meghúzott egy vonalat, és nem mondott el neki mindent. Walsh megcélzott egy papírkosarat a kávézaccal és a Chesterfield Longgal, majd belerúgott a szemétkosárba.

– Ne gyertek nekem földrengésriadóval – morgott, cigarettáját leszopva az ujjbegyéig. – Sosem fordult elő ilyesmi arrafelé. Ezek itt farmerek – juh, marha és indiánok. Nem magas felhőkarcolókban laknak.

Egy elgyötört arcú agykombájn hátradőlt a székében.

– Nekem még mindig jobban tetszik az árvíz – ásított.

– És honnan vegyük hozzá a vizet, haver? – kérdezte valaki.

– Csinálunk egy felmérést a gátakról és a vízgyűjtő medencékről. Mondjuk azt, hogy az egyik szét fog repedni.

Walsh őrmester betúrte az ingét, és szorosabbra húzta derekán a disneylandi szuvenír övet.

– Nincs időnk felmérésekre, ennyit már igazán tudhatnátok.

Egy másik fickó, aki meg akarta törni a rekordot azzal, hogy a bűvös kockáját tizenegy másodperc alatt színeire forgatja, köhintett egyet, és közbevágott.

– Mit szólnátok valami betegséghez? Mondjuk egy pestisjárványhoz?

Barátjának nagyon tetszett az ötlet, s letette pipatisztító készletét.

– Lépfene – harákolta. – Ugye, rengeteg juh van Wyomingban?

"Vad Vili", Walsh őrnagy rágyújtott egy Individualie-ra és leült.

– Jó ötlet – mondta kieresztve a füstöt. – De attól tartok, ez nem távolít el mindenkit. Mindig akad valaki, aki azt hiszi, hogy immúnis a fertőzéssel szemben. Valami olyan ijesztő dolgot szeretnék, ami háromszáz négyzetmérföld távolságban minden élő keresztény lelket eltüntet.

Lent, a zűrzavar szívében, Lacombe figyelte, hogy néhány ember óriás matricákat tesz az utánfutók csupasz, ezüstös oldalára. A matricákon feliratok: Piggly-Wiggly Supermarkets, Coca-Cola, Kenner Cipő, Folger's Kávé és Baskin-Robbins 31 ízesítő. A francia valami édeset kívánt, s bekapott egy mentás cukrot, s mosolygott az amerikai stíluson. Aztán amikor az acélajtó kinyílt, s valaki azt kiáltotta: – Indulás nyugatra! – a kocka akkor már el volt vetve.

– Nem, anya – mondta Ronnie a telefonba. – Boldogulok magam. De azért köszönöm.

A telefont a vállával szorította a füléhez, ahogy a tűzhely előtt állt, és kavarta az ételt.

Kissé megfordult, szabad kezével befedte a telefonkagyló membránját, és odaszólt Tobynak:

– Menj, szólj apádnak, hogy mindjárt kész az ebéd. Toby habozott, és csak állt egy helyben a konyhaajtóban, figyelte s hallgatta az anyját.

– Nem, anya, nem segítesz ezzel. Egyáltalán nem segítesz rajtam. A hónap végéig még van hitelkártyánk. Nem volt orvosnál. Sehova se jár.

Ronnie megfordult, és kikémlelt a konyhaablakon. Roy ott ült a kempingszéken az emelvényen, amit a garázstetőre épített. A messzelátó a szeméhez tapadt, ahogy a horizontot kémelve lassan ide-oda fordította a fejét.

– Igen, most éppen keres valamit. Állandóan keres valamit, de nem munkát. Azt én csinálom. Én keresek munkát magamnak. Persze hogy szeret minket.

Ronnie élénken bólogatott, majd utána kapott a kagylónak, nehogy leessen. Észrevette, hogy Toby még mindig ott áll az ajtóban.

– Toby, hívd apádat vacsorázni... Nem segítesz ezzel, mama. A kisfiú lassan, kelletlenül megmozdult.

– Mama, most le kell tennem – mondta Ronnie, s azonnal le is tette a kagylót.

Hallotta kintről Toby vékonyka kis hangját. Mintha félt volna kiereszteni, nehogy a szomszédok meghallják.

– Apa, anya megfőzte a vacsorát.

Ronnie kikémlelt. Roy mintha nem is hallotta volna, hogy Toby vacsorázni hívja. Ezekben a napokban mintha senkit se hallott volna. Mrs. Harris a kocsiját a szomszédos autóútra kormányozta s kiszállt. Roy ezt se hallotta, s nem vett tudomást azokról az undort kifejező hangokról, melyeket Mrs. Harris nem mulasztott el egyszer sem kibocsátani, akárhányszor a kémlelőhelyén látta Nearyt.

– Kérlek, apa!

Apja ölébe ejtette a messzelátót. Az egyre sűrűsödő szürkületen át a fiára bámult. Még a konyhaablakból is láthatta Ronnie, hogy Roy arca nedves. Bizonyára sírt a messzelátó mögött. Arra gondolt, hogy kimegy hozzá, de aztán úgy döntött, hogy inkább nem, és mindent takarékra tett a tűzhelyen.

Egy idő után Neary lemászott. Bejött a konyhába, és Ronnie-ra meredt. Ronnie látta, hogy megtörölte kivörösödött szemét. Azt is látta, hogy a férje arca borostás.

Neary szó nélkül elment Ronnie mellett a hobbiszobába, az ebédlő felé.

Neary megállt a miniatűr villanyvonatnál, és egy kis barna hegy keltette fel a figyelmét, mely a liliputi táj közepén díszelgett. Néhány cserjét felszedett, és a modellhegy tetejére helyezte, amiből így egy meredek, magas csúcs keletkezett. Érezte, hogy a gyomra remeg, az agya minden csepp energiát kiszív belőle, annyira erőlködik, hogy valahogy rájöjjön, mit akar jelenteni ez a hegykép.

– Nem jó – mondta suttogva, és kiment a szobából.

Mivel úgy látszott, hogy csak később tudnak vacsorázni, Ronnie kinyitotta a jég szekrényt, és visszatette a salátás tányért. A zöld körte, amit a foglalatba csavart, az összes ételnek gusztustalan, szürkészöld árnyalatot adott. Ronnie arca elfintorodott. Ami néhány hete olyan remek ötletnek tűnt, most ostobának és triviálisnak látszott férje ijesztő elmeállapota mellett. Ronnie gyorsan becsukta a frizsider ajtaját.

Mikor Neary megjelent vacsorázni, meg se mosakodott, át se öltözött. Ronnie észrevette, hogy a gyerekek elhúzódnak az apjuktól. Mindig Royjal szemben szokott ülni az asztalnál, de most a gyerekek inkább Ronnie felé közeledtek, úgy látszott, kényelmetlen nekik apjukkal beszélni.

Ronnie kitálalta férjének a vacsorát, s odanyújtotta neki a lazackrokettet és krumplipürét egy kis margarindarabkával, mely a püréhalom közepén olvadozott. Neary úgy meredt a tányérjára, mintha még sose hallotta volna, hogy mit kell csinálni egy tányér étellel.

Ronnie észrevette, hogy a gyerekek Royt figyelik, ahogy az a villájával a krumplipürét kezdte formálni. Egy kis csúccsá halmozta az ételt.

– Nem elég nagy – mondta. Egy gyors lendülettel a krokettet az abroszra tálalta.

A gyerekek döbbenetben nézték.

Neary előrenyúlt az asztal felett, és elvette a krumplis tálat. Még nagyobb adagot halmozott a tányérjára, és hegygé formálta. Kis szünetet tartott, hogy szemügyre vegye a kompozíciót. Nem jó! Még egy kanállal a krumplis tálból. Még mindig nem jó! Még egy kanál, majd még egy, mígnem a tál teljesen ki nem ürült. Aztán, mint egy örült fazekas, Neary elkezdte dagasztani a fehér masszát mindkét kezével, s formálni kezdte.

Ronnie megpróbálta visszafogni a lélegzetét, és Neary felnézett a családjára. Mindenki mozdulatlanra dermedve őt figyelte. Roy szeretett volna beszélni hozzájuk, szeretett volna megérinteni őket, és azzal mindent jóvá tenni.

Erőltetetten elmosolyodott, megpróbált vicces képet vágni.

– Bizonyára észrevettetek valami érdekeset apuval kapcsolatban – mondta, s nevetni kezdett, milyen finoman fogalmaz. – Ne aggódjatok. Azért még én az apátok vagyok.

Neary Sylvia felé nyúlt, hogy megsimogassa, de a kislány még messzebbre húzódott tőle, s odabújt az anyjához.

Neary újra próbálkozott, mindhárom gyermekéhez címezve mondandóját:

– Olyan ez, mint mikor ismertek egy dallamot, de nem jut eszetekbe a szöveg. Nem tudom, hogy magyarázzam meg, mire gondolok... – Neary a nagy halom pürére mutatott. – De... ez jelent valamit... és ez nagyon fontos.

Roy felnézett Ronnie-ra, akinek minden erejét össze kellett szednie, hogy türtőztesse magát. Roy ajka mozgott.

– Nincs semmi bajom – mondta hang nélkül. – Semmi bajom – de a szavak nem jöttek ki a torkán.

Aztán Neary felállt, s kiment a szobából.

A gyerekek tekintete visszasiklott az anyjukra.

– Együnk – mondta Ronnie szomorúan, és villájával egy krokettet gyömösölt a szájába.

Mindnyájan hallották, hogy megindul a zuhany, de még a folyó víz mellett is tisztán lehetett hallani a köhögő, csukló hangokat, ahogy a férfi sírt.

Ronnie felállt.

– Maradjatok itt – utasította a gyerekeket, és kiment a szobából.

Egy másodpercig a fürdőszobaaajtónál hallgatózott, majd kétszer halkan kopogott. – Édesem... Roy, kérlek, nyisd ki az ajtót.

Semmi válasz, csak a szörnyű zokogás. Ronnie lenyomta a kilincset. Az ajtó be volt zárva. Ronnie ott állt, keze a kilincsen.

– Roy! – kiáltotta most már hangosan. – Roy!

A férfi nem válaszolt, lehet, hogy nem is hallotta a feleségét.

Ronnie gyorsan döntött. A konyhába szaladt, és kivett egy kést a fiókból.

– Fejezzétek be a vacsorát! – kiáltotta oda a gyerekeknek, ahogy a fürdőszoba felé tartott.

Ronnie tudta, mit kell tennie. Egyszer-kétszer már előfordult, hogy valamelyik gyerek bezárta magát a hálóba vagy a fürdőszobába. A kést az ajtó és a keret közé illesztette, és óvatosan felkattintotta a zárat. Aztán elfordította a kilincset, és belökte az ajtót. Az ajtó engedett.

A fürdőszoba sötét volt. A csapból ömlött a víz a lefolyóba, a kád már félig tele volt, és a zuhany rózsájából is zuhogott a víz.

Neary a távoli sötét sarokban kuporgott, kezét a szájára tapasztotta, hogy visszafojtsa a zokogást. Ronnie elzárta a mosdócsapot, de a zuhanyt nyitva hagyta.

Neary megpróbált a feleségére mosolyogni. A sírógörcs lassan alábbhagyott.

– Olyan, mint a csuklás – mondta vékony, gyerekes hangon. – Rám jött, és nem tudom abbahagyni. Mi van velem?

– Jól van, Roy – mondta Ronnie, s megpróbálta magát összeszedni. – Anya megadta annak az orvosnak a nevét.

– Halálra vagyok rémülve – mondta Neary –, és nem tudom, miért.

Neary felkelt, és a zuhanyhoz hajolt. Fejét a vízsugár alá tartotta. Mikor kész lett, Ronnie elzárta a vizet, és odanyújtotta neki a törülközőt. Szeretett volna odamenni hozzá, hogy lesimítsa a könnyeit, de túlságosan meg volt ijedve. Újabb sírógörcs rázta Nearyt. Mikor ez is elmúlt, kinyitotta az orvosságos szekrényt, valahogy sikerült neki egy aszpirines üveget felbontani, bevett két pasztillát. Aztán az üveget a mosdóba ejtette. Darabokra törött.

– Nézd – mondta Ronnie, megpróbált nyugodtan, logikusan beszélni. – Az az orvos családi terápiával gyógyít. Együtt megyünk. Nem leszel magadra hagyva. És lehet, különben is, hogy nem a te hibád.

– Talán az egész valami tréfa – mondta Neary megtörtén –, igaz, látod, hogy egyáltalán nem nevetek rajta.

– Roy, mondd, hogy elmész hozzá, ígérd meg – mondta Ronnie, s rádöbrent, hogy ugyanúgy beszél a férjével, mint a gyerekeivel szokott, ha valami rossz fát

tettek a tűzre. – Megígéred?

A fürdőszoba ajtaja hirtelen kivágódott, és Brad csörtetett be.

– Bögőmasina – kiáltotta, ahogy meglátta apja sírástól elgyötört arcát. – Bögőmasina! Bögőmasina!

Brad kilépett a fürdőszobából, és a szobája felé csattogott. Ötször is becsapta az ajtót, mintha össze akarná zúzni.

– Tudod, hogy nem gondolja komolyan. Csak azért csinálja, mert ő mindig olyan erősnek látott.

Ronnie besegítette Royt a hálósobába. Roy már befejezte a sírást, de még csak jobban remegett, mikor rázuhant az ágyra.

– Nincs szükségem orvosra – mondta. – Rád van szükségem.

Ronnie-nak fogalma sem volt, hogy mit tegyen. Öklével az ágyterítőre ütött.

– Nem tudok segíteni rajtad – kiáltotta. – Nem értem az egészet.

– Én sem.

– Ez az egész ostobaság feje tetejére állítja a házat – mondta Ronnie, bár tudta, hogy ezzel egyáltalán nem segít,

– Félek – mondta Neary, s megragadta Ronnie jobb kezét. Ronnie megpróbálta kiszabadítani, de Neary nem engedte.

– Gyűlöllek, amikor ilyen vagy! – sziszegte, ahogy a pánik kezdett eluralkodni rajta.

Roy kinyújtotta a kezét, és maga mellé húzta Ronnie-t az ágyra.

– Ölelj meg – mondta. – Csak ennyit kell tenned. Ölelj szorosan... most igazán segíthetsz.

Ronnie ellökte magától a férfi karját.

– Egy barátod se jön már többé hozzánk – fakadt ki, de nem nézett Nearyre. – Nincs állásod, és nem is törödsz vele. Roy, nem érted, hát nem látod – tört ki Ronnie. – Tönkreteszel minket!

Neary újra kinyúlt, és a karjába vette a feleségét. Remegett, és Ronnie hirtelen rádöbbsent, hogy képtelen végigcsinálni.

– Ó, ne! – zokogta. – Ó, ne, hadd hívjak valakit! – Ó, Roy, ne! – De a férfi ujjai már tépték is le róla a ruhát. – Gyűlöllek, gyűlöllek, gyűlöllek! – zokogta Ronnie undorral.

Neary megmarkolta a blúzá a vállánál, és lehúzta. A blúz széthasadt, a szakadt végek Ronnie karját az oldalához szegezték. Roy lehúzta a melltartó pántját a nő válláról, és lecsúsztatta a hasára. Aztán a melléhez hajolt, és...

Abban a pillanatban az izgalom elpárolgott belőle. Oldalra fordította a fejét, és a mell sziluettjére meredt.

Ronnie is remegni kezdett, a foga összekoccant, hangtalan sírás rázta a testét. Tehetetlen volt és rémült, de Neary már talált magának valamit. Valamit, amitől újra határozottnak érezte magát.

Az agya sebesen dolgozott. Még nincs meg a megoldás, de közel jár hozzá. Tudta, hogy mennyire közel. És, úristen, hirtelen rádöbbsent, hogy Ronnie-nak gyönyörű a teste.

TIZENKILENC

Denverben az este hideg volt és tiszta. A levegő fűtyült az óriási vontató CB antennája körül, ahogy a lejtős sztrádán elindult a hosszú fuvarral észak felé. Elsuhan a szürkületben, hatalmas utánfutója vörösen izzott a lemenő nap utolsó sugaraiban. Folger's Kávé – ez volt olvasható magas alumínium oldalán.

A Piggly-Wiggly teherautók közül kettő már húsz mérföldre volt keletre Oaklandtól, s felgyorsultak az U.S. 580-ason. Előttük feküdt az Altamont-hágó, 2000 láb magasan.

A nap még nem súrolta a horizontot, mint Denverben. A teherautók vezetői reménykedtek, hogy sötétedés előtt Tracybe érnek, majd onnan folytatják az utat, motorzúgással és kipufogógázzal töltve be az éjszakát.

Az Interstate 80-on, mely délkeletre fut Boise-ból, már sötét volt. A hatalmas automobil nagy teljesítményű Diesel-motorjával a pótkocsit hatvanöt mérföldes sebességgel vonszolta, útiránya Hammett és Mountaine Home, Idaho. Az utánfutón a Kinner Cipő neve és emblémája díszelgett ragyogó betűkkel, bár most a sötétben alig lehetett látni a feliratot, csak mikor az elhaladó autók reflektorai rávillantak.

Billingsből keletre, Montanában, ahol az Interstate 90-es átszeli a Big Horn Nemzeti Üdülőtelepet, megálltak pár percre, hogy üzemanyagot tankoljanak. A két sofőr szívesen betért volna egy kávéra, de a menetidőbe nem fért bele. Éjfélre el kellett hagyniuk a Custer-csatátér emlékművét, és meg kellett érkezniük Sheridanba, Wyoming államba.

A benzinkutas a kocs oldalára pillantott.

– Sosem láttam még ezt – mondta.

VIRGINIAI ÁRTÉRI LAKÓHÁZAK

– Jó messziről gyűnnek, mi?

Az egyik sofőr felhúzta a szemöldökét. A kettő közül ő volt a közlékenyebb.

HÚSZ

Neary nem aludt valami sokat. Többnyire Ronnie se tudott tőle aludni. Reggel öt óra felé, mikor Roy hallotta, hogy felesége lélegzése mélyebbé válik, felkelt az ágyból, és a játékszobába ment.

Kivörösödött szemmel nézett körül a helyiségben. Valóban tönkretette ezt a szobát az utóbbi néhány napban. A falakon végig felszegezett újságciikk-kivágások sorakoztak az UFO-ról és a rejtélyes áramszünetről.

Neary felnyögött, és leült egy székre, rákönyökölt a pingpongasztalra, ahol a villanyvonat-terepasztal várt rá – az egyetlen sziget még ebben az örült világban, ahol a rend és a szépség uralkodik. A furcsa kis hegycsúcs, amit Neary épített,

olyan volt most, mint egy karikatúra, fenyegetően emelkedett a sínek, kis tavak és völgyek felett, megtörve a táj harmóniáját.

Neary rámeredt, majd a fejét csóválta.

– Nem jó – morogta.

– Apu?

Megfordult, s megpillantotta kislányát, Sylviát, aki álmosan, félig csukott szemmel jött ki a szobájából, maga után húzva kedvenc babáját. A bepisilőset.

– Édesem, még olyan korán van – mondta Roy. – Még aludnod kellene.

– Apu, ma is fogsz kiabálni velünk?

Neary a kislány tiszta szemébe nézett. Hát ez volt ő a kislány számára – egy kiabálógép. És a kislány kész volt elfogadni még több kiabálást, mert szerette az apját.

Neary érezte, hogy a lelkiismeret-furdalástól megremeg a gyomra. Milyen szemét alak is ő!

Lehajolt a kislányhoz, s a karjába vette.

– Jól vagyok már, aranyom. – Roy megcsókolta a kicsi homlokát. Úgy érezte, mindjárt megint sírva fakad, de tartotta magát.

– Oké, apa.

Neary boldogtalanul nézett körül a szobában.

– Végeztem az egésszel. Esküszöm istenre. Végeztem.

Neary letette a kislányt, és nekiállt leszedni a kivágásokat és fotókat a falról.

– Nézz rám – mondta, s mindent a papírkosárba gyömöszölt. – Most figyelj!

Sylvia nem tudta, apja miről beszél, de boldog volt, mert úgy látta, hogy az apja is boldog.

Neary elkezdte rángatni az abszurd formájú hegyet, amit a terepasztal közepére épített. Megragadta a különös alakú hegycsúcsot, és megpróbálta letépni, de a hegy nem mozdult, és Neary most már két kézzel rángatta.

Puff!

A csúcs teteje letörtött, s ott maradt a hegy csonkán, mintha valami lenyeste volna a csúcsot, csak egy csupasz platót hagyva a tetején.

– Sylvia! – kiáltott fel Neary.

– Igen, apa?

Roy le nem vette tekintetét a furcsán törött hegyről.

– Sylvia – kiáltotta. – Ez az!

Még korán volt, hogy a többiek is felkeljenek.

Ronnie sokáig aludt, az előző este teljesen kimerítette, Roy állapota és az az érzés, hogy Nearynek ő már semmi több, csak egy váll, amin kisírhatja magát.

Reggel tíz órakor a gyerekek hangos visongására, nevetgélésére ébredt. Egy másodpercig hallgatta a lármát, aztán rádöbbsent, hogy az egész család nevet. Roy is. Félálomban, Ronnie mintha egy bokrot látott volna elrepülni a hálószoobaablak mellett.

Kikészálódott a takaró alól, és felkapott egy pongyolát, kifelé menet kötötte be az övét, s megindult a konyha felé.

– Ó, istenem! – kapkodott levegőért.

A játékszoba ablaka szélesre tárva, a sötétítő elhúzva, egy létra volt kívülről a falnak támasztva. Ahogy ott figyelte, mi történik, egy hortenziabokor repült be az ablakon, sűrű, fekete földeső kíséretében. Egy nagy halomra pottyant, mely földből és különböző bokrokból állt.

– Roy!

Ronnie még éppen idejében ért a konyhaablakhoz, hogy lássa, ahogy Brad és Toby gyökerestül kirántanak egy azaleabokrot, és az apjuknak passzolják, aki felszalad a létrán, és az ablakon át behajítja a szobába.

– Hagyjátok abba! – kiáltotta Ronnie.

– Gyerünk, fiúk! – mondta Roy a gyerekeknek. Ronnie hetek óta nem látta ilyen jókedvűnek, azóta, hogy az a bizonyos áramszünet bekövetkezett.

– Hajrá! – kiáltotta Toby, s vidáman szórta apjával együtt a földet az ablakon keresztül.

– Ezután majd az én szobámba is szórunk földet? – kérdezte Royt.

– Hagyjátok abba! – ordította Ronnie. – Hagyjátok abba! Ronnie kiszaladt az udvarra, annak tudatában, hogy

Mrs. Harris az egész dolgot emeleti ablakából nézi. Az egyik szomszéd a fűnyírást hagyta abba, s úgy állt ott, tátott szájjal bámulva, mint egy cementből öntött kerti szobor. Ronnie leverte a földet Toby kezéről, és a férje elé állt.

– Mégis odatelefonálok – mondta a férjének. – Egy órán belül az orvosnál lehetünk.

– Ha ezt nem fejezem be – mondta Neary, s még mindig dobálta az ablakon keresztül a földet –, akkor lesz szükségem orvosra.

– De hát mi ez? Mit csinálsz?

– Ronnie, rájöttem. Voltál már úgy, hogy valamit megnézel, és örülségnek tűnik, aztán más szemszögből is megnézed, s akkor már tökéletesen van értelme? Ugye, nem?

– Roy, megrémítesz bennünket!

Ronnie olyan erővel beszélt, hogy sikerült megrémíteni a gyerekeket. Neary éppen egy muskátlit próbált kiszedni gyökerestül. Hirtelen felnézett, mintha életében először látná a feleségét.

– Ne félj, drágám. Remekül érzem magam. Rövidesen minden rendbe jön.

Neary otthagyta a muskátlit, ahogy megpillantott egy kis alumínium kempingasztalt. Felemelte, és áthajította az ablakon. Az asztalka szinte zajtalanul ért földet bent a padlón, hiszen bokrok és vastag földréteg párnájára esett.

– Ne mondd nekem, hogy minden rendbejön, mikor bedobálsz az egész udvart a házba!

Roy megkerülte a házat. Most két nagy, zöld műanyag kukán akadt meg a szeme, melyek a behajtó út végében álltak. A szemeteskosci éppen most állt meg a kapu előtt és a két szemetes éppen le akart ugrani, hogy kiürítsék Neary kukáit. Neary gyorsított, és megelőzte őket, megragadta a kukákat, s kiürítette tartalmukat a járdára, majd visszafutott velük a házhoz. Elszárguldott Ronnie és a gyerekek mellett, két halom szemetet és két ámuló kukást hagyva a behajtó

úton.

Mint egy futóbajnok, magasra emelt térdekkel, lélekszakadva rohant vissza a házhoz, mindkét kezében egy-egy kuka, átdobta őket az ablakon a játékszobába, ahol a berepülő kukák leverték a kempingasztalt, és legurították a muskátlilabdákat és a gyeptéglákat.

Roynak hirtelen új ötlete támadt.

– A tyúkketrec dróthálója! – mondta hangosan.

Ronnie nézte, ahogy a férje átugrik az alacsony díszkerítésen, mely elválasztja az ő behajtó útjukat a szomszédétól. Egy göngyöleg drótháló hevert Harrisék garázsa előtt. Mrs. Harris kidugta a fejét az ablakon, ahogy Neary felkapta a göngyöleget, és elindult vele.

– Bármilyen legyen a szándéka – mondta vadul Mrs. Harris –, ez törvényellenes.

– Mindjárt visszaviszi – kiabált át Ronnie kétségbeesetten. Ronnie a két fiút maga mellé állította, valahogy szavak nélkül tudtukra adva, hogy az örült mulatságnak vége, nem segíthetnek többé apjuknak. Brad és Toby a végkifejletet figyelve, most már ijedten kapaszkodott Ronnie pongyolájába.

– Megfizetem – kiáltott fel Neary Mrs. Harrisnak.

– Vigye csak! Vigye csak! – Mrs. Harris úgy hadonászott a hajszárítójával, mint egy revolverrel.

A kis Sylvia sírni kezdett, de Neary mintha nem is hallotta volna. A drótgöngyöleget átpasszírozta az ablakon, majd kutatni kezdett újabb anyagért az udvaron. Mindhárom gyerek Ronnie-ba kapaszkodott, a nőnek mégis sikerült férje útját állnia.

– Roy, elviszem a gyerekeket anyáékhoz. – Most már Ronnie is sírt.

Neary óriási sebességgel mozgott. Most, hogy hirtelen lefékeztek, majdnem hanyatt vágódott, ahogy megállt.

– Ostobaság – mondta. – Fel se vagy öltözve – érvelt logikusan.

– Micsoda?! – sikította Ronnie. – Mit mondtál?

Most Ronnie kezdett el sebesen mozogni. Fogta Sylviát, a fiúkat csupán egyéniségének erejével magával tudta ragadni. Sietve beültette őket a kocsiba.

– Várj! – kiáltotta Roy, s utánuk ment.

Ronnie a gyerekeket már belökdöste a családi furgonba. Feltekerte az ablakokat, rögzítette az ajtókat.

– Végeztem veled – mondta.

– Ronnie! – kiáltotta Neary a törhetetlen üvegen keresztül. – Kérlek, maradj itt! Legyél most velem!

– Miért? – Ronnie hangja tompán hallatszott. Nearynek úgy tűnt, mintha felesége már eltávolodott volna. – Nézzem végig, hogy kényszerzubbonyban visznek el?

Roy dörömbölni kezdett a kocs ablakán, de Ronnie beindította a motort, és hátrálni kezdett a kocsival.

Neary felugrott az autó motorházára, miközben Ronnie hátrafelé manőverezett a két szeméthalom között.

A férfi látta, hogy a gyerekek szeme kitágult a rémülettől, ahogy apjuk öklével veri a kocsi tetejét, és kiabál. Aztán amikor Ronnie felgyorsított, Roynak a rádióantennába kellett megkapaszkodnia, hogy le ne csússzon.

Ronnie torkig lett az egésszel. Hirtelen fékezett, ledobta Royt a járdára, majd beletaposott a gázpedálba, és elszáguldott az utcán, befordult a sarkon, majd eltűnt.

Neary ott feküdt a járdán, pizsamája összepiszkolódott. Megdöbbenése nagyobb volt, mint fizikai fájdalma. Lassan feltápászkodott, akkor már kezdett sajogni minden tagja. Felnézett, s most vette észre először, hogy egy fél tucat szomszéd volt tanúja a jelenetnek, és továbbra is ott ácsorogtak, valami csemegére várva befejezésül.

Neary azon törte a fejét, vajon mire várnak. Harangzúgásra?

– Jó reggelt! – kiáltotta integetve a tömegnek.

Azzal Neary hátat fordított a közönségének, és méltóságteljes léptekkel elindult a fűvön a létra felé. Megállt, fogta a kerti slaugot, és kinyitotta a vizet. Aztán felkaptatott a slauggal a létrán, miközben zuhogott rá a víz, s bemászott a játékszoba ablakán. Aztán behúzta maga után a létrát.

Királyi mozdulattal becsapta az ablakot, és behúzta az elsötétítőfüggönyöket, kizárva a szomszédokat és az egész külvilágot.

A szobában még egy darabig folytatódott a színjáték, de most már közönség nélkül. Neary egész nap kitartóan dolgozott, nem evett, nem ivott, nem hallott emberi hangot a televízió kivül, mely szünet nélkül ontotta ostobaságait, érzelmes limonádékat selypegeve, vetélkedőket rikácsolva, banális, ócska filmeket gügyögve.

Tulajdonképpen Neary egyáltalán nem törődött azzal, hogy mi megy a tévében. A játékszobában valami sokkal nagyobb dolog, valami rendkívüli volt készülöben. Nemhiába volt mérnöki végzettsége – szakszerűen dolgozott, az üres kukákból és a kempingasztalból vázféleséget szerkesztett.

Aztán Mrs. Harris dróthálójából elkészítette árnyaltan, pontosan az építendő dolog körvonalait. Majd a földet sáros péppé gyúrva, betapasztotta a dróthálót, míg sikerült a kívánt hatást elérnie.

Még mindig nem volt megelégedve az eredménnyel, benedvesített egy csomó újságpapírt, és a sár fölé simította, mintegy papírmászerű kemény felületet formálva belőlük. Majd földdel beszórta, s már kezdett hasonlítani annak a valaminek a felszínéhez, amit meg akart formálni.

– Még mindig nem az igazi – mormogta elkeseredve délután öt körül.

Az építményt, mely a padlón emelkedett, sárral fedett bokrok, növények tartották össze. Most már a hegy Neary fölé tornyosult, majdnem elérte a mennyezetet kilenc láb magasságban. A meredek hegyoldalakat mély rovátkák barázdálták. De Neary nem volt megelégedve egészen – legalábbis egyelőre nem.

Hirtelen szemébe tűnt a villanyvonat tájmakettje. Gyorsan kiszedett néhány apró fát és bozótot. Mint sakkfigurákat, tartotta őket a kezében, sokáig töprengett, melyiknek hol legyen a megfelelő helye. Éppen így. Itt két fenyő.

Pontosan. Ott egy bokorsor. Ez az.

– Jó lett – mondta végül. – Végre mégiscsak jó lett.

Alig volt ideje közben arra gondolni, hogy tulajdonképpen mit is csinál – az se jutott eszébe például, hogy már három sikertelen kísérlet áll mögötte – egyszer a borotvahabbal, egyszer a State 57 homokjával, mikor a kis Barry először formálta ezt a különös, kúp alakú ormot, harmadszor meg amikor a teljesen hasznavehetetlen krumplicipőrével próbálkozott.

– De most megvan – mondta Neary magában. Megszólalásig olyan, mint az eredeti. Most, hogy a sár megszáradt az újságpapír merevedő felszínén, a hegy csakugyan olyan hatást keltett, mintha igazi lenne, különösen a fákkal és a megfelelő helyre betűzött bozóttal.

A meredek falak élesen emelkedtek a tetőn levő plató felé, a fennsíkszerű hegytető egyik oldalán egy puszpángvölgy terült el, melyet a terepasztal makettzöldjei árnyékolnak.

Neary egész nap sebesen kapkodta a levegőt. Most, ahogy ott állt, s lassan körbejárta a kész művet, hogy hibákat fedezzen fel, de egyet se talált, lassan kezdett újra nyugodtan, normálisan lélegezni. Először nyugodott meg azóta, mióta üzte-hajtotta valami, hogy... megalkossa ezt.

Megállt, és felpillantott a fennsíkra. Mögötte, az ablakon keresztül, látta kint a szomszédok mindennapi életét. Egy autó megállt, néhányan kiszálltak belőle, s a szomszéd házhoz mentek, ahol a háziak a nyitott bejárati ajtónál fogadták a vendégeket. Középosztálybeli szomszédai füvet nyírták, a bokrokat metszették vagy locsoltak. Kocsik hajtottak el. Gyerekek játszottak.

Mindenütt a normális, mindennapi élet jelei.

Neary piszkos ujjával beletűrt a hajába, és a felé tornyosuló hegyre szegezte tekintetét. Hát megcsinálta. Sokba került neki, de mégis megcsinálta. Biztos, hogy van valami értelme!

De most, hogy olyan sokat áldozott a munkának, ott állt a hegy. És semmit se mondott neki.

– Istenem! – mondta Neary hangosan. – Ez vagyok én. Ó, istenem, ez vagyok én!

Ez volt életének mélypontja, s még súlyosbította a dolgot, hogy a tévében elkezdődtek a szokásos ostoba reklámok. Neary nem igazán figyelt a tévére. Egy karosszékbe rogyott, és le nem vette a szemét a lapos tetejű oromról, melyet most fejezett be, s amelyért annyit áldozott.

Tulajdonképpen nem is nézte a tévét, ahogy az órákon át darálta ugyanazt. Csak hagyta, hogy szóljon, mint egy rádió, hogy legyen jelen a lakásban egy valami félig emberi hang, mely a kis hangszóróból csörgedezik. Mindig ugyanaz.

Az őrmester jól lebalta Gomer Pyle-t, nem egyszer, de kétszer. Lucyt rajtakapta a főnöke, hogy egy óra plusz ebédszünetet tart. Birkatolvajok támadták meg a Ponderosát, és gyújtogattak. A bíróságon a tanú megtört Perry Mason keresztkérdéseitől, és vallott. Rober Young szívűtétet hajtott végre egy áramszünet alatt.

Úgy kilenc felé Neary megmozdult, a jégszekrényhez ment, és kivett egy

konzervsört. Felpattintotta a fedelét. Szívműtét sötétben, gondolta. Hunyorgott, letette a nyitott söröskonzervet, és a telefonhoz ment. Tárcsázott.

– Hadd beszéljek vele – mondta egy perc múlva.

Mikor Ronnie bejött a vonalba, Roy gondosan megköszöri a torkát.

– Nem gondolod, hogy ennyit megérdemlek? Csak le ne tedd, Ronnie...

Kérlek, ne tedd le!

Majd kattanást hallott.

– Magde, áruld el nekem, hogy csinálod, hogy a süteményed mindig olyan könnyű és omlós?

– Most már magabiztos vagyok, még ha izzadok is az idegességtől.

Neary még most sem nézte a tévét, de a reklám tejbepapi-áradata időnként már elért a füléhez. De még mindig azt a hogyishívjakot... hegyet tanulmányozta.

–...finom porhanyós, és csak ennyi olaj maradt utána. Neary újra fölkel, és a telefonhoz ment. Ronnie anyját tárcsázta.

– Hívd a telefonhoz, légy szíves.

– Roy, sajnálom, de nem akar veled beszélni.

– Hívd a telefonhoz! – kiáltotta Neary.

Várt. A vonal még nem szakadt meg. Egyik kezével a kagylót tartotta, a konyhaajtó nyílásán keresztül benézett a játékszobába.

Várt. Senki se jött a telefonhoz, se Ronnie, se az anyja. Feszülten figyelt, hátha hall valamit a vonalban, vitatkozás hangját vagy bármit. Pedig még nem tették le a kagylót. Mikor belefűjt a beszélőbe, akkor azt a hangot hallotta, amit a technikusok "mellézkörejnek" neveznek.

Tehát nem tették le. Hát még van remény. A percek múltak. A konyhai falórára pillantott. Egy perc múlva tíz. Mintha másodpercre ki lett volna számítva, hallotta, hogy aztán valaki finoman leteszi Ronnie anyja házában a kagylót. Neary káromkodott, majd újra tárcsázott. Mellétették a kagylót; Foglalt jelzést ad.

Fogta a sörét, és visszament a játékszobába, amikor a tízórás hírek kezdődtek. Egy fiatalember – divatos, fülét eltakaró bozontos frizurával – jelentősegteljesen nézett bele a kamerába, legalábbis alig látszott, hogy a szöveget a sugógép ernyőjéről olvassa:

– Jó estét! A mai nap legfőbb eseménye egy vasúti szerencsétlenség.

Nearynek úgy tűnt, hogy a fiatalember hatásvadászóan elharapja a szavakat.

– Egy vegyi gázt szállító vonat kisiklott – mondta a fiatalember –, ami az erősen vitatott hadianyag-szállítások történetének eddigi legnagyobb kiürítési akcióját követeli meg. A baleset színhelye a messzi Ördögtorony, Wyoming államban. Charles McDonnell helyszíni tudósítása következik.

Neary szeme fátyolosodni kezdett, de tovább nézte a tévét. McDonnell tűnt fel a képernyőn ballonkabátban, kezében mikrofonnal. Mögötte teherautók haladtak az úton, s a távolban hegycsúcsok nyúltak az égbe.

– Wyoming radioaktivitással fertőzött zónájában napnyugta van – kezdte McDonnell –, és menekülők ezrei hagyják el a katasztrófa színhelyét. Hat

tartálykocsi, amely a veszélyes G-M ideggázt szállította, hogy az biztonságos feltételek mellett megsemmisítésre kerüljön, néhány órával ezelőtt felfordult a walkashi tűkanyarnál.

Nincsenek igazi városok vagy települések itt a vad wyomingi hegyek lábánál, de a kempingeket és nyaralókat kiüritik, a hadsereg és a tengerészet teherautói és helikopterei fészük át a környéket százmérföldes átmérőjű körzetben, melynek a középpontján található az Ördögtoronynak nevezett hegycsúcs.

A kamera hátrahúzódott, hogy a vonuló teherautókat mutassa, aztán egy szempillantás alatt átváltott egy távoli hegycsúcs kinagyított telefotójára.

– Az Ördögtorony meredek oldala miatt – mondta McDonnell – az egész világ hegymászóinak legfőbb próbaköve.

– Úristen!

Neary már talpon volt. Egy ugrással a képernyő előtt térdelt. Ott volt ugyanaz a hegy, amelynek építését éppen most fejezte be. Ott volt a képernyőn.

Ugyanaz a meredek hegyoldal. A lapos fennsíkszerű tető. A fák, ugyanabban az elhelyezésben. A képernyőre meredt, majd a modellre, amit épített, majd újra a képernyőre.

– Ronnie – kiáltotta. – Ronnie! Nem vagyok örült! Hatalmas megkönnyebbülés, vigyor öntötte el az arcát, ahogy a konyhába rohant a telefonhoz. Kétszer is megcsúszott a keze tárcsázás közben. Abba kellett hagynia. Letette a kagylót, s újra kezdte. Egész testében kellemes remegést érzett.

Mégis jelent valamit. Nem valami bolond képzelgés volt. Még mindig nem tudta, mi a jelentősége, de tudta, hogy a leküzdhetetlen vágy, a szörnyű kényszer, hogy megépítse, amit épített, nem volt értelmetlen, nem egy bomlott agy véletlen ostobasága volt, hanem valami üzenet.

Megpróbált lecsillapodni, és most már jól tárcsázott.

Még mindig foglaltat jelzett.

A mosoly eltűnt az arcáról. A játékszoba felé fordult, és figyelmesen nézte a modellt, melyet az Ördögtoronyról készített. Pokoli hosszú az út Indianából, gondolta, pokoli kirándulás ez így egyedül, töprengett kétségek között.

Neary üres tekintettel bámult a nyitott telefonkönyvre. Szórakozottan pörgette a lapjait. Aztán már tudatosan kezdett lapozgatni, míg végre megtalálta Harper Valley lakosainak névsorát. Gold. Gowland. Guber. Guiler.

Feltárcsázta Jillian lakását. Korábban, mikor kereste, hogy érdeklődjön, mi van Barryvel, csak foglalt jelzés volt a válasz.

– Sajnálom – mondta egy magnó. – Rosszul tárcsázott. Kérem, tegye le; s tárcsázzon újra. Ez egy magnófelvétel. Sajnálom. Rosszul...

Neary újra tárcsázott, de ugyanaz a magnófelvétel jelentkezett.

Hosszú lesz az út, amit meg kell fennie, és egyedül kell végigcsinálnia.

Jillian Guiler ki se lépett a házból ezekben a napokban. Azonkívül, hogy néha kicsit lefeküdt aludni, kiment a fürdőszobába, vagy bekapott egy-két falatot, el se

hagyta a nappalit, megállás nélkül festett.

Nem volt valami jó bőrben. Rengeteget fogyott, mióta Barry eltűnt. Jillian olyan volt, mint akit az elképzelhető legnagyobb veszteség ért az életben.

A nappalisarok, ahol szinte minden percét töltötte, olyan volt, mint valami rendetlen képtár, erős kontúrú, kegyetlenül színes vásznakkal. Mindegyik kép a Neary Roy alkotta hegyet ábrázolta különböző szögből.

Jillian az elmúlt héten néha bekapcsolta a televíziókészüléket, bár eddig ő is alig figyelt a műsorra. Most az esti hírek felolvasásakor mégis valami megragadta a figyelmét. Nem azt a csatornát kapcsolta be, mint Neary, de a televízió varázslata folytán Jillian is megpillantotta az Ördögtornyt.

"A hadsereg és a Nemzeti Gárda egységei felügyelnek, hogy a kiürítés rendben menjen. Az elhelyezett családokat biztosították, hogy a veszély hetvenkét órán belül teljesen megszűnik, mikor a mérgezettség ötven per millióra csökken. Ez azt jelenti, hogy a lakosság nagy része a hét végére már visszamehet otthonába. Természetesen ez sovány vigasz a terület állatállományának, bár a farmereket megnyugtatták, hogy a hús minősége változatlan marad. Ez azt jelenti, hogy kérd a hússzeletet jól megsütve, Walter..."

Egy hirdetés következett, és Jillian visszafordult a munkájához. A meglepetéstől szinte megdermedt. Ott volt előtte újra a torony, ugyanabból a szögből ábrázolva, ahogy a televízióban, csak az volt a különbség, hogy az ő szénrajzain nem cirkáltak Huey helikopterek a hatalmas csúcs körül. Már befejeződött a híradó, s elkezdődött a Hollywood terei. Jillian összeszedte magát, és besietett a fürdőszobába. Kis, gyakorlott mozdulatokkal készülődött, mint valami órás, aki gondosan illeszti össze az apró alkatrészeket. Lezuhanyozott, megfésülködött, kifestette magát, összecsomagolt, s útnak indult. Abban reménykedett, hogy ez az út Barry felé vezet.

Ha valaki néhány napja nem aludt, mondta magában Neary, nem lenne szabad ilyen nagy útra vállalkoznia. Érezte, hogy remeg, de elhatározta, hogy uralkodni fog magán.

Nagy szüksége lett volna a kocsira, amit Ronnie elvitt, de nem volt mit tenni. A kialvatlanságon sem lehetett már segíteni. Ő is lezuhanyozott, megborotválkozott, ami mégiscsak segített valamit. De reggel nyolcra látszólagos jó közérzete is elpárolgott, amikor elindult a város központja felé.

Bár a helyzete korántsem volt reménytelen. Húsz dollár lapult a pénztárcájában. Talált még húszat, amit Ronnie a jégszekrény hátába szokott rejteni, mert ott a tolvajok biztos nem keresik. Neary nem kis büntudattal kiürítette Brad malacperselyét is, melyben négy dollárt és valami aprót talált.

Nyolc harmincra már a takarékpénztárban volt, kivett negyven dollárt a negyvenkét dollár hetvencentes betétjükből. Kilencre a hitelbankba ment, egy százdolláros csekket nyújtott a pénztárosnak. Az, miután megnézte a folyószámlát, visszaadta a csekket Nearynek.

– Sajnálom. Szeretne beszélni a fiókvezetővel?

Neary konfetti nagyságú darabokra tépte a csekket, és kilépett a bankból. Micsoda pech! Aztán megpillantott egy italmérést a túloldalon. Mégis van remény! A konfettifecniket vidám mozdulattal a levegőbe szórta.

Az italmérés vezetője vonakodva, gyanakvó udvariassággal, olyan szörnyű lassan, mintha nem igazán akarná megtenni, de mégiscsak beváltotta a csekket.

– Egy húszasom se marad – csak ennyi volt az ellenvetése. A kilenc ötvenes busz Nearyt tizenegyre Cincinnatiba vitte.

Még éppen idejében ért a repülőtérre, hogy problémájával a helyfoglalást intéző kisasszonyhoz forduljon. Az végignézte a címlistát, három utaslistát, és még a főnökével is konzultált, mielőtt előjegyezte Nearyt egy direkt járatra Denverbe, egy cheyenne-i csatlakozásra és egy helyi járatra, mely a fantasztikus "Prérifarkas járat" nevet viselte. Foglalt még Nearynek egy bérautót is az út végére.

Hosszú ideig tartott, míg mindezzel végzett, de Neary csak akkor kezdett gyanakodni, mikor észrevette, hogy a kisasszony pillantása elsiklik mellette, s megpihen a valamivel hátrébb álló két örrön.

Neary feléjük fordult. Láta, még nem döntötték végleg el, hogy elbukott-e a "profilvizsgán" vagy sem. Mint minden repülőtéri biztonsági embert, őket is arra képezték, hogy néhány külső jegy (öltözködés, arctípus, beszédmód) alapján felismerjék a lehetséges bajkeverőket. Neary érezte, már éppen azon vannak, hogy egy gépeltérítő- vagy terrorista címkével ellátott skatulyába helyezték őt is.

Neary a pénztáros kisasszonyhoz fordult:

– Kisasszony – mondta –, vigyázna egy másodpercig a holmimra? Mindjárt visszajövök.

Neary fogta az úti neszesszerjét, és a férfi toalett felé tartott. A két ör követte, de nem ment be vele. Bent szappannal és vízzel behabozta az arcát, gyorsan megborotválkozott, felvett egy közepkék inget, sötétbarna nyakkendőt kötött, és gondosan megfésülködött.

Kisértelt a toalettből, és néhány yardnyira haladt el a két biztonsági ember mellett. Csak az egyik ismerte fel. Pillantásuk követte Nearyt, amíg visszatért a pulthoz, de egyikük sem mozdult.

Kipárnáznai a "profil" könnyebb, mint gondoltam – töprengett Neary.

A fizetéssel se volt semmi probléma. Neary rájött, hogy egy zuhany, egy borotválkozás, frissen vasalt ing és a Master Charge-hitelkártya senkit se hagy kétségben az ember fizetőképessége felől.

Most jön a neheze. A jegyárusítótól kapott egy borítékot s néhány levélpapírt, a biztosítási pultnál vett egy bélyeget, és nekiült az írásnak. Fogalma sem volt róla, hogy kezdje. Azzal próbálta az időt húzni, hogy megcímezte a borítékot Brad, Toby és Sylvia Neary részére. A nevük idegennek tűnt a borítékon. Még sosem írt nekik levelet.

"Kedves gyerekek, elmegyek egy időre, ha hazajövök..."

Hunyorgott, kihúzta a "ha"-t, és folytatta a levelet:

"Fiúk, segítetek anyátoknak. Jó fiúk vagytok, megbízhatóak, és..."

Itt megállt. Igen, sokkal megbízhatóbbak, mint az öregetek, gondolta.

"Hamarosan újra otthon leszek, és..."

Nem szabad hazudni a gyerekeknek, gondolta Neary. Így is eléggé megzavarta őket. Most már talán gyűlölik is őt, vagy nemsokára gyűlölni fogják. Jobban meg kell magyaráznia. Ennyivel tartozik nekik.

"Ez nem jelent sokat nektek – írta. – Anyátoknak talán még kevesebbet. Olyan ez, mint a dal, amit a Tücsök énekel. Elvittelek egyáltalán benneteket megnézni a Pinocchiót? Nem emlékszem, vajon..."

Megdörzsölte a szemét.

"Mindenkinek van egy titkos vágya. Nem tudom megmagyarázni. Csak annyit mondhatok, hogy ez a vágy minden másnál erősebb. Mint amikor meglátsz egy hulló csillagot, és kívánsz valamit."

A levél lecsúszott a térdéről a földre. Neary ott ült tehetetlenül, könnyek peregtek az arcán. Üres tekintettel bámult a levélre, mintha az a tenger fenekén heverne, elérhetetlen messzeségben az áttetsző, illanó hullámok alatt.

Felnyögött az erőlködéstől, lehajolt, és felvette a levelet. Átolvasás nélkül aláírta: "Szeretettel: Apa", és begyömöszölte a borítékba. Felállt, és lassan megindult, mint egy öreg ember vagy mint egy mélytengeri bűvár nehéz ólomöltözetben, a postaláda felé.

Bedobta a levelet, és hosszú ideig állt ott a postaládára meredve. U.S. Posta, U.S. POSTA, USPOSTA, USPOSTA.

Mikor a járatát bejelentették a hangosbeszélőn, még mindig ott állt mozdulatlanul. Mikor másodszor is felszólították az utasokat, hogy foglalják el helyüket a gépen, Neary lassan elfordult a postaládától. Kicsit kihúzta magát. Aztán megindult a várakozó repülő felé.

HUSZONEGY

A Hertz Bérautó Állomás a világnak ezen a táján nem a szokásos rent-a-car elegáns sárga-fekete iroda volt, elegáns sárga-fekete egyenruhás fiatal lánnyal. Wyomingnak ezen a kietlen vidékén a Hertz iroda a Mutt-garázsában volt elhelyezve, és bizony nem volt könnyű megtalálni a kis sárga-fekete emblémát.

Mutt, a tulaj csak a motorokon szeretett bütykölni, a garázsvezetéssel járó többi munkát gyűlölte. Utált benzint tölteni, gumit cserélni, ablaktörlőt pótolni és különösen Hertz kocsikat bérbe adni. És a tetejébe gyűlölte Roy Nearyt, még mielőtt valaha is látta volna.

– Ó, szóval maga Neary! – mondta mogorván. – Azt az istenverte drága idejét azzal gyilkolja, hogy idejön a világ másik végéről.

– Tudomásom szerint van egy dzsipje a számomra.

– Van – ismerte be Mutt kelleni. – Nincs is több dzsip mifelénk. Átkozott szerencséje van, hogy vissza tudtam tartani ezt az istenverte kocsit. Isten a megmondhatója, legalább hússzor bérbe adhattam volna tegnap.

– Az emberek mind elmennek innen? – kérdezte Neary.

– Ha nem lenne az az istenverte kocsifoglalása, már rég odaadtam volna valaki másnak. Itt írja alá – tette hozzá, anélkül hogy hangnemet változtatott volna. – Ide a kezdőbetűket. Hol van az istenverte jogosítványa? Rendben. – Dühösen firkáit valamit a bérbeadási szerződésre.

– Igazán nem számítottam ilyen előzékeny kiszolgálásra.

– Hagyjuk a dumát! – mondta Mutt. – A benzintartály fel van töltve, ez a lényeg. Mikor visszahozza a kulcsot, nem leszek itt. Csak hagyja a slusszkulcsot abban az istenverte hamutartóban.

Mutt már a garázsajtónál termett, megelőzve Nearyt. Egy Ford teherautó vezetőülésébe ugrott, és maga mögött porfelhőt hagyva elviharzott, még mielőtt Neary elvehette volna a kulcsot a pultról.

Fogta az útitáskáját és a bérbeadási szerződés egy példányát, s hátrament megnézni, mit is vett bérbe.

– Egy Vega! – kiáltott fel, majd beszállt, s elindította a motort. Bekapcsolta a rádiót.

– Ezek pedig otthontalanok – mondta a bementő mintegy végszóra. Nyilvánvalóan nem volt más szenzáció Wyomingban a kiűrésen kívül.

Az Egyesült Államok Hadseregének parancsnoksága új korlátozásokat rendelt el. Minden útvonal Cowhearttól északra, az Interstate 25-ösön... minden útvonal, mely a Grand Tetonba vezet Meetestsétől nyugatra... minden több sávós, osztatlan forgalmi útkereszteződés, föld- vagy állami út Codytól északra és Burlingontól keletre vagy a Yellowstone-tótól nyugatra – veszélyesnek van nyilvánítva, és a Vörös Zónába tartozik. Mindegyik...

Neary lezárta a rádiót, és figyelmesen megnézte az útitérképet, melyet Mutt-garázsából emelt el. Megkereste az újabban letiltott utakat, és nyomon követte az Ördögtoronyig.

Egy ideig ott ült, s azon töprengett, hogy melyik úton induljon. G-M ideggáz ide vagy oda, neki el kell jutnia az Ördögtoronyhoz.

Reliance-ban, a felhőtlen kék ég alatt, az időjárás tökéletesen alkalmas lett volna piknikre.

Ehelyett hatalmas tömeget tereltek össze, de most a szokástól eltérően nem marhák, hanem a kitelepített emberek tolongtak ott. Neary tisztában volt vele, hogy csak az ő kocsija halad a nyugati sávon a Tetons felé. A keleti sávon egymás hegyen-hátán zsúfolódtak össze a tömött kocsik. Neary abban reménykedett, hogy Reliance-ben tankolni tud és továbbmehet, de most az úton először egyenesen belefutott a katonaságba.

Az országút le volt zárva a vasútállomásnál. A Nemzeti Gárda katonái hátukra akasztott puskával, a ragyogó, forró naptól verítékes arccal terelték az embereket a nemrég még marhák etetésére szolgáló karámba.

– Most azok szállnak fel, akiknek kék kártyájuk van – üvöltötte egy őrmester a hangszóróba. – Kék kártyások, felszállni, gyorsan! Akiknek vörös kártyájuk van, a korlát mögött sorakozzanak. Mindjárt maguk következnek.

Az őrmester, hogy megköszönje a torkát, kis szünetet tartott, krákogott, köpött egyet, anélkül hogy letette volna a hangszórót. A vasútállomás

megsokszorozva verte vissza a hangokat.

– Maradjanak sorban. Mindenki feljut a gépre. Csak tartsák a sort. Kék kártyások jönnek először...

Neary látta, hogy egy hat és fél láb magas ezredes észreveszi a Vegát, és dübörgő léptekkel megindul feléje, erős állkapcsához méltó csökönyösséggel. De mielőtt Nearyhez érhetett volna, egy összezavarodott csorda megindult az úttorlaszon keresztül.

Ökrök keveredtek össze birkákkal, és az áthaladást szinte lehetetlenné tették. Súlyos trágyaillat töltötte be a levegőt.

– Vigye azokat a gyapjas gombócokat a csordámból! – kiáltotta a marhatenyésztő.

– Hagyja békén a birkáimat – kiáltotta a nyáj gazdája –, különben virslit csinálók a marháiból!

A Légierő egyik helikoptere körözött a megkergült állatok felett, olyan pánikot keltve, hogy pillanatok alatt megtisztult az úttorlasz. Aztán a helikopter meredeken felemelkedett, mint egy gázzal teli léggömb, és a magas Tetons felé vette útját.

Neary figyelte, amint a gép eltűnik abban az irányban, ahová menni szeretett volna, mikor az emberhegy-ezredes árnyéka ráesett.

– Van közeli rokona a Vörös Zónában? – dörrentett rá a katona.

– Sue-Ellen, a húgocskám – válaszolta Neary.

– Vezetékneve? – az ezredes egy nevekkel teleírt noteszt vett ki a zsebéből.

– Hennersdorfer.

Az ezredes uja mint egy hóeke szántotta végig a fehér lapokat. Mikor végzett a H betűsökkal, megszólalt:

– Nincs Hennersdorfer.

– Istenem, akkor még ott van szegényke! – kiáltott fel Neary.

– Mindenkit kihoztunk tegnap délutánra.

– Csak az én Sue-Ellen húgocskámat nem.

– Az nem lehet – mondta az engesztelhetetlen katona –, mindenkit kihoztunk. Egy házat se hagytunk ki. Semmiféle Sue húgocska nincs itt.

– Magamnak kell utánanéznem – mondta Neary. – Anya és apa sose bocsátana meg nekem, ha a húgocskám meghalna, mert én lusta voltam kimenteni őt.

– Hé! – vágta félbe az ezredes. – Nem ért angolul? Innen csak kifelé szabad menni, befelé nem. Azt az utasítást kaptam, hogy a helyszínen lőjem le a fosztogatókat. Megértette, Hennersdorfer?

Neary ostobán vigyorgott.

– Viszlát! – Megfordította a Vegát, de még hallotta, hogy az ezredes egy haverjával beszél.

– Egy másik dögevő?

– Darling – hencegett az ezredes –, én még egy hurrikánban is megszimatozok a hullarablókat.

Neary arcáról lehervadt a mosoly, ahogy elhagyta az állomás területét. Nem

volt ő sem dögevő állat, sem fosztogató, de ha valaki megkérdezte volna, hogy milyen minőségben van itt, nem tudott volna rá megfelelő választ. "Kutató"? Vagy "kíváncsi személy"? Vagy talán... "meghívott vendég"?

Valószínűleg az utóbbi. Mert akármilyen is adta neki az örült vágyat és energiát, hogy teljesen lerombolja normális életét, s megépítse az Ördögtorony kilenc láb magas modelljét, akármilyen is bírta rá, hogy megtegye, az egy világos és egyszerű üzenetet küldött. S bármit is mondott az az üzenet, annyi biztos, hogy meghívás volt az Ördögtoronyhoz.

Csak az volt a probléma, hogyan jusson oda most, mikor már csak ötven mérföld választja el a hegytől. Ha gyalog megy, eltévedhet, akár le is lőhetik. Mellesleg, abban sem volt biztos, hogy sikeresen elkerülheti a G-M ideggázt.

– Emberek, én senkit se kívánok megijeszteni – mondta valaki, ahogy Neary megállt.

Sovány, kopasz ember volt, hosszú felsőajakkal, széles szájjal, látszott rajta, hogy olyan ember, aki szeret sokat beszélni, a szavak embere. Már egész csinos kis tömeget gyűjtött maga köré, bár ebben a majdnem pánikhelyzetben Reliance-ben, Wyoming államban, mi sem volt könnyebb, mint összegyűjteni néhány embert.

– Hadd mondjam el, amit már úgyis mindenki tud – folytatta az ember. – A G-M ideggáz színtelen és szagtalan, így hát az égvilágon senkinek sejtelve sem lehet róla, hogy mikor lélegzi be. És akkor – folytatta belemelegedve a beszédbe –, mikor a szemetek könnyezni kezd, és az orrotok vére elered, azt fogjátok kérdezni magatoktól: miért nem vásároltam olyan jelzőkészüléket, amiről ez az ember beszélt? És akkor azt fogjátok kívánni, bárcsak vettetek volna.

Most már körülbelül harmincan gyűlhetnek köréje.

– És mikor az orrotokból és a szátokból ömlik a vér – folytatta a férfi –, és az izmaidok annyira görcsbe rándulnak, hogy a nadrágotokba rondítok, akkor meg fogjátok bánni, hogy nem tettétek meg ezt az egyszerű óvintézkedést, ami garantáltan biztos.

Azzal felmutatott egy olcsó kis kalickát, egy bágyadt, sárga madárral, amely egy farudacskába kapaszkodott.

– Ez a kanári pontosan egy órával előbb jelzi a veszélyt – mondta –, és ez az Isten ajándéka ötven dollárért, ingyen van.

Neary kiszállt a kocsijából, és csatlakozott a madárárus köré gyűlt tömeghez. Az emberek egymás után nyújtották a pénzt, amit a feleség elvett, a férfi pedig a kanárikalickákat adta át.

– Nincs pénzed kanárirra? – kérdezte magas hangon, szájából könnyen ömlöttek a szavak. – Akkor galambokat ajánlok. A galambok negyvenöt perces előrejelzést adnak. Nem olyan jó, mint a kanári, de nem is kerül ötven dollárba. Harmincért már vihetek is egy galambot.

Neary a kalickahalmok felé furakodott.

– Kérek két kanárit – mondta.

– Kettő jobb, mint egy. És egy galamb jobb, mint a semmi. És az alkalmi osztályon van még csirkém is. Húsz dollár darabja, és félórával előre jelzik a

veszélyt.

Neary kihalászt a zsebéből a pénzt, miközben másik kezével nyúlt a két madárkalickáért. Az autójához vitte őket, és már éppen készült beszállni.

– Roy!

Hátrafordult.

– Roy! – kiáltott újra egy női hang.

Neary merően nézte a vonatra tülekedő tömeget. Biztos, hogy onnan jött a hang, de...

– Roy! – Akkor már látta őt, ahogy az emberárral szemben küzd, s megpróbál a tömegben utat törni magának. Jillian volt.

A világ minden lidércnyomásos kínja mintha kettőjükre összpontosult volna. Megpróbálták áttörni a köztük levő szakadékot, de a nyüzsgő emberraj nem engedte őket közelebb egymáshoz.

Katonák üvöltöttek a hangszórókba. Birkák vonultak tülekedve. Autók próbáltak, a zsúfolt főútcán lefelé haladni. A madárárus rikolt ózott.

A nap fájdalmas heveséssel árasztotta el a vidéket.

– Vigyázzon! – kiáltotta Neary. Jillian nem volt tudatában, milyen veszélyben van. A tömeg izgatottan, lökdösődve nyomult be a vonatba, nehogy lemaradjanak. Jillian azzal, hogy a tömegárral szemben haladt, kitette magát annak a veszélynek, hogy ellökik és rátipornak.

– Szálljon le! – kiáltotta Neary. – Ugorjon le a rámpáról! Most már Neary is megpróbált áttörni a tömegen, félre lökdöste az embereket. Jillian igyekezett oldalirányba haladni, majd félig leugrott, félig leesett a rámpáról.

Neary elkapta. Szorosan átölelték egymást, miközben mindkét oldalon özönlöttek a marhák, a gyerekek, az emberek, volt, aki madárkalickával, egy öregasszony a cirmos cicájával, egy fiú füléhez tapasztott tranzisztoros rádióvá), egy férfi két csecsemővel, egy asszony négy párnahuzattal, melybe beletömte összes vagyonykáját. A zaj ijesztő volt.

Jillian és Neary ott álltak egymáshoz tapadva, testük szorosan összesimult. Mindenfelét mondtak egymásnak, de egy szót se hallottak, gügyögtek, nevettek egymás arcába. Aztán Roy mindkettőjüket megpróbálta kiszabadítani a tömeg nyomásából, oldalra vergődött a birkákon keresztül, s elérték az autót.

Jillian rogyott le elsőnek az ülésre, és kezével eltakarta a szemét. Neary a volán mögé ült és indított.

– Vigyázz a kanárikra – mondta, ahogy lefelé haladtak az úton. – Az ördögbe is, nem hinném, hogy valóban mérgezgáz lenne itt. Szerinted?

– Roy! – sóhajtott Jillian. – Annyira örülök, hogy találkoztunk.

– Én is – nevetett Neary.

– Mi van a gyerekekkel? És a feleséged?

Neary hallgatott. Most már kijutott Reliance-ből, beállt a kelet felé tartó kocsik sorába. Az út szélén megállt egy útkereszteződésnél, melyet egy dzsip és két Nemzeti Gárda-tag torlaszolt el.

– Itt nem lehet befordulni – mondta az egyik. – Továbbmegy?

– Csak pihenek – Neary Jillianhez fordult. – Elhagytak – mondta. – Ronnie

elment a gyerekekkel. Kezdttem már túl pikkelyes lenni nekik.

Jillian elhúzta a száját.

– Pikkelyes, ezt mondta nekem az az ember az FBI-tól. Láttam, hogy egy szót se hisz el abból, amit mondtam neki.

Neary bólintott.

– Hallgass rám, Jillian! Egyikünk sem azért jött Wyomingba, hogy visszaforduljon.

– De ha elzárták az utakat.

– Biztos van egy út. Nagy ez a vidék.

Jillian nem szólt semmit. Aztán megfogta Neary kezét, és az arcához emelte.

– Annyira örülök, hogy újra találkoztunk.

Neary hirtelen rátalált arra, amit keresett. Egy legelő, amit semmi más nem véd, csak szögesdrót. A kerítés egy-két helyen már rozsdásodni kezdett. Neary hátrált a Vegával, hogy nagyobb lendülettel futhasson neki. Teljes gázt adott, a pedált a tövig nyomta.

Felüvöltött a motor, a hátsó kerekek alatt szétfreccsent a wyomingi homok.

A hűtőrács a kerítéshez csapódott.

Pang! – a szögesdrót, mint a gitár húrja, elpattant.

HUSZONKETTŐ

A Vega biztosan száguldott a bozótos pusztaságon keresztül. A kerekek fel-le ugráltak a gödrös talajon, mormotalyukakon, vízmarta mélyedéseken. Jillian beszíjazta magát, s a kanárikat az ölében tartotta. Még így is annyira rázkódott, hogy majdnem rosszul lett.

– A rendőrség átboronálta miatta a folyót – kezdte újra Jillian, hogy elterelje figyelmét az abroncsokról. – Mondtam nekik, hogy nincs a folyóban! Persze hogy nem volt ott. Ötmérföldes körzetben minden házba bementek, s benéztek az udvari nyári vermekbe. Aztán azt kérdezték, láttam-e valaki idegent a környéken. Ó, barátom!

Neary úgy kormányzott, mint egy őrült – jobbra-balra rángatta a volánt, hogy elkerülje a nagyobb lyukakat. Félig felállva vezetett, hogy elég messze lássa a pusztaságot, hogy legyen valami sejtelme, milyen hepehupák következnek.

Nem volt ott semmi út, még tehéncsapás sem. Csak abban reménykedett, hogy az abroncsok és a lengéscsillapítók kitartanak addig, míg el nem érik az Ördögtorony lábát.

A hegy körvonalai már felderengtek a dombok mögött. Neary, ahogy körülnézett, a távolban megpillantotta a keletre tartó kocsik hosszú sorát. Azon töprengett, észrevette-e valaki, ahogy kivált a sorból, és áttörte a kerítést, s veszi-e vajon a fáradságot, hogy jelentse a Nemzeti Gárda valamelyik tagjának? Nem tartotta valószínűnek.

Mindenesetre most mintha valamivel jobb terep következne. Neary rátaposott a fékre, visszakapcsolt, és átszakított egy másik drótkerítést. A Vega

megrázkódott, és az Ördögtorony felé vezető homokútra huppant.

Neary lelassított a satnya bozótfenyő árnyékában, és a madarakat vizsgálta. Kábultnak tűntek, de Neary nem tudta eldönteni, vajon a nehéz tereptől vagy valami rosszabbtól.

A homokos útszakaszon már lassabban hajtott. Az út a hegyek lábánál kanyarogva emelkedni kezdett. Aztán az egyik kanyar után – mindketten egyszerre pillantották meg. Az autó mintegy magától megállt.

Kiszálltak a kocsiból, és az út széléhez sétáltak. Csak álltak és bámultak, ott állt előttük az Ördögtorony, egy mérföld magasságból nézett le rájuk.

– Istenem! – mondta Jillian.

– Éppen olyan, mint ahogy... – Neary elhallgatott, megnedvesítette az ajkát. – Pont, ahogy elképzeltem. – Újra elhallgatott. Érezte, hogy szavakkal nem fejezhető ki, amit most érez, azt, hogy végre sikerült mindent így összehozni, és hogy kezd a hegy jelenteni valamit.

Szótlanul álltak mindketten a lenyűgöző látvány előtt. A közelben semmi más nem hasonlított álmuk látomására. A Torony ott állt, magányosan, olyan egyedi volt, olyan különleges, hogy Neary háta megborzongott arra a gondolatra, hogy sikerült szoborrá formálnia valamit, aminek még a létezéséről sem tudott.

Megköszönlte a torkát.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha indulnánk – mondta Neary. – Különben még észrevesznek.

Jillian pillantása megpihent valahol a távolban, a homokúton.

– Az ott nem benzinkút? – kérdezte.

Néhány perc múlva Neary bekormányozta a kocsit az elhagyatott állomásra, ami csak egy emléktárgyakat és szendvicseket árusító bódéból és előtte egy benzinkútból állt. Neary felemelte a tömlőt, s elfordította a záró emeltyűt. A szivattyú felmorgott.

– Még mindig van benne áram – morogta Neary. Tankolt, majd visszatette a tömlőt. – Kilenc dollár – mondta az orra alatt.

– Roy! – Neary is hallotta, amire Jillian fel akarta hívni a figyelmét: a távoli helikopter légcsavarjának egyre közeledő berregését. Neary kihúzta Jilliant a kocsiból, és ott álltak a bódé ajtajában, abban reménykedve, hogy a helikopter továbbhalad, anélkül hogy észrevennie őket.

A Huey helikopterek raja ijesztően alacsonyan húzott el felettük. A gépek felett valamivel magasabban két teherszállító helikopter repült egymás mellett. Mögöttük egy magányos Cheyenne biztosította a védelmet a légtérben.

Hirtelen a Cheyenne oldalára fordult, és függőnként leereszkedett a kabin fölé. Mielőtt Neary kinyithatta volna az ajtót, hogy berántsa Jilliant, az egyik védőszemüveges, légzőmaszkos férfi a helikopterben elővett egy Polaroid felvevőt, és megcélozta vele őket.

Neary vállat vont, és egy vigyort produkált. A fényképész mintha speciális lencsét cserélt volna egy közelképhez. Neary kilépett az ajtóból a napfényre. Belenyúlt a zsebébe, és kihúzott egy tízdolláros bankjegyet. Meglengette a helikopter felé, a benzinkúthoz ment, és a bankjegyet a tetejére simította, s

rárakott egy kódarabot nehezeknek.

– Oké? – kiáltotta.

A válasz csak annyi volt, hogy a pilóta a fényképészt vállon veregette. Majd a helikopter, mint egy léggömb, felszállt a levegőbe. Elsuhant az Ördögtorony irányába, a többi helikopter után.

– Elég volt, most már menjünk – mondta Neary. – Ugorj be.

Hetvenre kapcsolt a homokúton, a kanyarokat két kerékkel vette, s mikor, feltűnt a láthatáron egy-egy újabb helikopter, egy fa fedezékébe menekült. Egyszer, amint egy fa alatt várták, hogy elrepüljön a gép, Neary megpillantott egy madarat az úton. A madár a hátán feküdt, karmai a levegőben. Neary rámutatott.

– Akarod, hogy visszaforduljunk? – kérdezte Jilliant.

– Mitől döglöttek meg, Roy?

– A mi kanáriaink még jól vannak. Szerintem ez az egész G-M ideggáz blöff.

– Akkor menjünk tovább.

Egy másodpercig csendben ültek. Majd mindketten elővettek egy zsebkendőt, és bekötötték vele az arcukat. Neary elindította a kocsit, és most, hogy egyre közelebb jutottak az Ördögtorony lábához, sokkal mértékletesebb sebességgel folytatták az útjukat.

Egy éles kanyar után mégis teljes erőből kellett a fékpedálra taposnia.

Négy khakiszínű teherautó állt egy sorban, teljesen elzárták a homokutat. Neary rükvercbe kapcsolt, és a nyakát nyújtogatta, hogy kinézessen a hátsó ablakon. Ahogy elkezdett hátrálni, ott is négy teherautó zárkózott fel mögé.

– Hajaj!

Jillian és Neary felcsavarta az ablakokat, és bezárta az ajtókat, anélkül hogy megbeszélték volna. Egy másodpercig semmi sem történt. Aztán a teherautók ajtaja kitért, és furcsa figurák jöttek ki a napfényre. Olyanok voltak, mintha aranyból lettek volna.

Lehetetlen volt megállapítani, hogy a katonasághoz tartoztak-e vagy sem, de mindnyájan egyformán voltak öltözve. Zárt úrruhaszerű, egyrészes, műanyagból készült, aranyszínű overallt viseltek, fejükön gömb alakú plexisisak, hátukon hatalmas tartály. Mintha légmentesen be lennének zárva a fémes fényű műanyagba. Neary szerint olyanok voltak, mint egy alufóliareklám.

Egyikük óvatosan közeledett feléjük, majd megállt közvetlen a Vega előtt. Egy kis táblát tartott fel, a következő krétával írott kérdéssel:

– HOGY ÉRZIK MAGUKAT?

Az ostoba kérdésre Nearyben engedett a feszültség. Lecsavarta az ablakot az ő oldalán.

– Kitűnően! – kiáltotta. – És ti, bohócok, ti hogy vagytok? Az arany ruhás eltette a táblát, és intett nekik, hogy szálljanak ki a kocsiból.

– A pokolba ezzel a marhasággal! – fakadt ki Neary. – Nincs más gáz ezen a területen, csak amit ti fíngtatok!

Egy másik arany ruhás, jobb karján vöröskereszt jelvénnel, benyúlt a kocsiba, s kivette a kalickát Jillian kezéből. Megkerülte a Vegát, és odatartotta a

kalickát Nearynek. Mindkét madár a hátán feküdt, mozdulatlanul.

Neary megadta magát.

Amint kiszálltak a kocsiból, mindkettőjükre maszkot adtak, és más-más teherautóba vitték őket.

– Hé! – kiáltott Neary, ahogy az egyik teherautó elindult Jilliannel. De egy másodperccel később már az övé is a nyomában volt.

A teherautó belseje úgy volt berendezve, mint valami mozgó orvosi rendelő. Neary azt gondolta, hogy az arany ruhások valójában orvosok lehetnek, bár úgy tűnt, most inkább az örök szerepét töltötték be. Nem tudott kinézni, mert az autó egy jó ideig erősen hepehupás terepen ugrándozott.

Mikor végre-valahára véget ért a kirándulás, az orvos-őr kinyitotta a teherautó hátsó ajtaját. Neary látta, hogy a nap már lemenőben van. A lenyugvó nap ferde sugarai egy kis kempingszerű területet világítottak be, mely utánfutó-irodákból, zöld sátrakból állt, és olyan zárt teherkocsikból, mint amilyenben őt is idehozták.

A távolban, bár egyre jobban sötétedett, a technikusok hatalmas pótkocsik kirakásával foglalatostokdtak. Nem volt idő, hogy jobban körülnézzen.

Egy arany ruhás besegítette az egyik koporsószerű utánfutóba. Mivel az arany ruhás még mindig viselte a buboréksisakot, nem szólt egy szót sem, Neary is hallgatott. Telt-múlt az idő, Neary az órájára pillantott. Este hét óra.

Hirtelen kivágódott az utánfutó ajtaja. Két maszkos férfi jött be a keszonon keresztül. Az arany ruhás azonnal elhagyta a kocsit. Neary egy vizsgálóasztal szélén ült. A magas, vékony, őszes hajú férfira bámult, majd a mellette álló fiatalabbra, ahogy azok levették a maszkjukat.

– Nos? – kérdezte. – Maga a Honcho?

A fehér hajú férfi a homlokát ráncolta, majd a másikhoz fordult. – Comment? Qu'est-ce que c'est un "honcho"? (Hogyan? Mit jelent az, hogy honcho?)

A másik elvigyorodott.

– Le grand fromage. (A nagy sajt) – felelte. Majd újra Nearyhez fordult. – Nincs sok időnk, Mr. Neary – mondta ingerülten. – Ez Mr. Lacombe. Kifejezetten őszinte, egyenes, lényegretörő válaszokat várunk öntől.

– Én is önöktől – vágott vissza Neary. – Hol van Jillian?

– A barátnője nincs veszélyben – mondta Laughlin. Lacombe leült Nearyvel szemben. Kékeszöld szeme furcsán csillogott a bosszúságtól... vagy az izgalomtól. Neary nem tudta eldönteni. Lacombe a másik férfit francia szőzőzönnel árasztotta el, amit Laughlin egy szótaggal a nyomában fordított.

– Tisztában van vele – mondta –, milyen veszedelemnek tette ki magát a barátnőjével együtt?

Nearyt megzavarta az egyszerre hangzó francia és az angol. Kinek válaszoljon, a főnöknek vagy az angolul beszélő tolmácsnak?

– Milyen veszélyről beszél?

– Ez a terület mérgezett – mondta a két férfi.

– Semmi bajom nem lett. Élek és beszélek. Laughlin gyorsan folytatta.

– Ha a szél délre fordult volna, akkor most nem beszélgetnénk.

– Nincs semmi baja a levegőnek – hajtogatta makacsul Neary.

A francia ujjaival szürke hajába túrt. Egy ceruzát vett elő a felöltőjéből, és jegyzetfüzetét az asztal széléhez támasztotta.

- Néhány kérdést szeretnék feltenni, Mr. Neary. Van ellene valami kifogása?
- Milyen jellegű kérdéseket?

Lacombe a xeroxozott papírlapot tanulmányozta. Laughlin tolmácsolt:

- Például: szokott ön álmatlanságban szenvedni?

– Nem.

- Szokott fájni a feje?

– Nem.

- Kezelték valaha elmebajjal?

– Még nem. – Neary apró nevetésére nem volt semmi válasz. – Nem.

- Senkit nem kezeltek a családból ilyesmivel?

– Nem.

Lacombe ceruzája különböző jeleket rajzolva száguldott az íven.

- Rossz álmok?

– Nem.

- Volt mostanában valami rendellenesség a bőrével?

– Nem. Hacsak...

- Igen? – sürgette a francia.

– Az arcom egyik fele leégett. Anélkül hogy napoztam volna.

Az átható kékeszöld tekintet elgondolkozva pihent meg Nearyn egy pillanatra.

Laughlin tovább fordított:

- A rossz álmokkal kapcsolatban nem kívánja módosítani a válaszát?

– Nem, vagyis... – Neary elhallgatott. – Ez a dolog. Ez a dolog volt a fejemben.

Lacombe várakozott, a ceruzája várakozóan pihent.

- Kérem, próbáljon meg pontosabban fogalmazni. Neary megvonta a vállát.

– Nem volt valami sok... csak egy sejtetem.

A francia a homlokát ráncolta, és a karórájára pillantott.

Ceruzájával végigfutott a listán, és feltette a következő kérdést.

- Hallott valaha hangokat?

– Nem szoktam hangokat hallani. És zöld embereket sem szoktam látni.

– Mr. Neary! – kezdte Lacombe óvatosan, lassan. – Volt valaha közeli találkozása? Közeli találkozása valami nagyon különös dologgal?

Neary agyában kattant valami, és elmosolyodott.

– Kik maguk? – Szerette volna megtudni a titkukat. Ő volt kint az utcán, s náluk volt a "cukor". De ez nem becsületes játszma, csak egy darab cukorka egyszerre.

Lacombe felnézett, és megkínálta még egy "cukorkával":

- Hallott valaha a fülében valamilyen csengő hangot? – Laughlin tolmácsolta.

– Egy egészen elviselhető, néha kellemes hangzású csengést? Egy különösen dallamos hangot vagy hangsort?

- Kik maguk? – kérdezte újra Neary.

Lacombe suttogott valamit Laughlinnak. Franciául beszélgettek, és Neary

csak ült ott a padján. Teljesen elszigetelve érezve magát.

– Hát ennyi az egész? – kiáltotta. – Ez minden, amit meg akartak kérdezni? – Az utóbbi képtelen hetek józan észnek ellentmondó eseményei hatására Nearyből kitört a keserűség: – Nos, hát nekem is lenne egy pár istenverte kérdésem. Maga itt a főnök? Akkor hát panaszt teszek. Nincs joguk, hogy hülyét csináljanak az emberből. Azt hiszik, hogy személyesen nyomozok minden híradóban elhangzó hír után? Ha egy gázfelhőről van csak szó, hogy lehet, hogy a hegynek minden részletét ismerem, pedig még sosem jártam itt?

Neary kimondta végre a varázsszavakat, s most Lacombe agyában kattant valami.

A francia jobban szemügyre vette a különös amerikaiit. Kopogtak az ajtón. Nem a legjobb időzítés.

Egy másik arany ruhás, vöröskereszt jelvény nélküli, buborékfejű figura lépett be.

– A Biztonsági Főnök azt mondja, hogy el kell vinni őket Evac-Reliance-be, és onnan busszal haza kell szállítani.

Kihátrált a szobából.

Lacombe visszaült a helyére, s intett Nearynek és Laughlinnak, hogy ők is üljenek vissza. Most már Lacombe egészen izgalomba jött.

– Mondja – kezdte lassú, választékos angolsággal, Royra szögezve tekintetét –, szóval elképzelte a hegyet, mielőtt tudomása lett volna a létezéséről. A hegy többféle módon megjelent. Árnyak a falon, sejtelmes képek, mértani ábrák, melyek valami felé mutattak, megközelítettek valami ismerős dolgot, de sajnos hosszú ideig semmi jelentéssel nem bírtak, míg végül minden megvilágosodott.

Neary alig tudta visszatartani könnyeit. Szótlanul bólintott.

– És úgy érezte... – Lacombe elhallgatott, nyilvánvalóan a megfelelő szó után kutatott. Megtalálta a szót, amit keresett. – Valami kényszeríti, hogy ide jöjjön?

– Azt hiszem, így is mondhatnánk – válaszolta Neary enyhe gúnnyal. Eddig nem is volt tudatában ironikus hajlamának.

Lacombe nem törődött a gúnyos hanggal, elvett egy borítékot David Laughlintól, kinyitotta, s egy tucat színes fotót vett elő, s átnyújtotta őket Nearynek.

– Ezek az emberek mindnyájan megpróbáltak eljutni a hegyhez. Nem ismeri őket?

Roy végignézte a képhalmot.

– Nem – mondta. – Csak őt ismerem. – S feltartotta Jillian képét.

Lacombe visszatette a képeket a borítékba, s átadta Laughlinnak.

– Azzal, hogy ide eljött – kérdezte halkan a francia –, mire számított, mit fog itt találni?

Nem volt könnyű megfogalmazni a választ. Mi az ördögöt keres ő itt?

– A választ – mondta végül. – Ez igazán nem örűlség, ugye?

Lacombe felállt, indulásra készen.

– Nem, Mr. Neary, nem örűlség. – Mikor az ajtóhoz ért, hirtelen visszafordult.

– Csak azt akarom mondani önnek, hogy nincs egyedül – mondta egyszerűen. –

Szeretném, ha ezt maga is tudná. Sok barátja van, és... én irigylem magát.

A három férfi átment a zsilipen, hogy felveszék a sisakjukat. Egy hosszú asztalon öt-hat maszk hevert, meg néhány hosszú gumikesztyű és egy olcsó madárkalicka. Benne két kanári. A madarak egy sarokban kuporogtak, és túlságosan is ragyogó szemmel figyelték Neary mozdulatait. Laughlin kinyitotta a keszton másik ajtaját, és a három férfi kísétált az alkonyatba.

Az ég nyugat felé még vörösen izzott, de felettük a mennybolton már mély, bársonyos kékké sötétült. Neary felpillantott az égre, s látta, hogy a csillagok fűrtökben ragyognak át a fátyolos hegyi levegőn.

Lacombe és a tolmácsa elkísérte Nearyt egy Huey harci helikopterhez. A gép motorja berregett, de a légcsavar még csendben várakozott.

– Nem! – kiáltott Neary. – Nem megyek vissza! Semmiféle busszal nem vagyok hajlandó hazamenni!

Egy kesztyűs kéz kinyitotta a jobb oldali ajtót. Neary látta, hogy hét-nyolc civil ül bent, mindegyik arcán maszk. Jillian fásultan emelte fel a kezét, mintha minden ereje elhagyta volna. Neary bemászott a fedélzetre. Az egyik pilóta egy iratköteget nyújtott át Laughlinnak, aki lent állt alattuk, a földön.

Laughlin átlapozta a papírcsomót, majd átnyújtotta Lacombe-nak.

– Látja? Mindegyikük megrajzolta a saját elképzelését az Ördögtoronyról, még mielőtt idejöttek volna.

A francia elgondolkozva nézte a rajzokat. Némelyik nem volt más, mint firkaszerű vázlat, de volt köztük gondos munkával készített kréta- és filctollrajz. Lacombe egy hosszú pillanatra a Huey nyitott ajtaján keresztül a bent ülő emberekre bámult. Éles pillantása a pilótára siklott, s gyorsan mondott valamit Laughlinnak franciául.

– Nem fognak felszállni! – továbbította Laughlin az utasítást.

– Uram, én parancsot kaptam a felszállásra a Biztonsági Főnöktől.

– Most meg tőlem kapott parancsot. Nem indulnak!

– Sajnálom, uram – mondta a pilóta csökönyösen. Volt valami ebben a "sajnálomban", amitől az inkább az ellenkezőjét jelentette.

– Csak öt percet várjanak! – kiáltotta ingerülten Lacombe.

A pilóta engedett, és feltartotta három ujját.

Lacombe és Laughlin már ott se voltak. A Hadműveleti Osztály egyik utánfutója felé rohantak, mely száz yarddal közelebb volt az Ördögtoronyhoz.

HUSZONHÁROM

A vezérkari kocsi egyik végét elsötétítették, hogy a radarspecialisták jól láthassák a képernyőket. A kocsi másik végén, ahol az ablakból a távolban várakozó helikoptert lehetett látni, két civil – Lacombe és Laughlin – nehéz mérközést vívott a Kutatási Célfeladattal megbízott állambiztonsági tiszttel, egy őrnaggal, akit mindenki Vad Vili néven ismert, bár a mellkasán díszelgő névtáblán sokkal színtelenebb "Walsh" volt olvasható.

Vad Vili olyan idős lehetett, mint Lacombe, Laughlin negyvenötre saccolta, de a két férfi között ez volt az egyetlen hasonlatosság. Vad Vili alacsony volt, zömök és hangos. Elnyújtott, monoton hangon beszélt, mintha az emberek közötti párbeszéd ugyanolyan rendű szóbeli közlés lenne, mint az őrtorony és az elhaladó repülőgépek vagy az Országos Repülésügyi és Űrkutatási Hivatal és egy mesterséges bolygó legénysége között levő kapcsolatot.

– Nem küldheti el őket! – tört ki a francia. Ilyen izgatottnak még Laughlin nem is látta a főnökét. – Vállalom értük a felelősséget!

– Egy fél percre, uram! – mondta Vad Vili elnyújtott hangon, húsos kezét feltartva, mint egy közlekedési rendőr. – A Mayflowernek ezen az oldalán ön nem lehet felelős, itt én parancsolok, ez Állambiztonsági Művelet.

Lacombe úgy járkált a kocsí végében, mint akit ketrecbe zártak. Tele volt fontos, új információkkal, és szerette volna magát megérinteni Vad Vili nyelvén. David Laughlin elhatározta, hogy megpróbál segíteni főnökének, most az egyszer a saját szavaival.

– Hát nem érti – mondta Laughlin, megpróbálva áttörni a két férfi között növekvő falat. – Akármit is csinál ön itt lent a bázistáborban, annak egy célt kell szolgálnia: hogy Mr. Lacombe kutatási programja terv szerint folyhasson odafent.

– Én értem. – Vad Vili szeme szinte eltűnt húsos arcában, ahogy grimaszot vágott. – Maguk viszont azt nem értik, mi a katonai fegyelem.

– Nem akarom, hogy elküldjék azokat az embereket! – ismételte a francia.

Vad Vili nagy lélegzetet vett.

– Három hete egy parancsláncot kaptunk – folytatta az őrnagy. – Ez behatolás a bázistáborba! A parancsláncolat értelmében csak így kezelhetjük a táborba való behatolást, és most már késő, hogy ezek az emberek más elbírálás alá essenek.

– Ez a kis csoport a legkülönbözőbb emberekből áll – mondta Lacombe nagyon lassan, angolul, időnként Laughlinra nézett segítségért, ha nem találta a megfelelő kifejezést. Laughlin nagyszerűen fordított, nemcsak nyelvészeti pontosságra törekedett, hanem igyekezett ugyanolyan érzelmi töltésű szavakat találni, mikor Lacombe izgalmaiban anyanyelvére fordította a társalgást.

A francia a nyitott ablakból a várakozó helikopterre mutatott.

– Ugyanaz a látomás jelent meg mindannyiuknak. Nekik is rejtély, nekem is, miért érezték ugyanazt a kényszert, hogy ide jöjjenek.

Vad Vili megvonta húsos bikavállát.

– Ha engedélyt akar tőlem kérni, magának kell helikopterrel új parancsért repülni, mert annyira ellentmondóak az utasítások, hogy tulajdonképpen azt sem tudom, mi folyik itt.

A francia egy halom rajzot lökött az őrnagy elé.

– Miért csak az utolsó percben mutatták meg nekem ezeket?

Vad Vili a papírlapokat szétterítette az asztalon.

– Érdekes – tűnődött.

– Nagyon keveset tudunk ezekről az emberekről – mondta Lacombe –, csak a kérdőíveinkre adott válaszait. De kicsodák ezek az emberek? Miért rajzolták

mindannyian ugyanazt a képet? Miért érezték úgy, hogy ide kell jönniük, mikor a televízióban meglátták az Ördögtornyot?

A köpcös férfi vállat vont.

– Bizonyára valami véletlenről lehet szó. – Nyilvánvalóan nem volt megelégedve a saját válaszával, és tovább lökdöste kövér mutatójával a rajzokat. – Ezek az emberek teljesen véletlenül kerültek össze – mondta végül. – Semmi különleges nincs bennük. Itt ez a Mr. Neary, akivel az előbb beszélt. Ő egy Mr. Senki. Az asszony, aki vele van, azt állítja, hogy a kisfiát keresi. Ki tudja?

– És ezek? – kérdezte Lacombe, s egy nagyobb, részletesebb rajzra mutatott.

Az őrnagy a lap hátáról olvasta a "művész" nevét:

– Larry Butler. Utánanéztünk. Los Angelesből jött. Ingatlanügynök. Valamikor westernfilmekben is játszott. Egy másik senki.

– És ez? – érdeklődött a francia.

Vad Vili figyelmesebben megnézte az elnagyolt krétavázlatot.

– Mrs. Rosen Kansas Cityből. Nagymama. A férje is vele van. Nyugdíjasok. Éppen nyaralnak. Mindenkinek utánanéztünk, egyenesen Washingtonba kábeleztünk információért. Mindannyian senkik. Maximum egy-egy közlekedési szabálysértés. Egyiknek sincs priusza.

– Eső?

– George Fender. Autószerelő. Forth Worth, Texas. Második világháborús veterán. Megsebesült Guadalcanalnál.

– És ez?

– Erre nincs időnk! – mondta az őrnagy. – Higgyen nekem. Ezek az emberek igazán senkik.

– És ez? – tartott ki Lacombe.

– Elaine Connelly. Tanár. Bethesda, Maryland. Özvegyasszony. Nős fia van, három unokája. – Vad Vili egy felbőszült horkanást bocsátott ki. – Gondolom, a másik kettőről is óhajt valamit hallani.

– Természetesen – válaszolta Lacombe.

– Mr. és Mrs. Arlhur Penderecki, Hampramck, Michigan. A férfi hentes. A felesége titkárnő. Násztutasok. A fiatalasszony vasárnapi iskolában tanít. – Gyors lélegzetet vett. – Elég volt! – kiáltotta ingerülten.

– De hát nincs közöttük kapcsolat – mondta a francia.

– Nem érdekel, hogy van vagy nincs. A felelős én vagyok azért, hogy ezeket az embereket eltávolítsuk innen. Éspedig most, rögtön!

– De hát maga is azt mondja, hogy ezek veszélytelen emberek. Hogy mindannyian senkik, nincs bennük semmi különleges.

– Veszélytelennek látszanak – emlékeztette az őrnagy. – Egy gyors, ötperces ellenőrzéssel ennyit tudunk róluk kideríteni.

– Kilenc ember, akiket ugyanaz a látomás hozott ide.

– Legalábbis ezt állítják.

– Akiket egyformán kényszerített valami, hogy idejöjjenek.

– Csak az időt pocskékoljuk – mondta Vad Vili visszafogottan. – Nem az én

időm drága, hanem a magáé. Magának kell határidőre készen lenni. De ha az én határidőmmé is tették, akkor lássák. Megyünk. Mégpedig azonnal.

Lacombe hosszan hallgatott. Ősz fejét hátravetette az egész küzdelem alatt. Most kissé felengedett a tartása.

– Meg kell tudnom, mi a titka, hogy ezek az emberek ugyanazt a kényszert érezték. Hogy miért jöttek ide. Talán...

– Nincs rá mód – horkant fel Vad Vili.

– Écoutez-moi! (Figyeljen rám!) – mormogta dühösen Lacombe. – Ezeknek az embereknek mindegyikére valószínűleg ezer jut odakint, akiket megérintett ez a látomás, csak mivel nincs televíziójuk, vagy éppen nem nézték a híradót, nem tudták azonosítani a hegyet.

– Ez csak véletlen – állította az őrnagy.

– Ez egy nagy jelentőségű szociológiai esemény – javította ki a francia –, mely meglepő fontossággal bír. A válasz, hogy miért jöttek ide ezek az emberek, lehet, hogy a legfontosabb információ, ami birtokunkba kerülhet az egész terv folyamán.

– Befejeztem a beszélgetést!

Lacombe karja kinyúlt. Ujjai megragadták Vad Vili egyenruhájának hajtókáját.

– Meg fog hallgatni, Walsh őrnagy!

Vad Vili kis szemei kitágultak. Még soha senki sem ragadta meg a kabátját, mióta hadnaggyá kinevezték.

– Nem fog időben felérni a D.S.M-re – mondta a franciának.

– Écoutez-moi, tété-de-merde! (Ide figyeljen, maga szarházi!)

Vad Vili Laughlinhoz fordult.

– Mit mondott?

HUSZONNÉGY

A nagy Huey helikopter belsejében Neary, Jillian és a többi civil, akik "behatoltak" a bázistáborba, szinte kábultan, csendben ültek, arcukon gázmaszk, csak a tekintetük járt ide-oda, ahogy próbálták megérteni, mi történik velük.

Nyilvánvaló, mi lesz a sorsunk – mondta magában Neary. Néhány percen belül felszállnak, és ezzel vége az egész örültségnek. Sosem fogja megtudni, mit jelent a hegy. Jillian sosem fogja megtalálni Barryt. Ezek az emberek sosem fogják megtalálni a választ.

S mindez azért, mert a bázistábor védelmét olyan nehéz kijátszani. Még az is lehet, hogy a fennhangon hirdetett ideggázmérgezésben van valami igazság. Előfordulhat, töprengett Neary, hogy a katonaság egy kis gázfelhőt bocsátott ki ezen a területen, hogy néhány madár elpusztuljon, s ezzel meggyőzze még a kételkedőket is. Vagy csak elkábították az állatokat? Nearynek eszébe jutott a két kanári, ahogy az egyik utánfutó keszonjában üldögéltek az olcsó kalickában. Vajon kinek a kanáriai lehettek? Az övéi? De hát az ő madarai állítólag megdöglöttek. De ha nem dögöltek meg? ...

Neary Jillian mellett ült, combjuk szorosan egymáshoz nyomódott. Jillian behunyta a szemét. Milyen hosszú utat tett meg ez a szegény asszony, gondolta magában Neary, és semmiért. Mindannyian szinte tönkretették magukat, hogy eljussanak ide. És most mindennek vége lesz, még mielőtt elkezdődött volna.

Neary talpra ugrott. A másik hét társa rámeredt. Jillian is kinyitotta a szemét, s felnézett a férjára.

Neary lassan, szabályos mozdulatokkal lekapcsolta a gázmaszkját. A kapcsok akkorát pattantak, mint a fegyverropogás. Neary letépte arcáról a maszkot, és a földre dobta. Ez volt a legbátrabb tette, amit valaha is elkövetett, de ugyan akkor ez tűnt a legkönnyebbnek. És ennek legalább volt valami értelme.

Mélyen belélegezte a levegőt.

A többiek rémülten nézték. Ekkor Jillian olyan gyorsan, hogy a kapkodástól majdnem belegabalyodott, szintén letépte arcáról a maszkot. Ott állt Neary mellett, és nagyot szippantott a levegőből.

– El fognak pusztulni, mérgezett a levegő – mondta nekik egy kis hetvenéves emberke.

– Uram – válaszolta Neary –, nincs itt a levegővel semmi baj. Csak a katonaság nem akar szemtanúkat.

A kis öregasszony, talán az öreg emberke felesége, borzongva megszólalt:

– Ha a hadsereg nem akarja, hogy itt legyünk, akkor ez nem a mi dolgunk.

– Mi csak látni akartuk a hegyet – mondta bocsánat kérően a kis öreg Nearynek. – Olyan különös véletlen volt, hogy megfestettem. Senki se vett fáradságot, hogy a levegőről beszéljen nekünk.

– Hogy jöttek rá, merre van ez a hegy?

– Nem volt nehéz. Utánanéztem a Nyugati félgömb híres hegyeiben. Tudták maguk, hogy Theodore Roosevelt elnök ezt a hegyet hazánk első nemzeti emlékművévé nyilvánította 1906. szeptember 24-én?

Egy hosszú hajú negyvenéves fickó felállt, és letépte arcáról a sisakot. Arca napbarnított volt, és viselkedése jóléről árulkodott. Mély lélegzetet vett.

– Istenem, hiszen jobb itt a levegő, mint Los Angelesben! – mondta.

Még ketten – egy férfi és egy nő – álltak fel, és ideges, reszkető ujjakkal levették sisakjukat. Arcuk nyúzott volt és vékony, olyan benyomást keltettek, mint akik a kimerülés határán vannak. Mintha belülről teljesen ki lennének égve, és kerülnek a többiek tekintetét.

Roy a társaihoz fordult, igyekezett túlkiabálni az üresen járó légcsavarok zaját:

– Ki akar maradni? – kérdezte.

Jillian felemelte a kezét. Majd a Los Angeles-i férfi. Végül, az idős pár. A többiek elnéztek.

– Oké! – mondta Neary. – Csak tartsatok velem, és gyorsan fussatok.

Ebben a pillanatban a helikopter ajtaja kezdett becsukódni. Roy kétségbeesésében a karjával próbálta feltartóztatni a csukódó ajtót.

Az őt kinyitotta az ajtót, hogy megnézze, mi történik, és meglátta az "örizetéseket" levetett sisakkal. A következő pillanatban a Los Angeles-i fickó

már Neary oldalán állt.

– Rajta! – kiáltotta Neary. – Futás a hegy felé! – és kiugrott a félig nyitott ajtón. Az őrt lábával éppen a nyakánál, a sisak alatt találta el. Roy, Jillian és Los Angeles-i ügyetlenül átugrálták az elvágódott katonát, és elkezdtek szaladni a fák felé.

Ahogy rohantak, különböző feliratok villantak a szemükbe: Piggly-Wiggly és Baskin Robbins teherautók, melyekről a technikusok – sisak és úrruha nélkül – elektronikus felszereléseket és rengeteg ládát pakoltak le. A ládákon szintén feliratok: "Lockheed", "Rockwell", "Óvatosan kezelendő!".

A többieket, köztük az idős házaspárt is, akik elhatározták, hogy Nearyval tartanak, megállította egy másik Nemzeti Gárda-tag, kétlépésnyire a helikopter ajtajától. Neary teljes erejéből, minden idegszálával futott, közben felpillantott a hegyre, mely annyiszor kísértette álmaiban. Most végre itt az alkalom, hogy megfejtse a titkát.

A vezérkari kocsiban ezalatt Lacombe úgy érezte, teljesen tehetetlen Vad Vili értetlenségével, makacsságával szemben.

– Maga ezt nem érti! – mondta Lacombe az őrnagynak rossz angolsággal, majd gyorsan átváltott franciára: – A hegy volt a kulcs. És az ajándék a mexikói sivatagban a nyomra vezető jel. Nekünk szólt a jel, hogy nyissuk ki az értelmünket, s bocsássuk be őket – hadarta sebesen.

Laughlin lefordította, majd Lacombe-nak új gondolata támadt. Saját maga fordította franciáról:

– Ezeket az embereket meghívták ide – kiáltotta. – Meghívták őket!

Ez sem hatott. Laughlin látta, hogy az őrnagy egy szót sem ért az egészből.

De most Lacombe-nak megakadt valamin a szeme, ahogy tekintete kitévedt az ablakon. Látta a három őrizetest, ahogy a fák felé tartanak. Nem szólt egy szót sem, de lassan elvigyorodott.

Eközben Vad Vili ékes szóáradatot zúdított David Laughlinra:

– Hallottam, hogy maga itt a létra legfelső fokain áll. Az én munkám nem olyan előkelő, de a mi szolgálatunk nélkül elvétene egy fokot, és lebukfencezne arról a bizonyos létráról. Ebben a csordában nincsenek sztárbikák és főtehenek...

Lacombe egy idő után már oda sem hallgatott. Nagy megelégedéssel figyelte, ahogy a három szökevény eltűnik a fák között.

Mikor már nem látta őket, még mindig mosolyogva Laughlinhoz fordult.

– Mit mondott az őrnagy?

David kezdte már elveszíteni a hidegvérét, ahogy erre a seggfejre figyelt.

– Csupa baromságot – válaszolta franciául.

– Sejtettem – mondta Lacombe, s talán még vidámabban mosolygott.

Neary a szürkület árnyait felhasználva megkerülte a helikopterleszálló pályát, és két társát a hegy lábát borító bozótosba vezette. Leborult a földre, hogy lélegzethez jusson, és hogy bevárja a többieket. Mikor azok utolérték, Roy kezdte magáról lehámozni az úrruhát, s intett társainak is, hogy kövessék

példáját.

Mikor megszabadult a kesztyűtől, kezét a Los Angeles-i felé nyújtotta.

– Hello! Roy vagyok.

– Larry Butler.

– Nem maradhatunk itt – szólalt meg újra Neary, még mindig lihegve. – Menjetek a fák közé, és ott várjatok meg.

Larry és Jillian azonnal elindultak. Roy még egy percig maradt, hogy kifújhassa magát, közben megpróbálta kifigyelni, mi történik a bázistáborban. Aztán ő is teljes erőből futni kezdett fel a hegyen, a kétszáz yardnyira fekvő erdő felé.

Sziréna hangja nyögött fel a sötétben. Reflektorfények pásztázták végig a landolópályát. A vezérkari kocsai ajtaja kivágódott, s egy Nemzeti Gárda-tag bukott be, levegőért kapkodva.

– Elbántak velem, uram!

– Hányan szöktek meg? – ordított Vad Vili.

– Hárman. Hárman, uram. A többieket elkaptuk.

Vad Vili felkapott egy látcsövet az asztalról, sötétben Lacombe-ra és Laughlinra pillantott, majd gyorsan kimasírozott az utánfutóból. A többiek követték.

A háttérben három helikopter emelkedett a magasba, bekapcsolva nagy teljesítményű kvarc-jód reflektoraikat. Egy tucatnyi katona Légierő-egyenruhában, övhöz kapcsolt gázmaszkkal, a fegyverét töltötte. Félautomata M-14-es pusák voltak, infravörös keresővel.

Vad Vili messzelátójával végigpásztázta a fákat. A helikopterleszálló pályánál rögtönzött tábori főhadiszállást állítottak fel. Az őrnagy és Lacombe egy-egy tábori telefont kaptak.

– Egy órán belül leszedem őket a hegyről – kiabálta Vad Vili a telefonjába.

Egy hang válaszolt a készülékből:

– Készítsék el az északi oldal fotometrikus analízisét. Használjanak infravörösét.

– Már elrendeltem.

– Ha nem kerülnek le a hegyről rövid időn belül, az északi oldalt permetezzék be EZ-4-gyel. Értesítsenek a fejleményekről.

– Mi az... az EZ-4? – kérdezte ijedten Lacombe.

– Altató permet – válaszolt Vad Vili a telefonba, bár két lépésre voltak csak egymástól. – Ugyanaz az anyag, amit a háziállatoknál szoktunk használni. Gyorsan hat, helyhez kötött, és néhány órán belül elmúlik a hatása. Hat órán át aludni fognak, s mire a nap felkel, már ihatják is a reggeli kávéjukat.

A francia választékos angolsággal válaszolt a telefonon keresztül:

– Nem mi választottuk ezt a helyet. Nem mi választottuk az időpontot sem. És nem mi választottuk ezeket az embereket. Nincs jogunk, hogy megállítsuk őket.

– Ez a terület tökéletes stratégiai vákuum volt, amíg ők levegőt nem pumpáltak bele – mondta Vad Vili a kagylóba.

– Ők sokkal inkább ide tartoznak, mint mi – mondta szomorúan Lacombe.

Az Ördögtorony csúcsa a fenyőfák között áttünedezve sötéten rajzolódott ki az esti égbolton. A három szökevénynek, ahogy elcsigázottan vánszorogtak felfelé a meredek hegyoldalon, a laza, agyagos, tülevelekkel borított talajon csúszkálva, a hegycsúcs megmászhatatlannak tűnt.

Jillian megbotlott és elesett, visszafelé kezdett csúszni, még mielőtt megkapaszkodhatott volna valami aljnövényzetben. Larry Butler szintén elvágódott, de egy másodperc múlva már újra talpon volt. Roy megállt, hogy bevárja őket. Majd meghallotta fejük felett a már jól ismert berregést.

Hirtelen három helikopter világította be messze előttük a hegy legfelső régióját, aztán elkezdtek a rejtettebb zugokat átfürkészni. A ragyogó reflektorok elhúztak mellettük.

– Túlbecsülik a képességeinket – mondta Larry zihálva. – Legalább két óra gyalog, míg odaérünk.

– Látjátok azt a hegyszorost arrafelé? – kérdezte Neary, s a távolba mutatott.

Valóban, a sötétségen keresztül egy keskeny hágó derengett fel, mely átvezet a hegy túlsó oldalára.

– Talán hamar elérhetjük – próbálta vigasztalni magát és társait.

Butler felkészült a futásra.

– Nem lett volna szabad abbahagynom a lovaglást! – mondta kínosan vigyorogva.

Vörös és zöld helikopterfények alakzata körözött a fennsík felett, majd eltűnt, ahogy a helikopterek kezdtek átérni a hegy másik oldalára.

– Ott van még négy – számolta Jillian. – Van egy másik szurdok is, ami felvezet a csúcsra – mondta habozva. – Emlékszem rá a festményeimről. Azt könnyebb megmászni. Az északi oldalról indul, és...

– Az nem jó – mondta Neary határozottan. – A hegytetőn háromszáz láb magasságban meredek szakadéokban végződik.

Csak akkor tudnánk megmászni, ha gyakorlott alpinisták lennénk. Ez az út fokozatosan emelkedik a másik oldalra.

– Maga szerint mi van a másik oldalon? – kérdezte Butler.

– Egy puszpángvölgy. Fák és ösvények szegélyezik... Jillian csodálkozva nézett Nearyre.

– Nem is gondoltam volna – mondta. – Én mindig csak ezt az oldalát festettem meg.

– Az én rajzaimon sem volt völgy – csatlakozott Larry.

– Legközelebb – mondta Neary, s rövid nevetésbe tört ki – próbálkozzanak szobrászattal.

A helikopterleszálló pályán néhány mérnök tíz gallon rozsdamentes acéltartályban EZ-4-et rakott fel a várakozó helikopterekre. Az emberek csendben dolgoztak az üvöltő légsavarak alatt, és olyan óvatosan bántak az

anyaggal, mintha az bármely pillanatban kiömlöhetne, és rájuk zúdulhatna.

Vad Vili nem messze tőlük figyelte a műveletet. Megnézte az óráját, majd felpillantott a hegyre. Tudta, hogy eközben a Különleges Erők alakulatai legyezőállásban haladnak felfelé a hegyen, időnként meg-megállva, hogy átfésüljék az erdőt az M-14-esűkre erősített infravörös keresőjükkel.

Az egyik segédtsízt átadta a tábori telefont Vad Vilinek.

– Pyramis hívja Bahamát.

– Bahama – válaszolt Vad Vili. – Mi újság?

– Nincs semmi jelentenivaló a középállomásról. Ha egyszer elérik a hegy gerincét, akkor ott már ezernyi elrejtőzésre alkalmas helyet találhatnak. Hogy az egész hegyet egy óra alatt átfésüljük, háromszor ennyi emberre van szükségem.

Vad Vili eltartotta fülétől a kagylót, s eltöprengett. Majd gyorsan utasítást adott:

– Térjete vissza a bázisvonalhoz.

Az őrnagy visszaadta az asszisztensének a telefont, még egy másodpercig gondolkozott.

– Mindenki hagyja el az északi oldalt. Hívd a "hold sötét oldalát", és mondd meg nekik, hogy permetezni fogunk – mondta végül.

Lacombe lépett ki a híradós kocsiból, kezében cellofánba csomagolva egy fogason lógó sportzakót tartott. A leszállópályán megindult a várakozó teherszállító helikopter felé, nyomában Laughlin. A francia megállt egy pillanatra, s nézte, ahogy Vad Vili parancsot ad az EZ-4-et szállító helikoptereknek. A légszavarak sikkva felgyorsultak. A három gép egyszerre szállt fel függőlegesen, s vibráló piros és zöld fényeikkel egymás után befűrdtek az éjszakába.

A francia keményen Vad Vilire pillantott, tekintetében inkább szomorúság látszott, mint harag. Majd követte Laughlint és az öt civil operátort a Hueyra. Az ajtó azonnal becsukódott, majd egy másodperc múlva a nagy teherszállító helikopter is függőlegesen felemelkedett, hogy elinduljon az éjszakában.

Roy, Jillian és Larry a teljes kimerülés határán voltak. Már majdnem elérték a hegy túlsó oldalát. Neary úgy emlékezett a modellről, amit készített, hogy a puszpángvölgy már nem lehet nagyon messze. És igaza volt a helikopterekkel kapcsolatban is. Ezt a részt nem permetezték. Legalábbis eddig. Egy tisztás feküdt előttük.

– Fussunk át rajta – mondta Neary Jilliannak és Larrynek. Jillian csak bólintott, spórolva a levegővel, de Larry, aki igazán teljesen kimerült, azt lihegte:

– Menjete előre. Majd utolérlek.

– Rendben – mondta Roy. – Megvárunk a másik oldalon.

A földhöz lapulva Neary nekiiramodott, Jillian a nyomában. Egy percben sem tellett, hogy átjussanak a nyílt terepen. Lihegve, zihálva levetették magukat a tűlevelekre. Kínózta őket a szomjúság, ömlött róluk az izzadság, kezük és arcuk sajgott a számtalan tüskeszúrástól, az ágak karcolásától.

Valahol a szökés folyamán, talán a helikopter ajtajában, Nearynek megsérült

a bal karja és a válla. Mikor megállt s rágondolt, a fájdalom csaknem elviselhetlenné vált, s érezte, hogy egyre nehezebben tudja használni a sebesült karját.

Mindketten hason feküdtek, szemükkel Larryt keresték.

– Ott van! – suttogta Jillian, s balra mutatott.

Látták, hogy Butler előjön egy fa fedezékéből, úgy jó százyardnyira tőlük, a szél irányában.

– Larry! – kiáltott Roy. – Itt vagyunk!

Óriási zaj és fényrobbanás nyomta el a kiáltását, amint egy harci helikopter lenyeste a fák tetejét, s hasán a nagy teljesítményű reflektorok végigseperték a tisztást.

Roy és Jillian felállva integettek Larrynek, hogy rohanjon ő is. A zaj egyre erősödött, de Neary tovább kiabált:

– A tisztáson vagy! Észre fognak venni!

A helikopter élesen megdőlve lecsapott. Biztos, hogy észrevették a férfit a tisztáson

Larry hallotta a helikoptert is, azt is, amit Neary kiáltott neki, mert ő is visszakiabált:

– A fene beléjük!... Mit akarnak? Talán rajtam akarnak landolni?

A helikopter följük ereszkedett, és megindult a tisztás felé. Kisebb madarak potyogtak le a fákról. Neary és Jillian észbe kaptak, hogy a széllel ellenkező irányba kell haladniuk. És nagyon gyorsan. Csak ötvenyardnyira voltak már a szurdoktól. Annyira kimerültek, hogy már csak küszni voltak képesek.

Mögöttük a helikopter visítva körözött éppen Larry fölött. Úgy látszott, egyáltalán nincs tudatában a veszélynek a hatalmas zaj közepette, a fenyőtűk és levelek forgatagában, a láthatatlan EZ-4-eső alatt. Felbökött a hüvelykujjával, mint egy autóstopos.

– Nézzétek csak, permeteznek! – kiáltotta.

Roy és Jillian nagy nehezen elérték a szurdokot, és visszanéztek. Larry Butler teste egyszer csak elkezdett ütemesen vonaglni. Először a feje, majd a karja. Majd az egész teste görcsösen rángatózott.

Jillian fel akart állni, hogy Larryhez fusson. Neary megragadta.

– Nem, nem! – kiáltotta Jillian fülébe. – Ne nézz vissza! – Jillian újra leereszkedett.

Látták, ahogy Larry elvágódik, megpróbál felállni, iszonyúan vonaglik a földön, aztán csendben, nyugodtan fekszik.

Roy és Jillian a tisztást nézték. A magas fű csak egy helyen nyomódott le.

– Nem hagyhatjuk egyszerűen itt – mondta végül Jillian.

– Ha alszik, mindegy, hogy ott vagy itt csinálja.

– És ha haldoklik? – kérdezte Jillian.

– Ha haldoklik... – Neary mély lélegzetet vett, majd sípoló hanggal kiengedte – akkor mi is meghalunk.

Jillian megszorította Roy karját.

Magas fenyők között mentek a hegygerinc felé. Neary emlékezett rá, hogy

amikor sárból, újságpapírból és dróthálóból megformálta a hegyet, a gerinc galériászerűen futott végig a kanyon mentén, fákkal szegélyezve.

Még mielőtt elérték volna a hegygerincet, erős fény tűnt fel, mintha alulról jönne, s a ragyogás a sötét éjszakában visszatükröződött a tiszta magaslati levegő párcseppjein. Ahogy megközelítették a hegy peremét, hasra vetették magukat, és kúszva haladtak tovább, hogy óvatosan kipillanthassanak.

Harminclábnyi lejtőt kellett kúszva megtenniük. Neary hallotta, ahogy a helikopter, megkerülve a hegyet, visszajön. Egy satnya kis bokor felé nyúlt, hogy megkapaszkodjon, de az kisiklott a kezéből.

Visszacúszott a lejtőn.

– Roy! – kiáltotta Jillian. Ő már elérte a hegygerinc tetejét. – Rajta, Roy! Mindjárt fent vagy!

Royról ömlött a veríték, a lába sajgott. Úgy érezte, ujjai nem képesek markolni.

– Kérlek, Roy! Jön a helikopter!

Neary felpillantott a nőre. Jillian lenyúlt, hogy megfogja Neary kezét. A férfi mászni kezdett. A hatalmas erőfeszítéstől nem kapott lélegzetet. Centinként haladt a laza, homokos talajon.

– Roy, már csak egy-két lépés van hátra!

A helikopter ratatája egyre hangosabbá vált. Neary homlokáról ömlött az izzadság. Csak egyyardnyira volt Jillian kinyújtott kezétől. Félyardnyira.

A légcsavarok zúgása betöltötte a levegőt. Bármely pillanatban meghallhatják a gáz sziszegő hangját. Neary egész teste megrándult. Előredobta magát, és Jillian elkapta a kezét. A nő segített Nearynek felhúzódkodni a domb pereméhez. Lebukfenceztek a szemben levő lejtőn, s éppen az alattuk levő kanyon peremén állapodtak meg.

A helikopter jajongva elrepült. Neary izzadságtól maszatos szemmel bámult fel rá. A permetet elkerülték. Már egészen közel voltak a kanyonhoz. Megmenekültek.

Megborzongott, nagyot sóhajtott, s teleszívta tüdejét friss levegővel. Egyszerre érték el a felbukkanó fennsíkot, és kikémlelték a kanyon pereme fölött. Olyan látvány tárult eléjük, amit szinte fel sem tudtak fogni.

– Jézusom! – suttogta Neary.

– Ó, istenem! – kiáltotta Jillian. – Ó, istenem!

HUSZONÖT

A természet megalkotta, s az ember birtokába vette. Olyan volt, mint egy égi kikötő, valamiféle kozmikus repülőtér, melyet emberi lények hoztak létre. Jelzőlámpák sora nyúlt végig a horizonton, talán öt mérföld hosszúságban, saccolta Neary. Az egész hihetetlen bázis középpontjában a kifutót szegélyező fények egy hatalmas, megvilágított dupla kereszthez vezettek. Nearynek a hely azt sugallta, hogy itt valaminek történnie kell.

Az egész területet, melyet dinamit és bulldózerek segítségével laposra simítottak, nagy fémállványon ülő stadionlámpák szegélyezték. A reflektorok alatt Roy és Jillian jól látta, hogy az egész bázist hat láb magas védőfal veszi körül. A falon belül három szintet lehetett megkülönböztetni – sok zárt modulfülkével. Mindegyik fülkének két ajtaja volt, némelyik nagy panorámaablakkal is rendelkezett. A fülkék különböző méretűek és magasságúak voltak, fémállványokon gubbasztottak, és létrával lehetett megközelítem őket.

A hatalmas aréna középpontjában egy szín-hang jelzőtábla állt, mely negyven láb hosszú és hat láb magas lehetett, s egy tizenhat láb magas emelvényen helyezkedett el, kábelek s vezetékek kötötték össze a valamivel lejjebb levő hatalmas Moog fényorgonával.

Anélkül hogy Jillianhoz fordult volna, Neary megkérdezte:

– Látod ezt?

– Ó, igen! – suttogta Jillian.

– Jól van – mondta Roy megkönnyebbülve, hogy mégsem hallucinál, vagy ha igen, akkor legalább nem egyedül.

Kétszáz vagy talán háromszáz láb magasságban voltak a nagy, U alakú stadion felett, melyet a puszpángvölgyből vágtak ki, és ahogy a szemük és agyuk hozzászokott az alattuk lejátszódó fantasztikus jelenethez, Roy és Jillian, anélkül hogy bármit is mondtak volna, elhatározták, hogy lejjebb ereszkednek, közelebb a stadionhoz. Óvatosan másztak le a gránitperemen egy kiálló sziklára, úgy ötvenlábnyra, ahol egy bokor kitűnő fedezéket nyújtott.

Most már ki tudták venni az embereket is, akik bizonyára technikusok lehetnek, s akik a fülkében s a fülkék körül dolgoztak. Különböző színű overallokat viseltek, a fehér ruhásoknak "McDonnell-Douglas" felirat díszelgett a hátukon, a kék ruhásoknak "Rockwell", és a piros ruhásoknak pedig "Lockheed". A kis fülkék valószínűleg a laboratórium szerepét töltötték be. Roy és Jillian nem tudta pontosan kivenni, mire való az összes felszerelés, de felismertek néhány lézerekészüléket, biokémiai készülékeket, hőmérésre és elektromágneses mérésekre szolgáló műszereket, melyek háromlábú állványokon pihentek, néhány spektográfiai analizátort s még egy csomó bonyolultnak látszó műszerféleséget, melyek a jó ég tudja, minek a mérésére és megfigyelésére szolgálhattak.

Három fülkében fekete öltönyös férfiak ültek, mindnyájan sötét szemüveget viseltek, nyilvánvalóan "nagyon fontos személyiségek", néhány katona vigyázott rájuk. Neary rajtuk kívül nem is látott a stadionban katonákat. A bázis körül nagy radartányérok pásztázták végig az eget, időnként megálltak egy pillanatra, majd újra mozgásba jöttek. Mindenütt televíziómonitorok, s legalább száz filmfelvevő gép, ötven fényképezőgép és huszonöt képmagnó, csigasorokra szerelve. Körülbelül harminc operatőr jutott az összes felvevőre, a többiek nyilvánvalóan távirányításúak lehettek, és a vezérradarhoz voltak kapcsolva.

Hatalmas méretei ellenére az aréna zsúfoltnak és rendetlennek hatott. Coca-Cola- és falatozóautomaták bukkantak fel összevissza, hordozható vécék

sorakoztak a kör kerületén, és egy kis étkezőféleség díszelgett vászontető alatt, mely Nearyt a hadsereg kintinjára emlékeztette. Rengeteg kibontatlan láda hevert, mindenfelé, "McDonnell-Douglas", "Rockwell" és "Lockheed" felirattal, és mindenütt hulladék: papírpoharak, papírsebkendők, műanyag tányérok, vécépapír, üres konzervdobozok. Tulajdonképpen néhány overallos pofa éppen ezt a sok szemetet seperte össze, mikor a napszemüveges fejések csoportja, élükön egy ősz hajú, overallos férfival, vonult el előttük.

Néhány technikus a szintetizátor mellett csoportosult, s egyikük, a többiek unszolására, leült a zenegéphez, s elkezdte pötyögtetni egy ujjal a Hold folyót. A hangokat az egész kanyon visszhangozta, fények és színek villogtak a hatalmas jelzőtáblán. A "zenészt" lehurrogta a pálya távolabbi részén dolgozó többi technikus.

– Tudom, mi ez! – mondta Neary inkább magának, mint, Jilliannak. – Tudom, ez mi! Hihetetlen!

Halk csengettyűszó hallatszott alattuk.

– Uraim és hölgyeim...

A hangot erősítőkön át hallották. A beszélő bizonyára az egyik fülkében tartózkodik, talán a vezérlőfülkében, ahol komputerek voltak elhelyezve. De aztán megpillantották a beszélőt.

Egy fehér overallos férfi sétált ki az aréna közepére, kezében kis mikrofonnal, melynek zsinórja mögötte kígyózott.

– Uraim és hölgyeim! Kérem, foglalják el helyüket. Ez most nem gyakorlat. Ismétlem: ez nem gyakorlat. Megkérhetném önöket, hogy a fényt hatvan fokra mérsékeljék?

A stadion fényei fokozatosan halványodni kezdtek. Az ötmérföldes kifutópályán – ameddig a szem ellátott – felragyogtak a landolólámpák. A kis fülkében a komputer és a műszerek lámpái hirtelen fehérről vörösre változtak. Majdnem az összes laboratóriumban vörös munkafény parázslóit.

– Jó, jó, nagyszerű! – lelkesedett a fehér ruhás, mint valami ceremóniamester. – Nem hinném, hogy kívánhatnánk szebb estét. Önöknek mi a véleményük? Nos, ha mindenki készen áll...

Neary most értette meg, hogy ez a néhány száz tudós és technikus egy ideje minden éjjel készenlétben áll, de eddig minden éjszaka hamis riadónak bizonyult. Semmi sem történt. Senki sem jött. Neary észrevette, hogy az összes radartányér megáll, és egy irányba figyel. A radarok egyenesen rájuk irányultak.

– Minket néznek – kapkodott levegő után Jillian, s megpróbált még jobban a sziklához simulni.

– Nem minket figyelnek. Az eget. Nézd!

Roy és Jill arcukat a csillagok felé fordították.

Valami elkezdődött.

Neary és Jillian először nem értette, mi történik. Szemük lassan szokott hozzá a kivilágított stadion után a majdnem teljesen sötét égbolthoz. Elsőnek a Tejút tűnt a szemükbe, majd az északi égen az Orion csillagképet pillantották meg. Lenyűgözve bámultak a csillagcsoportra, melyet már annyiszor láttak.

De most a csillagok megmozdultak.

A csillagképet alkotó fényes pontok lassan, majd egyre gyorsabban haladtak, néhány pedig elszakadt a többitől, s elhagyta a csillagképet.

Neary az eget fürkészve megfordult. A horizont ellenkező oldalán egy másik Oriont talált.

– Ott van az igazi – mutatta Jilliannak.

Mikor visszanéztek a változó Orionra, már akkor egész más képet mutatott. "Csillagai", melyek nyilvánvalóan nem csillagok, állandó mozgásban voltak. Néhány fénypont, miután egymástól egyenlő távolságra – került, megállt, s enyhén görbülő vonalat formált. Aztán az utolsó "csillag" köré, mintha valami mágnes vonná oda, még három csillag szaladt nagy sebességgel, s egy téglalapszerű alakzatot formált.

A Göncölszekér.

Neary nevetni kezdett. Most már egyáltalán nem félt. Csak boldogságot érzett.

Alattuk a tudósok és technikusok százai "ó" és "hű" felkiáltásokkal fogadták a jelenséget, mint bármely földi halandó egy tűzijátékot, s végül, mikor megjelent a Göncölszekér, tapsban törtek ki.

– Csak mi tudjuk, hogy mi ez! – mondta Roy. – Láttad? – kérdezte Jilliant, mintegy ellenőrizve magát.

– Igen – mondta Jillian, megnyugtatta Royt.

– Akkor jó.

Hirtelen a nyugati égről három hullócsillag tűnt fel. Éppen a fejük felett száguldottak, majd hirtelen megálltak, mintha fékeztek volna, egy másodpercre felborítva a gravitáció s a fizika minden ismert törvényét. A csillagok egy helyben 180 fokos fordulatot hajtottak végre, majd mindegyik pont négy ponttá bomlott, és végigszántottak az égen, visszafelé az éjszakába.

A stadionban a nézőközönség egészen megvadult. Olyanok voltak, mint a szurkolók, mikor a kollégiumok mérkőzésén a csapatok felvonulnak a játék előtt.

Roy és Jillian egymásra néztek.

– Láttad?

– Igen.

– Akkor jó.

De a "bemutató" nem ért véget. Tulajdonképpen csak most kezdődött. Egy felhő, mely eddig csak egy egyszerű, magányos felhőnek látszott, két ragyogó kék fénypont kíséretében a bázis felé úszott. A két fénypont egyre gyorsabban kezdett keringeni a felhők körül, mely lassan elvesztette felhő formáját, s új alakot öltött: spirális csillagködyszerű alakzatot mutatott.

Az egyik fénypont behatolt a ködbe, s még ragyogóbbá vált, úgyhogy a felhőt belülről világította meg. Most már nem kék színű volt, hanem mély borostyán. A másik fénypont a spirál külső szárnyán helyezkedett el, és villogni kezdett.

Mindez fantasztikus látványt nyújtott, s mintha a villanások és forgások valamit jelentenének, csak meg kellene fejteni. Kétségtelenül valaminek a kozmikus értelmezése, de vajon minek? Talán, hogy hol helyezkedünk el a

galaxisban? Igen! Lehetséges! Bolygónk helyzetének arányos modellje. Hihetetlen!

Roy és Jillian nem szóltak egy szót sem. Lélegzetüket visszafojtva megpróbálták befogadni az eléjük táruló látványt. Egy sziklához lapultak. Mögöttük nem volt semmi, csak éjszakai égbolt, felhők suhantak el mindkét oldalon. S a felhőkből fény tört elő, mint egy szárazvillám, de nem hunyt ki, hanem megdermedve ott maradt az égen.

Átható narancsszínre erősödött, s kitört a felhőből, nyomában másik két csillogó narancsszín ponttal. Egy másodpercen belül, ahogy a fénypontok hihetetlen sebességgel közeledtek egy szárnyyszerű alakzatban, Nearynek és Jilliannak csak annyi ideje maradt, hogy arcuk elé kapják a kezüket, ahogy az "égi" járművek elsüvöltöttek a fejük felett.

Ugyanaz volt, ami oly sok éjszakával ezelőtt olyan látványosan jelent meg előttük az indianai hegytetőn: a vakító reflektorfény, a ragyogó színekben játszó naplemente, a kivájt tökből készült emberarcú lámpásra emlékeztető jármű.

Ahogy ezek a hatalmas, ragyogó, villogó, színes, szárny nélküli járművek – melyek elfújták az ember biztonságérzetét, hitét a saját és az "igazi" világ létezésében – elsuhantak felettük, az erős légáramlás felforrósodott homokszemcséket sepett szét mindenütt. Hajuk felborzolódott, és az elektromosság hatására Neary karján és mellkasán égnek állt a szőr.

Most úgy érezték, mintha arcon vágták volna őket, s a hőségtől teljesen kiszáradtak. Most is, mintha a levegőt kiszivattyúzták volna a tüdejükből. Csak éppen annyi idejük volt, hogy lélegzetet vegyenek, ahogy a három jármű fájdalmasan üvöltve, millió sziréna sívításával elsöpört felettük. Rémisztő volt a zaj. Az ezernyi visító hangra – a nagy hőség ellenére – végigfutott hátukon a hideg. Neary rádöbbsent, hogy az ijesztő zaj csak egy idegen gépezet hangja, de ettől a felfedezéstől még nem érezte nagyobb biztonságban magát.

Mire Roy és Jill szemükből kitörölték a port és a könnyet, a hatalmas, villogó, ragyogó színű járművek lassan a stadion fölé ereszkedtek – a jelzőtáblát színek riadt táncára készítetve, a tudósokat és technikusokat pedig arra, hogy fedezékbe meneküljenek. A kamerák a csigasoron forogva követték a repülő tárgyakat, és a radartényérok szünet nélkül pásztázták az eget.

A ragyogó tárgyak elhaladtak a kifutópálya felett, mely landolókoordinátákat villogott nekik, s ahol már nem volt senki, néhány yardnyira leereszkedtek a beton fölé, majd hirtelen lefékeztek, s aztán... csak lebegtek mozdulatlanul a kettős kereszt felett.

Lebegés közben háromszögyszerű alakzatot alkottak, ragyogó, szinte vakító fényeik kitaróan égtek. A tárgyak talán ötlábnyira közelítették meg a betont, majd visszapattantak úgy húsz láb magasságba. Mintha kacérkodnának a földdel, játszanának vele, kószolgtatnák, nyalogatnák a port, majd menekülnének, mintha megijedtek volna valamitől.

Neary pupillája kitágult. Szeretett volna lejjebb mászni, hogy közelebb legyen az eseményekhez, de látta, hogy Jillian képtelen mozdulni.

Közben kezdetét vette valami. Neary rádöbbsent, hogy ezt már százszor

megtervezhették, ezerszer és ezerszer elpróbálhatták, felkészülve erre a történelmi pillanatra. A fényorgonát fejhallgatóval és ceruzamikrofonnal felszerelt technikusok csoportja vette körül. A mikrofonokat a zenegéphez kapcsolták. Huszonöt lábnyi zsinór kigyózott mögöttük, kezükben jegyzetfüzet és zseblámpa.

Egyikük, nyilvánvalóan a csoportvezető, megtörte a szinte áhítatos csendet:

– Uraim, harmincévi tervezés és felkészülés eredményének lehetünk a tanúi néhányan ma este. Végezzük a dolgunkat! – Szünetet tartott, majd a fényorgona köré gyűlt technikusokhoz fordult, mindegyiknek külön-külön a szemébe nézett. – Rendben van, emberek. Kezdetjük?

Az irányítófülkében egy technikus beszélt a ceruzamikrofonjába:

– TC sztereó. Idő és ellenállás... önműködő készen áll. Zenei interpoláció indul!

Egy másik technikus hangját lehetett hallani:

– ARP kapcsol! A sebesség hét és fél. Minden pozitív funkció készenlétben áll. Naplemente!

– Indulás!

Lacombe és David Laughlin, fehér overallban, szintén ott állt a szintetizátor mellett. A kétsoros billentyűzet előtt most egy fiatalember ült, William Shakespeare-re hasonlított. Láthatólag nagyon ideges volt, erősen izzadt, zsebkendővel törölgette arcát és kezét, úgy látszott, teljesen tudatában van, mekkora felelősség hárul rá: hónapok és évek kutatómunkája s reménye most attól az öt hangtól függ, amit játszani készül. Nem szabad hibáznia.

A ceremóniamester halkan vezényelt.

– Oké! Kezdd a tonikával! Shakespeare leütötte az első hangot.

A vezérlőfülkében a technikus a ceruzamikrofonjába szólt:

– Zene indul.

Borostyánsárga fény jelent meg a hatalmas táblán, majd elhalványult s eltűnt, ahogy a hang átúszott a kanyonon.

– Egy hanggal feljebb – vezényelte a ceremóniamester, és Shakespeare leütötte a második hangot.

A tábla most mély rózsaszínben ragyogott. Új hang és új szín. Most bíbor.

– Ugorj egy oktávval lejjebb.

A negyedik hang is felhangzott, és gyönyörű mélykék játszott a táblán.

– Hidegkék... – mondta a vezérlőfülkében a technikus.

– Fel egy tiszta kvintet – mondta a ceremóniamester. Felhangzott az utolsó hang is, majd elhalkult. A tábla ragyogó vörös színben ragyogott, majd elhalványult.

– Semmi. Semmi az égvilágon – mondta a csoportvezető. A ceremóniamester Shakespeare-hez fordult.

– Még egyszer a tonikát!

Felhangzott egy hang, egy szín villant, és az öt hangból álló dallam s az öt szín megismétlődött a ceremóniamester utasítása szerint.

A vezérlőfülkében a technikus közvetítette az eseményeket:

– Re, mi, dó. Alsó dó. Szó.

A hangok és színek elúsztak az aréna felett, és a három tárgy még mindig nem válaszolt. Csak lebegtek a föld felett, rejtélyesen villogva.

Lacombe a konzolhoz lépett.

– Encore. Une fois! Újra, még egyszer!

Az öt hangból álló dallam megint felhangzott a visszhangos éjszakában, és az öt szín újrajátszott és táncolt a táblán.

– Szólaljatok már meg! – könyörgött a csoportvezető.

– Plus vite! – vezényelt Lacombe. – Gyorsabban! Shakespeare a parancs szerint játszott. A hangok és a színek villódzása betöltötte az arénát.

Fent a sziklapadon Jillian Guiler kétszer eldúdolta az öt hangból álló dallamot.

– Ismerem ezt a dallamot – mondta Nearynek. Ó, istenem! – gondolta magában. Ez Barry dala. Jill teljesen fel volt zaklatva, szemét elfutotta a könny, de Roy ebből semmit sem vett észre.

Lent Lacombe egyre csak ismételte:

– Gyorsabban, Jean Claude! Gyorsabban! Plus vite! Gyorsabban! – Majd megindult lefelé a leszállópályán a lebegő járművek felé.

Most már csakugyan ömlött a veríték Shakespeare-ről. Nagyon gyorsan és hangosan játszotta a hangokat, és a tábla borostyánsárgáról rózsaszínre, bíborra, kékre, vörösre váltott.

Lacombe úgy százötven yardnyira megközelítette a lebegő, néma járműveket. A technikus a fülkében felerősítette a szintetizátort, s a kanyon falai nagy erővel verték vissza a hangokat.

A francia most már nagyon türelmetlen lett.

– Qu est-ce qui se passe? Mi van? – kérdezte a tárgyakat. – Allez, allez, allez. Allans y! Gyerünk már! – próbálta Lacombe túlkiabálni a Moog hangját, s közben kezével mutatta a hangok jeleit: re-mi-do-do-szó.

– Üdvözlöd őket – mondta a fülkében a technikus. Lacombe a lebegő járművek felé integetett, és odakiáltotta a zenésznek:

– Gyorsabban, gyorsabban! – majd visszaindult a szintetizátorhoz.

Shakespeare már úgy érezte, kiszakad az agya, a táblán a spektrum színei örülten villogtak ultraibolyától infravörösre.

Egyszer csak a járművek válaszoltak. Nem hangokkal, hanem színekkel. Mindegyik tárgy külön-külön ismételte a tábla színeit. Shakespeare abbahagyta a játékot. Ahogy az orgona hangjai elhaltak a kanyon felett, tökéletes csend borult az arénára. Egy hosszú pillanatra csak a szél zúgását lehetett hallani.

Majd Lacombe újra Shakespeare-hez fordult:

– Tovább! Folytasd! Folytasd!

A csoportvezető is biztatta emberét: mindent belé.

A zenész-mérnök nagyon-nagyon gyorsan kezdett játszani, a tábla s a három jármű egyszerre kapcsolódott be a játékba, teljesen egyszerre váltották a színeket. A szintetizátor körül az emberek erősen izzadtak. A többiekről is ömlött a veríték, annyira erősen koncentráltak a színüket változtató tárgyakra. Az embereket öröm töltötte el. Tulajdonképpen ez már több is volt, mint öröm. Ezt a lelkiállapotot még ember nem érezte. Hiszen ez volt az első kapcsolat. Az első

kontaktus a feljegyzett történelemben.

Azután a három tárgy abbahagyta a válaszadást. Egyszerűen csak fogták magukat, s elrepültek. Három különböző irányba. Egyikük a magasba emelkedett s eltűnt. A másik kettő felcsapott a kanyon széle fölé, s már nem is lehetett őket látni.

A zene abbamaradt. A tábla feketére váltott. Csend. Szélzúgás.

Majd az aréna megbolydult, mindenki tapsolni és sikoltozni kezdett.

Ezek a komoly, megfontolt tudósok és technikusok most ugrándoztak, hátha veregették, ölelgették egymást, kezet ráztak. A stadion fényei megint teljes erővel világítottak, az overallos és civil ruhás férfiak kitódultak a fülkékből. Úgy látszott, vége a nagy eseménynek.

A technikus is kijött, s megkereste Lacombe-t és a csoportvezetőt.

– Gyönyörű! – mondta. – Gyönyörű volt!

– Nagyon boldog vagyok ma este – mondta Lacombe Laughlinnak angolul.

A csoportvezető mindenkiel kezet rázott, beleértve Shakespeare-t is.

– Gratulálok. Nem Merle Haggard, de nagyszerű volt! Az ünneplők fölött, a sziklapadon Roy örömmámorban úszott. Jillian szeméből peregtek a könnyek.

– Ismerem ezt a dallamot – ismételte. – Ismerem. Hallottam már. Ismerem ezt a dallamot.

Lent az egyik radarvezérlő fülkében a műszerek vörös fényre váltottak. A hatalmas radarszkópok megálltak, s megint a Neary és Jillian fölött emelkedő heggyre irányultak. Valami készül az égen.

A stadionban az egyik technikus Lacombe-hoz lépett, s megszólította.

– Mr. Lacombe – mondta, s felmutatott az égre. Lacombe és Laughlin eltávolodott az ünneplőktől, s felnéztek a magasba.

– Mi az? – kérdezte David Laughlin. – Mi történik?

– Je ne sais pas. Nem tudom.

Roy és Jill megfordultak, s ők is abba az irányba néztek, amerre most már mindenki mutogatott lent. Aztán már ők is látták.

A hegy fölött néhány hatalmas gomolyfelhő keletkezett az égen. A felhők belsejében fantasztikus tűzijáték kezdődött, olyasmi, mint ami július negyedikén szokott lenni, csak hatásosabb. Mintha valami sosem látott, rémítő erejű elektronikus vihar játszódna le.

Eközben Neary és Jillian, anélkül hogy megbeszélték volna, mindketten úgy érezték, menekülniük kell a fényektől, közelebb kell kerülniük a bázishoz, az emberekhez, így hát nekiindultak együtt a veszélyes útnak. Jillian meg volt rémülve. A villogó felhők hirtelen felidéztek azt a szörnyű éjszakát, mikor Barry eltűnt. Bár nem szólt semmit, Neary megértette, mi játszódhat le Jillianban.

A felhők majdnem elérték a hegy tetejét. Mintha megszorodtak volna. Hirtelen az egyik ragyogóan kivilágított tárgy zúgva kitört a felhőkből, végigsepert az arénán, s ugyanott állt meg, ahol az előbb lefékezett. Megint csak lebegett egy ideig, majd összes fényeit felvillantotta. Vörös. Háromszor.

Kétségtelenül valamiféle jelzés volt.

A felhőszerű alakzat háromszor vörös fényt villantott. Aztán fehérét és kéket

háromszor.

Majd rövid szünet következett, s a tudósok és technikusok nyugtalanul néztek egymásra. Mi az ördög következhet?

S akkor elkezdődött az invázió.

A felhőkből kivált egy ötven fénypontból álló alakzat, mely különös formájú és színű repülő objektumokká bomlott. S ekkor következtek a mutatványok. Ezek az örültek valami fantasztikus légi parádéval kedveskedtek a nézőközönségnek.

Hárman megálltak a levegőben, és a föld felé zuhantak. Mikor már szinte biztosnak látszott, hogy mindjárt összeűzódnak, hatalmas robajok kíséretében hirtelen megálltak s lebegni kezdtek.

Maguk az objektumok hang nélkül repültek, de a gravitációt megtagadó manővereik olyan légmozgást okoztak, hogy megremegették a fülkéket, bennük a műszereket. A komputerek egy részénél rövidzárlat állt be. A fények! A hőség! Akkora hő keletkezett, hogy a papírhulladék egy része tüzet fogott, mikor a járművek alacsonyan elhúztak a föld felett.

Újabb mutatványok következtek. Két alakzat teljes sebességgel rohant egymás felé. Mikor már az összeütközés elkerülhetetlennek látszott, az objektumok valahogy áttűntek egymáson keresztül, végigsepertek az arénán, majd újra felszálltak a magasba. Lent a téren a tudósok igyekeztek kitérni a tárgyak útjából.

– Vigyázz! Kapd le a fejed! – kiabálták. – Úristen!

Némelyik objektum olyan volt, mintha egy kozmikus iparművészszeni tervezte volna, némelyik színes gyertyákkal díszített repülő karácsonyfára hasonlított.

Fokozatosan valami új dolog úszott a bázis fölé. Egy villanysütő lapjára emlékeztetett, vörösen izzott és villogott. Idegesítően lassan haladt, talán ötmérföldes sebességgel. Nagyon alacsonyan repült, és minden fémtárgyat magához szippantott – kapcsos noteszeket, tollat, szemüveget, a fejhallgatót a technikusok fejéről, öngyújtót a zsebükből, szódás konzerveket. Egyik technikus a szájához kapott, ahogy egy meglazult tömés kirepült a fogából, és a vörös valami aljához ragadt.

Egyszer csak a jármű kék színt villantott, és mindent, amit az előbb felszippanzott, elengedett, s a fémtárgyak a földre pottyantak.

Miután a jármű eleresztette a zsákmányát, Lacombe megindult feléje, és felemelte a kezét. A francia a különös valami alá állt, felnyúlt, s megérintette az alját. Nem volt forró, de úgy látszik, nagyon csiklandós lehetett, mert ahogy Lacombe hozzáért, az felugrott, szétszórva a felvevőgépekkel, hőérzékelő és egyéb műszerekkel felszerelt technikusokat, akik Lacombe után eredtek, s oly hirtelen repült fel az ég felé, hogy a légáramlás kiváltotta hatalmas mennydörgés bezúzott néhány ablakot, s mindenkit halálra rémített.

Neary nem is volt megrémülve, inkább izgatott volt.

– Közelebb kell jutnom – mondta Jilliannek.

– Tudom, hogy meg kell tenned – mondta. – Nekem ez már éppen elég.

– Le kell jutnom. Nem jössz velem egy kicsit közelebb?

– Nem, Roy. Itt várok.
– Nekem muszáj lemennem – mondta Neary szinte mentegetőzve.
– Tudom – mondta Jillian. – Igazán tudom. Tudom, hogy mit akarsz – tenni.
Szomorúan néztek egymásra. És most először, mióta megismerkedtek, megcsókolták egymást.

Aztán elváltak.

Jillian felmászott a sziklán egy kis erdő borította területre, ahol úgy érezte, nagyobb biztonságban lesz, s nem fogják észrevenni.

Neary megindult a hosszú, veszélyes lejtőn.

HUSZONHAT

Ahogy Neary lefelé ereszkedett a hegy peremén, észrevette, hogy a parádének vége. Mint valami adott jelre, az összes tárgy eltűnt az éjszakában.

Fenn a magasban, a felhőkben száz fénypontocska ragyogott fel a puszpángvölgy egész huszonöt mérföldes kerületén. Bár ezek a fénypontok legalább tíz mérföld távolságban lebegtek, Neary meg tudta állapítani, hogy nagy anyacsavar alakú járművek. Nem mozdulnak, egy helyben lebegnek, mintha őrt állnának fenn a bázis kerületén. Majd a pontocskák magasabbra emelkedtek, fényük halványabbá vált. Roy alig tudta kivenni a fekete szilüetteket a fények mögött. Az egész nagyon hátborzongatóan hatott.

Később még különösebb dolgok következtek.

Lent a stadionban már mindenki teljesen kimerült. Alig kaptak lélegzetet, megpróbálták összeszedni magukat és a felszerelésüket, leporolták a ruhájukat. Hiába voltak tudósok, mindannyian óriási intellektuális megrázkódtatáson estek át, s mindegyikük a maga módján próbált megbirkózni az átélt élménnyel.

Senki sem szólt egy szót sem. A szél is teljesen elült már, és így tökéletessé vált a csend.

Neary megállás nélkül kúszott lefelé, s már a hegy lábánál volt, majdnem elérte a bázis szélét, mikor valami megállásra készítette. Felnézett.

A hegy mögül, az egyik felhő belsejéből egy újabb valami kezdett kibontakozni. Nemcsak fekete volt, hanem hatalmas is, olyan nagy, hogy Roy nem tudta felbecsülni a méreteit. Ahogy a hatalmas feketeség, eltakarván a Holdat, a hegy fölé ért, akkora árnyékot vetett, hogy az a kanyonban mindenkit eltakart. Neary azt hitte, mindjárt belehal.

– Ó, istenem! – mormolta a ceremóniamester, s térdre esett.

– Szent isten! – kiáltott fel Laughlin, bár nem is hallotta saját szavait.

Lacombe megbűvölten bámult.

– Mon Dieu! – suttogta, rádöbbenve, hogy ha meg tudná mérni ezt a tömeget, akkor több mint egy mérföld széles lenne, s hossza, mely elfedte az egész eget, még mindig ismeretlen, mert a végét még nem lehetett látni.

Egyszer csak megbillent. Egy gigantikus fény olló körülmetélte az alját, egy ragyogó fénykör robbant, mint valami fénykorona, és a fantomtömeg megnyílt.

Akkora, mint egy város, gondolta Neary. Indianapolis. Nem, még nagyobb. A teteje olyan volt, mint egy olajfinomító, nagy tartályokkal és kutakkal és vakító tüzekkel s mindenütt fényekkel. A fantomtömeg, ahogy keresztülúszott a kanyonon, valahogy réginek és piszkosnak tűnt. Ócskának látszott, mint egy régi város vagy egy hatalmas, régi hajó, mely évezredek, évmilliárdok óta úszik az égen. Se Roy, sem a többi tudós vagy technikus, sőt senki a földön – sose látott még csak képzeletben sem ilyesmit.

Ahogy a bázis fölé került, egy újabb hatalmas fényrobbanás villant fel mögötte, ami ezer ragyogó fénypontcskára szakadt. A fénypontcscák olyanok voltak, mint a szentjánosbogarak, csak ezek a "szentjánosbogarak" viszonylag kis járművek voltak, s úgy működtek, mint egy-egy vontatóhajó. Mindegyik "vontatóhajó" más-más szintet villantott, és az ezer kis fénypont egy sokszínű állványféleséget alkotott, melyen a két mérföld hosszú, egy mérföld széles fantomtömeg elhelyezkedett. A fantom kissé elhajolt, ahogy az állvány a leszállópályához vezérelte.

Neary átugrott a hat láb magas védőfalon, s most már ott volt ő is a technikusok és a tudósok között, akiket teljesen lenyűgözött a fantomtömeg látványa.

Az állványt alkotó vontatóhajók lehozták az anyahajót, s az mindent szétszórva, törve-zúzva leereszkedett körülbelül egy mérföld távolságban a landolókoordináta-fényektől. Akkora volt az óriás tömeg, hogy mikor letelepedett a bázis fölé, az eleje az egész tábor befedő tetőt alkotott.

A tömeg saját gravitációs mezőt hozott létre, és egy másodpercre minden és mindenki legalább negyven százalékkal könnyebb lett. Ez valahogy jó kedvre derítette az embereket. Vidáman ugráltak fel a levegőbe, az ügyesebbek cigánykerekeztek és bukfenceztek, a levegőben lebegtek, kollégáik pedig alattuk csúszkáltak, szökdécseltek felvevőgépeikkel, hogy megörökötsék ezt a hihetetlen eseményt.

Miután a fantom anyahajó leereszkedett, a csoport a szintetizátor körül úgy érezte, hogy minden erő kiszáll belőlük. Hiába várokoztak és készültek annyi éven át erre a pillanatra, az élmény mégis óriási megrázkódtatást jelentett.

Elsőnek Lacombe és a csoportvezető tértek magukhoz. Úgy döntöttek, hogy a szintetizátort közelebb gurítják a fantomhoz. Eltolták vagy hetvenöt lábnyira, s bár a csoport tagjai még mindig úgy érezték magukat, mintha valami más bolygóról pottyantak volna ide, újra összekapcsolták magukat a szintetizátorral.

A ceremóniamester megpróbált olyan nyugodt hangon beszélni a ceruzamikrofonjába, ahogy csak tudott:

– Minden szekció, mely működésben van ebben a fázisban, két sípolással jelezzon.

Két hang töltötte be a kanyont, belesípolva a tökéletes csendbe.

– Az audioanalizátor készenlétben áll? – kérdezte a fülkében a technikus.

A ceremóniamester most már kezdte visszanyerni lelki nyugalmát.

– Ha minden készen áll itt, a "hold sötét oldalán", játszd az öt hangot.

Shakespeare nagyon lassan leütötte a hangsort. A fantomtömeg nem

válaszolt.

– Encore! Még egyszer! – rendelkezett Lacombe. Az öt hang újra felhangzott az éjszakában.

A nagy hajó valami hangot adott ki. Olyan volt, mint egy disznóröfögés.

– Bizonyára sokat evett – mondta idegesen a csoportvezető.

A zenész-mérnök újra lejátszotta az öt hangot. Az égvilágon semmi válasz.

– Újra! – mondta a csoportvezető. Shakespeare újra játszott.

Egyszer csak a dallamot a nagy anyahajó fejezte be, az utolsó két hangot már ő játszotta. Hihetetlen erővel szólt. Az emberek megtántorodtak, és az összes üvegablak betört. A fülkében ülő technikusok lekapták a fejüket a repkedő szilánkok elől, némelyiküket meg is vágta a törött üveg, de izgalmukban észre se vették.

– Oka! – mondta a ceremóniamester egy másodperc múlva. – Játssz újra!

A fényorgona felzengett, és a hajó válaszolt. De most színekkel – melyek megfeleltek a jelzőtáblán megjelenő színeknek, s végigragyogtak a hajó felületén.

Jillian Guiler úgy érezte, ennél többet már nem tud egyedül elviselni. Bár meg volt rémülve, úgy gondolta, megpróbál lemenni, hogy megkeresse Nearyt. Kellott valaki, aki segít túlélni ezt. Jill fogta kis táskáját és a fényképezőgépét, s elindult lefelé, amerre nemrég Neary lekúszott.

A ceremóniamester a következő utasítást adta Shakespeare-nek és a technikusnak:

– Adjunk hat nyolcadból álló hangcsoportot, majd várjunk.

A zenész lejátszotta a hangokat.

A hajó visszhangozta a dallamot, majd egy új hangcsoporttal folytatta, melyet még egyikük sem hallott.

– Négy nyolcadból álló hangcsoportot adott. Majd egy öt nyolcadból álló ütemet és egy négy tizenhatodból állót – mondta a technikus a fülkében.

Shakespeare utánozta a hajó hangjait.

A hajó öt új hangot tett hozzá, s öt különböző szint.

A komputerfülkékben a technikusok valamiféle nirvánában érezték magukat. A hajó, úgy látszik, meg akarja tanítani őket zenei és színszókincsére.

Ahogy a zenei felelgetések egyre bonyolultabbak és gyorsabbak lettek, a komputer vették át Shakespeare szerepét. A fiatalember levette kezét a billentyűkről, és a Moogot most már mint egy zongorista, a komputer szólaltatta meg.

– Mindent rögzíts, amire a Hölgy tanít – utasította a ceremóniamester a technikust a fülkében. – Kövesd a dallamot hangról hangra.

Az anyahajó nagy erővel játszotta a hangokat és színeket, és a Moog, összekapcsolva a komputerrel s a jelzőtáblával, rögtön visszajátszotta a megadott hangsort. Néhány eksztatikus percen keresztül az anyahajó és a Moog igazi koncertet adott. Olyan volt, mint valami kozmikus rocktalálkozó.

Nagyon különös hangzású volt ez a zene – az egyik percben dallamos, a másik percben atonális, néha dzsesszes, majd inkább a country-western

stílusjegyeit lehetett felismerni, aztán a következő pillanatban olyan groteszk és diszharmonikus, hogy alig bírta a fülük elviselni.

Neary mosolygott. Nem vette észre, hogy Jill már a technikusok tömegén próbál átfurakodni. Néhány technikus tapsolt, mások befogták a fülüket. Lacombe arca kábultnak tűnt, furcsán ragyogott.

Hirtelen a hajó elhallgatott. Még néhányat rőfent, majd elcsendesedett. A fényei kihunytak.

A bázisra néhány pillanatra halálos csend és sötétség borult.

Majd a hajó kezdett megnyílni.

Az egész fenékrész a fehér fényollóval körülmélt fénykörtől kezdve óriási fénykohóvá tártult.

Mindenki megfordult. Felvették a sötét szemüvegüket, és visszafordultak. De még a napszemüvegen keresztül is nehéz volt belenézni a vakító fénybe.

A nyílás egyre tágult.

Ez már túl sok volt. Mindenki hátrálva menekült.

Igyekeztek minél messzebb húzódni az idegtépő fénykörtől, mely már vagy százötven yard széles lehetett.

De a nyílás még mindig egyre tágult.

Elsőnek Lacombe lépett újra közelebb, majd Neary s a többiek. A fehér kör óriási hőt bocsátott ki, de nem növekedett tovább.

A ragyogó hőségben valami mozgolódást lehetett látni. Nyolc alak bontakozott ki a ragyogásból. Úgy tűnt, mintha nem emberek lennének, a fehér fény olyan vékonnyá tette a testüket.

A következő pillanatban már kint is voltak a hajóból.

Lacombe megindult feléjük.

Már látta – a többiek is –, hogy a jövevények emberek. Férfiak.

– Claude Lacombe vagyok – mondta nekik a francia.

Azok teljesen kábultnak látszottak. A negyvenes évekbeli Haditengerészeti Légierő ruháit viselték. Mindegyikük nagyon fiatal volt, némelyikük kezében bórsisakot és repülőszemüveget tartott.

Lassan, zsibbadtan közeledtek, mintha hirtelen azt se tudnák, hogy vannak.

Az első fiatalember megállt, félig-meddig szalutált.

– Frank Taylor. Hadnagy. Egyesült Államok Hadiflottája, tartalék. 064199.

A ceremóniamester előrelépett, s kezet rázott vele.

– Isten hozta, hadnagy! Erre jöjjön jelentéstételre.

Ketten elvezették a hadnagyot.

Nearynek csak lassan ért az agyához, hogy mi folyik itt. Most először vette észre csak a nagy, kivilágított táblát, melyre körülbelül száz fekete-fehér fényképet erősítettek.

– Harry Ward Craig. Kapitány. Egyesült Államok Haditengerészeti, 043431.

– Kapitány, erre tessék.

– Isten hozta önöket! – mondta a csoportvezető. – Isten hozta itthon!

– Craig. Harry Ward – ismételte egy civil ruhás.

– Kapitány. Egyesült Államok, Haditengerészeti, 043431 – mondta egy másik,

jegyzetfüzetébe pillantva. – A Csirkezátonynál tűnt el. Tizenkilences járat.

Az első civil ruhás odament a kivilágított fényképekkel teli táblához, és egy szalagdarabot ragasztott Craig fényképére.

– Matthew McMichael. Hadnagy. Egyesült Államok Haditengerészeti Tartalék, 0909411.

– Hadnagy. Örülünk, hogy visszajött. Egyre többen bukkantak ki az erős fényből.

– Még csak nem is öregedtek! Einsteinnek igaza volt – mondta az egyik civil ruhás, szédelegve az események hatása alatt.

– Talán ő is ott járt.

Most már több mint kétszázan voltak a hazatérők, kábultan bukkantak ki egyre-másra az anyahajóból. Azonnal lecsapott rájuk a technikusok, orvosok, civilek hada, s az ablaktalan fülkébe vitték a jövevényeket.

Neary csak most vette észre, hogy mindegyik fülke tetején hevederből készült horog van. Valószínűleg, ha vége lesz ennek, a fülkéket emberestül-mindenestül nagy hadigépek emelik majd a levegőbe, gondolta Neary.

Ahogy Roy visszafordult, látta, hogy Jillian, Guiler rohan a hajó felé. Egy aprócska alak szaladt ki a fényből. Barry volt.

Jillian sírt és nevetett, ahogy rohant felé. Karjába kapta a fiúcskát.

– Igen, igen – mondogatta.

Ölelték, csókolták egymást. Neary, aki kissé távolabb állt a jelenettől, meg volt rendülve, csak nézte őket.

Jillian a kisiút elhúzta az útból, s felültek egy kis asztalkára.

– Felszálltam a levegőbe, s láttam a házunkat.

– Láttam, mikor felszálltál a levegőbe – mondta Jillian. – S te láttad, hogy szaladtam utánad?

– Aha.

Roy Neary Lacombe-hoz lépett, aki eddig nem vette őt észre. A franciára nagy hatással volt Neary kitartása, tulajdonképpen örült, hogy Nearynek mégis sikerült idejőnnie.

– Monsieur Neary – mondta – mit akar itt?

– Csak szeretném tudni, hogy mindez igaz-e.

Lacombe-nak tetszett a válasz, és a francia meg volt győződve, hogy Neary jelenléte nagyobb dolog, mint maga az egész találkozás. Otthagyta Nearyt, a nagy hajóra nézett, majd David Laughlinhoz lépett, aki a Mayflower Művelet főbb irányítóival beszélgetett.

– Meg kell vitatnunk Mr. Neary esetét – kezdte Lacombe franciául.

Ahogy Laughlin fordítani kezdett, mindnyájan észrevették, hogy a hajó hatalmas nyílása lassan összecsukódik. Barry is látta.

– El fognak menni? – kérdezte anyját.

– Igen, elmennek, Barry. De te velem maradsz? – kérdezte Jillian.

– Igen.

– Örökre, amíg csak fel nem nősz.

A kisiú csak nevetett boldogan.

Lacombe, Laughlin és a Mayflower Művelet vezetői egymás szavába vágva hevesen vitatkoztak. Laughlin feltartott kezével csendet intett.

– Lacombe azt mondja, hogy ezek átlagemberek, csak a körülmények különlegesek. Nem speciális esetek – mondta.

Lacombe megint sebesen darált valamit franciául. Laughlin fordította:

– Ezek az emberek feladták az életüket, a családjukat, hogy eljöjjenek erre a találkozásra. Ezeknek az embereknek valami beleültette az agyába a hegy képét, s megszállottan indultak a látomás után. Így hát nagyon fontos, hogy Mr. Neary, amilyen gyorsan csak lehet, s önkéntesen, részt vállaljon az expedícióban.

A ceremóniamester élénken tiltakozott.

– De hát a mi embereinket kilencvenhat hónapos intenzív kiképzésnek vetettük alá. Nem kívánhatjuk valakitől, hogy ekkora szakadékot áthidaljon, úgy értem, hogy fog alkalmazkodni, hogy fog megbirkózni az egésszel?

A hajó nyílása most már teljesen bezárult. Barry sírva fakadt.

– Viszontlátásra! – kiáltotta. – Szervusztok! – Integtetett a hajónak, és Jillian is sírni kezdett.

Úgy látszott, Lacombe-nak mégis sikerült meggyőzni a többieket, mert újra Roy felé indult. Megrázta az amerikai kezét, aki erre kissé zavarba jött.

– Monsieur Neary, irigylem önt – mondta a francia. Ebben a pillanatban a nagy hajó hatalmas fény és hangrobaj kíséretében újra megnyílt.

– Bing-bong – hallatszott. BING-BONG – mintha azt mondaná: figyelem! A bázison minden, ami fémből készült, zörögni kezdett az irdatlan zajra.

A csillaghajó tüzes belsejében valami megint készült. Örvénylő energiakitörések gyűltek össze, majd mintha spirál alakban tekeregve megkocsonyásodtak volna.

Egy alak állt ott. Majd egy másik. Aztán egy harmadik.

Előreléptek. Mintha ezer trombita harsogna, hatalmas erejű hang tört fel az anyahajóból. A három alak még egy lépést tett előre.

Nagyon hosszúak voltak, nyolc-kilenc láb magasak lehettek. Borzasztóan vékonyak. Túl vékonyak az ember belső mechanizmusához, de annyiban mégis hasonlítottak az emberhez, hogy lábszerű valamiken mozogtak, és karszerű valamikkel integtek.

Jillian felkapta Barryt, s az hiába tiltakozott, gyorsan elindult vele a bázis távolabbi zuga felé. Nem akart semmit se kockáztatni. Úgy érezte, bármivel szembe tud nézni most, hogy megtalálta Barryt, de ezek a lények – azért ez mégiscsak sok.

Azok még egy lépést tettek előre, majd megálltak, s megérintették egymást. Ahogy egymáshoz értek, mintha valami lámpa gyulladt volna bennük, fénysugarakat bocsátottak ki. Ott álltak, egymást tapogatva, inogva, világítva, majd egyikük kinyújtotta hihetetlen hosszú, karszerű testrészét, és Royra mutatott.

Neary zavartan néhány lépést hátrált a karszerű dologtól. De az követte. Nem volt kétsége, hogy rá mutatott.

Most már Lacombe is Royra mutatott, s bátorítóan bólintott felé.

– Mr. Neary – mondta a ceremóniamester –, úgy hallottam, hogy számíthatunk az ön tökéletes együttműködésére. Milyen vércsoportba tartozik?

– Fogalmam sincs – válaszolta Neary.

Ezután a ceremóniamester Royt az egyik fülkéhez vezette. Beléptek.

– Mikor született?

– 1947. december 4-én.

– Kapott ön himlő és diftéria elleni oltást? Volt a családjában májbetegség?

Jill közben, karjában Barryvel, vállán a kis táskával, elhagyta a tábort, s már mászott felfelé a hegyen, mikor lent valami új hangot hallott, és megfordult, hogy visszanézzon.

A hatalmas újráműből ciripelő hang tört fel. Mintha belül megvonaglott volna az úr. Aprócska alakok jelentek meg, s a tüzes kijárat felé törekedtek.

Háromlábnyi magasak voltak, s annyiban hasonlítottak az emberre, hogy karjuk volt, és lábuk és buborékszerű fejük. De nem volt könnyű megkülönböztetni őket, mert körvonaluk az anyahajó tüzes sárga-fehér kohójára rajzolódott ki. Karjuk és lábuk hihetetlenül rugalmas volt, határtalanul meg tudott nyúlni. Ezt Lacombe mindjárt tapasztalhatta is. Az egyik kis jövevény egyik karjával átkarolta, s a kar addig nőtt, míg teljesen körbeérte a francia derekát.

Először a jövevények csak tapogattak. Mintha a saját alakjukat ellenőriznék, összehasonlítva az emberekével, de ugyanakkor azt is figyelték, hogyan fogadják őket az emberek.

Az érintés, tapintás volt a kulcs. Mindenütt mindent megtapogattak. S mivel az érintés olyan valami, amire az emberek különbözőképpen reagálnak, némelyik overallos technikus visszarettent, igyekezett kitérni az érintés elől, mások barátságosabban válaszoltak.

Az egyik nagyobb fülke belsejében, mely egy kis kápolnához hasonlított, különös szertartás játszódott le. Tizenkét vörös overallos férfi, kezükben sisakkal, hátukon mentőfelszereléssel, egy fehér ruhás férfi előtt térdeltek.

– Dicsértessék az Úr neve – zsoltosmázta a pap.

– Adjon nekünk az Úr szerencsés utazást – válaszolták az úrhajósok.

– Uram, mutasd meg útjaidat.

– És vezess végig az ösvényeden.

– Nehogy letérjünk róla, s megtartassanak a parancsolatok.

Egy másik fülkében Neary is olyan vörös ruhába öltözött, mint amilyet a tizenkét asztronauta viselt.

– Mr. Neary – mondta a ceremóniamester –, itt van néhány fontos dokumentum, melyet alá kell írnia. Ez az első kimondja, hogy ön különleges státust foglal el a Mayflower Műveletben, saját akaratából, senki nem kényszeríti, hogy részt vegyen benne.

Odakint a tapogatás folytatódott. A jövevények megérintették az emberek ágyékát, arcukat, végigsimították a hátukat. Ha valakinek ez nem tetszett, továbbálltak, s olyan valakit kerestek, aki nem bánta. És ha az emberek válaszképpen szintén megérintették őket, akkor a humanoida jövevények egy

pillanatra mintha elalélta volna, s többféle színárnyalat villogott át a testükön, s ragyogóan vibráltak.

Amikor meggyőződtek róla, hogy "barátok" között vannak, a kis emberszerű lények még jobban belevetették magukat az érintés, tapogatás, simogatás orgiájába. Egy fehér ruhás csoportvezető feltépett egy láda Coca-Cola-konzervet, sorba felpattintotta a tetejüket, majd a kis élőlényeknek nyújtotta az italt, s megmutatta nekik, hogy kell a konzervből inni.

A humanoidák válaszképpen a kezükre öntötték a kólát, ahonnan az ital eltűnt. A hatás azonnal bekövetkezett, a humanoidák pattogni kezdtek, mint a pingponglabdák, úgy feldoppingolta őket az ital, ahogy embert még sose.

Jillian és Barry a különös eseményektől kissé távolabb figyelte, hogy mi történik. Jillian beletűrt táskájába, s elővette kis fényképezőgépét, majd elkezdte kattintgatni. Barry eközben kuncogva mesélt anyjának kis barátairól, akik most lent ugráltak.

Lacombe állt a humanoidák kedveskedésének a középpontjában. Talán mert ő is tapintással válaszolt: simogatott, ha simogatták, érintett, ha érintették. Lacombe nevetett. Mellette David Laughlin ugyanúgy fogadta a kis jövevények közeledését, mint a francia, s ő is nevetett.

A kápolnában a pap folytatta a szertartást.

– Isten angyalai óvjanak benneteket. Adjon az Isten ezeknek a zarándokoknak szerencsés utazást. – De a tizenkét űrhajós figyelmét most már a nagy ablak vonta magára, melyen keresztül többé-kevésbé látni lehetett, mi történik odakint.

Még kilencvenhét hónapos intenzív kiképzés sem készítette fel őket ilyesmire. Míg az imádság tartott, úgy érezték, minden rendben van, de hamarosan teljesen magukra lesznek hagyva. Mindnyájan nagyon meg voltak rendülve.

Neary fülkéjében a ceremóniamester tovább folytatta a dokumentumok aláíratását.

– Ez az utolsó csak pusztá formalitás. Tudja, fennáll egy probléma valószínűsége a közös joggyakorlatban a mi csillagászati paramétereinken kívül. Elképzelhető az az eset, hogy ön, technikai értelemben... halott. Ez a papír csak azt mondja ki, hogy ha ilyen ítéletet hoznának, ön elfogadja. Ez csak pusztá formalitás.

Roynak fogalma sem volt, mi az ördögöt beszél ez az alak, és milyen papírokat kell aláírnia. Alig várta már, hogy visszamehessen az események színhelyére. Attól félt, hogy kimarad valamiből.

Megpillantotta a tizenkét űrhajóst, ahogy sorba kijönnek a kápolnából, majd a ceremóniamesterrel együtt ő is a menethez csatlakozott. A ceremóniamester még mindig lázasan hadarta Roynak az utasításokat, egy kazettás magnót nyomott a kezébe és egy szalagokkal teli táskát. Egy orvos-technikus menetközben meghallgatta a szívét egy sztetoszkóppal, és egy másik technikus ellenőrizte a ruhájában levő elektródákat, és megvizsgálta a hordozható rádiót, melyet egy akkumulátoron keresztül az orvosi fülkében levő komputerekhez

kapcsoltak.

A pap újra kántálni kezdett:

– Uram, hozzád könyörgök, adj ezeknek a zarándokoknak boldog utazást és békés napokat, ériék el rendeltetési helyüket a Te isteni angyalaid vezetésével, és végül érkezzenek meg az örök üdvözülés kikötőjébe. Uram, aki a szolgálodat, Ábrahámot kivezetted Úrból, a Kaldeusok városából, és megőrizted őt vándorlásai közepette, kérünk Téged, vigyázz szolgálidra...

A menetet most fecseggve és villogva a kis jövevényeknek egy csoportja vette körül. Szemmel láthatóan azt akarták, hogy a menet megálljon.

A pap megtorpant, de a monoton zsolozsmázást még hangosabban folytatta. Látszott, hogy ő is nagyon meg van rémülve.

– Légy nekik, Uram, segítség a felkészülésben, vigasz az úton, árny a forróságban, menedék az esőben és hidegben, pihenés a fáradságban, védelem a szerencsétlenségben, kikötő a hajótörésnél, hogy a Te oltalmad alatt szerencsésen elérhessék céljukat, és végül majd épségben hazatérhessenek.

Két humanoida körülfogta Royt, s elválasztotta a többiektől. Majd eltávolodtak tőle, s otthagyták, hogy egyedül álljon, mintha azt akarták volna, hogy egyedül, szabadon döntsön. Neary megfordult, szemével Jillt és Barryt kereste, de nem találta őket. Majd észrevette Lacombe-t. Egy hosszú pillanatig nézték egymást, majd a francia bátorítóan bólintott és mosolygott.

Roy visszafordult, és megtette előre az első lépést. Aztán megindult, először lassan, majd gyorsabban a hajó negatív gravitációs zónája felé, a tüzes, fényes-nyíláshoz. A tizenkét űrhajós követte.

A kis humanoidák sorfalat álltak az űrhajósoknak, majd elkísérték őket a ragyogóan kivilágított lépcsőn a nagy anyahajó izzó belsejébe.

Az egyik kis teremtmény kivált a menetből, és Lacombe-hoz hömpölygött.

Kinyújtotta karszerű végtagját, s "kezeivel" az első hang szolmizációs jelét mutatta. Lacombe mélyen megindulva válaszolt. Majd a kis humanoida és a francia most már együtt mutatta a másik négy hang szolmizációs jelét is.

Lacombe a jövevény "arcába" tekintett, melyen különös változás ment végbe – az embriószerű, formátlan valami egy ezeréves arccá alakult. Lacombe hirtelen megértette, hogy az összes bölcsesség, a szuperintelligencia, a tapasztalat, mely szükséges ezeknek az űrjárműveknek a megépítéséhez, hogy sok millió fényévnyi távolságokra utazzanak, mind benne van ennek a fantasztikus kis teremtménynek az öregedő arcában és igen... a mosolyában... Lacombe visszamosolygott, majd a kis jövevény a többiekhez csatlakozott, ő is beszállt a nagy fantomhajóba.

Neary már majdnem bent volt. Furcsa módon egy kis dal kezdett motoszkálni a fejében. A dal a Pinocchióból:

Ha látsz egy hulló csillagot, és kívánsz valamit,
kívánságod – bárki is légy – beteljesedik,
amit csak szíved kíván – megkapod.

Még egy lépést tett a rámpán a csillaghajó tüzes belseje felé. Körötte a ragyogás szinte vakító volt, de mégis... Neary mindent jól látott. Fejében a zene hangosabbá vált:

Ha a vágyban szíved is benne van,
semmi se túl merész, megvalósíthatatlan,
ha látsz egy hulló csillagot.

Roy hátrafordult, hogy megbizonyosodjon, a tizenkét úrhajós is jön-e vele. Majd még egyszer utoljára búcsút intett Lacombe-nak, Jilliannak és Barrynek. Remélte, hogy még mindig látják őt.

Aztán Nearyt, az úrhajósokat és a kis jövevényeket elnyelte a tüzes fény.

Mint villámcsapás derült égből,
a sors beállít, s vágyad teljesül,
ha látsz egy hulló csillagot,
s amit kívánsz, megkapod.

Neary tovább folytatta útját a menet élén, a rejtélyes anyahajó tüzes szívének mélyébe.

A nagy, ragyogó nyílás becsukódott.

Lacombe, Laughlin és a többiek csendben figyelték.

És aztán a nagy fantomhajó lassan elszakadva a fényemelvénnytől, felemelkedett. Az emelvény is kezdett emelkedni. Hamarosan ragyogó, színes lépcsőt formált az ég felé, és a hatalmas fekete hajó, melynek most már csak a szélei ragyogtak, felszállt a felhők fölé. Míg csak a nagy égi város a ragyogó csillagok legragyogóbbikává nem vált az égen.

Jillian és Barry együtt nézték, ahogy a hajó felszáll. Jillian elkattintotta az utolsó képet, az utolsót a világtörténelem legfontosabb képei közül.